

6e JAARG., No. 1 — APRIL 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girerek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

't Is Lente, lente het feestgeschal
- Van lente, lente klinkt

Gedenk- dagen

30 APRIL :
VERJAARDAG
VAN H. M.
KONINGIN

Een blijde dag voor het Koninklijk gezin. Een blijde dag voor het Nederlandse volk. Dan wappert (op 1 Mei) het rood-wit-blauw van huizen en torens. Dan klinkt door geheel Nederland het oude „Wilhelmus van Nassouwe”.

Want Nederlands Koningin verjaart !
Op deze Zondag bidden de kerken uit het gebed voor allen nood der Christenheid :

„Wij bidden U ook voor de wereldlijke regering ; voor onze Koningin en haar huis en voor al degenen die Gij over ons gesteld hebt. Geef, dat hun regering daartoe gericht zij, dat de Koning aller koningen over hen en hun onderdanen regeren moge en het rijk des duivels, hetwelk een rijk is van alle schandelijkheden en ongerechtigheden, door hen, als Uw dienaars, hoe langer hoe meer verstoord en te niet gemaakt worde en dat wij onder hen een gerust en stil leven leiden mogen, in alle godzaligheid en eerbaarheid . . . .”

5 Mei: Nationale Feestdag

De tyrannie verdreven ! Bevrijd van het Duitse juk !

Een dag van blij gedenken . . . .

Als vanzelf gaan onze gedachten terug naar 1945, toen de Canadezen

trokken van stad tot stad en van dorp tot dorp. Overal de vreugde om de herkrege vrijheid.

Een dag van stil gedenken . . . .

De vrijheid is gekomen door bloed en tranen. De weg van Normandië naar Delfzijl is een weg met een eindeloze rij eenvoudige kruisen. Duitzen jongen mannen lieten het leven

Als de lente komt

Als het eerste lentegerucht over de velden vaart, verschijnt de kievit weer in onze lage landen. Voor Maartse buien is hij niet bang.

De doffer verschijnt eerst en zoekt het toekomstig broedgebied. Dikwijls moet hij een verwoede strijd aanbinden tegen een concurrent.

In de drassige grond heeft hij met zijn ronde borst een nestkuiltje gedraaid.

Dan zoekt hij een wijfje. Staat het kuiltje haar niet aan, dan draait hij een ander dicht in de nabijheid.

Het wijfje legt de laatste hand aan het eenvoudige nest. Enkele dagen later liggen er vier zachtgroene, zwart gespikkelde eieren in het nestje.

Nu komen ook de zorgen! Want brutale rovers, kraaien en zilvermeeuwen, zweven over het broedgebied. Met vinnige snavelsteken wordt het rovergespuis verdreven.

De eierzochers trekken door de landen! Wie zal het eerste kievitse vinden? Geroutineerde zoekers kunnen aan de gedragingen van de kievit dikwijls merken, waar de buit is te vinden.

10-15 Mei 1940 : Oorlog met Duitsland.

10 Mei 1940. Tien jaar geleden! In de vroege morgen blijkt de Duitse „trouw"! Enkele dagen te voren had Hitler gezworen Nederlands neutraliteit te zullen eerbiedigen!

De vliegtuigen komen in zwermen over ons land en werpen parachutisten af op de belangrijkste punten.

Volgens het Duitse plan moet Nederland in één dag onder de voet gelopen worden. 't Moet kunnen, want de vijand was verzekerd van de hulp van verraders.

In bittere verontwaardiging spreekt H.M. Koningin Wilhelmina tot Haar volk:

...„Ik richt hierbij een vlammend protest tegen de voorbeeldeloze schending van de goede trouw en aantasting van wat tussen beschaafde staten behoorlijk is. Ik en Mijn regering zullen thans onze plicht doen. Doet gij de uwe....”

De soldaat deed zijn plicht tegenover het Vaderland. Op de Grebbeberg liggen ze, de jonge mannen. De Vaderlandt getrouwe....

Tóen de mededeling, dat de Koningin en de regering Nederland hadden verlaten. Eerst diepe teleurstelling.

Maar weldra begreep het Nederl. volk: „Nee 't was geen vlucht die U deed gaan, Maar volgen waar God riep”.

15 Mei capituleerde het Nederlandse leger.... Oranje weg... De vrijheid kwijt....

De Duitse laars trapt.

Een donkere nacht daalde over Nederland.

Maar ook het verzet kwam, al sterker en grimmiger.

„Nederland zal herrijzen!”

Maar door zware offers.

In de stille duinen knallen de schoten. Nederlands beste zonen vallen...

KIEVIT

den. Valt het mannetje alleen een kraai aan, dan liggen er meestal geen eieren in het nest. Verschijnt het wijfje ook op het strijdtoneel, dan is het tamelijk zeker, dat er hier of daar in een kuiltje kievitseieren zijn te vinden. De luchtacrobaten verraden dikwijls zich zelf.

In Frieslands greidhoek trekken jong en oud de lage landen in om het eerste „lijp-aei”.

Dit jaar zijn de Friezen wel wat teleurgesteld, want het eerste kievitsei werd niet in hun provincie gevonden. 't Was Jan Schermer die dit jaar te Castricum het eerste kievitsei vond. Volgens traditie is dit aan H.M. de Koningin gezonden.

Als de lente komt gaat ook de wilde eend eieren leggen. Omdat eenden-eieren lekker zijn en behoorlijk geld opbrengen, zijn er vooral veel boeren, die in het voorjaar eenden gaan „melken”.

Nu glimlach je misschien! Eenden melken? Ja, zo noemt men dit in Friesland.

In Februari en Maart hangt men

rieten korven tussen de boomtakken langs vaarten en sloten. Wanneer de eenden in die korven een aanal eieren hebben gelegd, begint het „melken”. De boeren halen er steeds een paar bij weg. Ze zorgen er voor, er één of meer te laten liggen. Wordt een korf geheel leeggehaald, dan zoekt de eend een andere legplaats. Een eend legt net zolang eieren tot het „broed” vol is. Dat is bij een eend twaalf stuks. De boeren kunnen dus een geruime tijd hun eitjes pikken.

*

Als de lente komt is Nederlands duinstreek tussen Haarlem en Leiden één kleurenpracht.

De crocussen staan al vroeg in

NARCIS

volle bloei. Blijft het weer zacht, dan volgen spoedig de narcissen. In 't laatst van April trekken de kleurige tulpenvelden duizenden bezoekers, om te genieten van deze bloemenpracht.

Dit jaar wordt het bloemenfeest heel bijzonder gevierd. Men zal denken terug te zijn in de Middeleeuwen. Jacoba van Beieren, gravin van Holland en Henegouwen, maakt een rijstocht langs de bollenvelden. Ze verstoefde graag op het slot Teylingen te Sassenheim. Schrijlings te paard gezeten gaat zij van de ruïne van dit kasteel naar de bloemenhof van Lisse.

Een stoet van ridders en edelvrouwen volgen gravin Jacoba. Net als vroeger toen ze uitreed ter valkenjacht!

Elk jaar weer komen ook veel buitenlandse gasten Hollands bloementuin bewonderen.

Dat onze bloembollencultuur belangrijk is, bewijst het cijfer van 83 miljoen gulden, als omzet in 1949.

Gebeurtenissen in de R.I.S.

Voor velen van jullie zal dit de eerste keer zijn, dat je op school uit de krant leest.

't Zou me daarom niet verwonderen, als je niet wist, wat de letters R.I.S. betekenen. R.I.S. is de afkorting van **Republik Indonesia Serikat**. Wat die vreemde namen dan wel weer betekenen? Wel, dit: Republiek van de Verenigde Staten van Indonesië. Zo heet nu ons vroeger Nederlands-Oost-Indië, dat mooie, vruchtbare eilandrijk daar ginds in Z.O.-Azië.

't Is nu niet meer van Nederland. Alleen het uiterste Oosten, Nieuw-Guinea is nog van ons.

Nu zal ik jullie maar niet haarfijn vertellen, hoe we 't kwijt geworden zijn. Want dat zou een hele krant vol worden. Alleen dit: In de laatste oorlog bezetten de Japanners Indië. Zij waren al even wreed als de Duitsers bij ons. Na de oorlog, toen Japan had **gecapituleerd**, wilden veel Indiërs niet zelfstandigheid, d.w.z. ze wilden niet langer geheel door Nederlanders geregeerd worden. Dat was ook niet de bedoeling. Koningin Wilhelmina had ze al meer zelfstandigheid beloofd. Verkeerd was het, dat sommigen het Nederlandse gezag door **revolutie** wilden verjagen. Daarom moesten onze Nederlandse soldaten daar soms vechten tegen die **revolutionairen**.

Na veel praten op veel **conferenties** werd Indië eindelijk los van Nederland onder de naam **Republik Indonesia Serikat**, Verenigde Staten van Indonesië.

Verenigde Staten. Ja, want jullie moet je niet voorstellen, dat het een land is als Nederland, waar iedereen dezelfde taal spreekt. Indonesië bestaat uit honderden eilanden, waar overal een verschillende taal gesproken wordt. Zelfs komen er op één eiland wel verschillende talen voor.

Evenzo is het met de bewoners. Ze behoren tot verscheidene rassen, die soms even weinig met elkaar over-

eenkomen als een Nederlander en een neger. 't Is dan ook geen wonder, dat de mensen in Indonesië zich niet één voelen. Zo komt het, dat er bijvoorbeeld op Java, Sumatra en Borneo, de grootste eilanden, verschillende staten gevormd zijn. **Negara's** heten die staten. Celebes en andere kleinere eilanden in het O. vormen samen de **negara Oost-Indonesië**. Al die **negara's** hebben ieder een eigen regering. En samen vormen al die **negara's** de R.I.S.

Als het nu goed zou zijn, moesten al die **negara's**, die afzonderlijke staten, evenveel te zeggen hebben in de R.I.S. Maar zo is het niet.

In de staat Midden-Java ligt de republiek Djokja. Van het begin der bevrijding af heeft dat Djokja geprobeerd de baas te spelen, zijn haan koning te doen kraaien. Dat was het revolutienest, waartegen onze jongens de wapens moesten opnemen. Het leger van Djokja wordt T.N.I. genoemd. En die T.N.I. is nu het leger van de hele R.I.S.

En weet je, wat er nu gebeurt? De ene **negara** na de andere sluit zich aan bij Djokja en heft zich zelf daarmee op. Het heet, dat dit vrijwillig gebeurt. Maar men vertelt ook, dat het komt, omdat de T.N.I. soldaten de bewoners van zo'n **negara** zo bang gaan maken en bedreigen met moord, roofpartijen en brandstichting, dat ze uit vrees niet durven weigeren en maar gauw „vrijwillig” besluiten tot opheffing van hun **negara**.

Een enkele keer geeft dit echter wel eens aanleiding tot verzet. Een paar maanden geleden was het kapitein Westerling, die met zijn troepen in West-Java zich verzette. Hij wist zelfs Bandoeng te bezetten. Later vloog hij naar Singapore, maar daar werd hij door de Engelsen **gearresteerd**, zodat ook aan zijn **actie** 'n eind gekomen is.

Oost-Indonesië is een van de laatste **negara's**, die nog niet bij de republiek zijn ingelijfd. De hoofdstad Makas-

EEN PRAATJE IN 'T ALGEMEEN.

Weten jullie, dat er in de krant 'n hele brok geschiedenis staat? Want de geschiedenis gaat door, elke dag weer. Je kent misschien wel het grapje van die jongen, die vertelde, dat hij blij was, geen honderd jaar later te leven, want dan moest hij nog veel meer jaartallen leren! De geschiedenisboekjes leren ons, hoe God ons volk leidt en ook de volkeren om ons heen. De krant is eigenlijk het vervolg van die geschiedenisboekjes.

In O.E.K. gaan we ook de voornaamste wereldgebeurtenissen na. Onze nieuwe lezeressen en lezers moe-

ten we eerst maar eens even vertellen hoe de wereld van tegenwoordig er zo'n beetje uitziet. Vandaar dit praatje in 't algemeen.

De laatste grote wereldoorlog is nu ongeveer vijf jaar geleden geëindigd. Duitsland en Japan waren verslagen en moesten zich onvoorwaardelijk overgeven. De grote overwinnaars waren de geallieerden: Amerika, Engeland, Frankrijk, Rusland, China en hun kleinere bondgenoten. Met die vriendschap tussen de overwinnaars botert het niet zo heel erg tegenwoordig. Neen, zeker niet. Amerika, Engeland en Frankrijk zijn het meestal wel eens.

sar ligt op Zuid-Celebes. Men moet daar al heel weinig van Djokja met zijn T.N.I. hebben. Maar Djokja zelf houdt daar weinig rekening mee.

Uit Djakarta (zo heet nu het vroegere Batavia) vertrokken twee sche-

af. Er zouden onlusten door kunnen ontstaan.

De regering in Djakarta luisterde niet en stuurde de schepen naar Makassar.

De onlusten bleven inderdaad niet uit. Nog voor de schepen aankwamen, bezette kapitein Abdoel Aziz met zijn troepen de voornaamste gebouwen in de stad. Hij nam de feitelijke macht in handen en verbood de troepenschepen uit Djakarta de haven binnen te komen en troepen aan land te zetten.

De regering van de R.I.S. in Djakarta was hevig verontwaardigd. „'t Zijn troepen van hetzelfde leger als waartoe kapitein Aziz zelf behoort, waarom zouden die niet op Celebes mogen komen?“ vroeg men.

Kapitein Aziz kreeg bevel om per vliegtuig naar Djakarta te komen en zich daar te verantwoorden. Dat bevel legde hij rustig naast zich neer. „Wij kunnen hier in O-Indonesië onze eigen boontjes wel doppen, zonder de hulp van de T.N.I.“, vond hij.

Intussen schijnt Kapitein Aziz toch naar Djakarta te zijn gegaan, waar men hem direct gearresteerd zou hebben.

In de volgende krant hopen we te vertellen hoe het verder ging.

pen van de K.P.M. met ongeveer 900 T.N.I. troepen, die in Makassar ontscheept zouden worden, waarschijnlijk om daar hetzelfde spelletje van dreigementen en afzettingen te spelen als in andere negara's. Zo zou ook O-Indonesië rijp worden gemaakt voor opheffing.

Maar de O-Indonesische regering raadde het zenden van deze troepen

Die zijn vrienden gebleven. Maar Rusland niet. 't Is eigenlijk zo, dat de wereld in twee kampen is verdeeld. Aan de ene kant Amerika met zijn vrienden, aan de andere kant Rusland en zijn aanhangers.

In Rusland regeren de **communisten**. Onder leiding van Stalin hebben ze er na de oorlog voor gezorgd, dat ook in veel andere Oost-Europese landen de communisten aan de regering kwamen. 'k Zal je een paar noemen: Polen, Tsjecho-Slowakije, Hongarije, Joego-Slavië, Albanië, Roemenië en Bulgarije. 't Zijn allemaal vrienden van Rusland, waar de regeringen blindelings gehoorzamen aan wat men in Moskou beveelt. Allemaal, behalve Joego-Slavië. Daar regeert **maarschalk Tito**, ook een communist, maar als er een bevel uit Moskou kwam, ging hij eerst na, of dit wel voordelig was voor zijn land. Dacht hij van niet, dan volgde hij zo'n bevel niet op. Daarom is er ruzie gekomen tussen Rusland en Joego-Slavië. Want een goed communist moet doen, wat vadertje Stalin beveelt. Het belang van Rusland moet gaan boven het belang van het eigen land!

*

Aan de andere kant zijn het de Verenigde Staten van Amerika (U.S. A.) onder leiding van **president Truman**, die met de overige geallieerde vrienden hun best doen, Rusland een beetje te beteugelen. 't Zijn ongeveer dertien landen rondom de Atlantische Oceaan, die samen het **Atlantisch Pact** gesloten hebben. Als er een van de dertien door Rusland zou worden aangevallen, zullen de andere twaalf militaire hulp verlenen. Nederland is één van de dertien. Engeland en Frankrijk horen er natuurlijk ook bij. Amerika wil graag sterke vrienden en geeft daarom jaarlijks miljoenen dollars uit om arme landen te helpen.

't Wil ook machtige wapens. Japan leed de nederlaag, vooral omdat Amerika de atoombom ging gebruiken. Amerika dacht alleen het geheim van die atoombom te kennen en daardoor zeker te zijn, dat Rusland nooit een oorlog zou durven te beginnen.

Maar zie, Rusland kwam achter het geheim, waarschijnlijk met behulp van **spionnen**. Dit bracht grote ontsteltenis te weeg in Amerika. Maar geen nood! Men had al weer iets nieuws ontdekt: de waterstofbom, nog veel en veel verschrikkelijker dan de

Soldaten-mieren.

In de Zuid-Amerikaanse oerwouden komen **insecten** voor, die de schrik vormen voor mens en beest. 't Zijn de z.g. **soldaten-mieren**.

Wanneer ze hun rooftochten maken, rusten ze 's nachts uit. Niet ieder apart, maar samengerold, als een bijenzwerm, tot een bal van soms een halve meter middellijn.

Als het morgenlicht doorbreekt, gaan ze op weg en vormen een langgerekte **colonne** van tientallen meters. Spionnen gaan vooruit op verkenning. Als op hun weg een boom staat, waar

in zich rupsen bevinden, bestormen de soldaten-mieren deze boom en in een korte tijd zijn de rupsen verdwenen. Als er een **boa-constrictor**, rond een tak geslingerd, wordt **gesignaleerd**, is het mierenleger in enkele ogenblikken zich over het reusachtige slangenlichaam gaan verspreiden. Na enige uren zijn slechts de kaalgeknagde beenderen van de slang overgebleven.

De enige vijand, waarvoor de mieren bang zijn, is de grote **miereneter**. Dit beest heeft een lange, kleverige tong waarmee hij de insecten verslindt. Vraag maar 'es of je een photo of tekening van dit beest mag zien.

atoombom. Alleen weet men niet zeker, in hoeverre Rusland ook met dit geheim op de hoogte is.

Zo zie je, dat we niet in een rustige wereld leven. Er is spanning te over

Komt er gauw weer oorlog? We weten er niets van. De Christen weet, dat de Hemelse Vader voor hem zorgt, zo zelfs, dat er zonder Zijn wil geen haar van ons hoofd vallen zal. Dat doet ons onder alle omstandigheden rustig zijn.

*

Tussen de landen van het Oosten en die van het Atlantisch-Pact in het Westen ligt het verslagen Duitsland.

Omdat de overwinnaars het niet eens konden worden, is er nog nooit vrede gesloten. 't Is nu eigenlijk eerst verkleind, want Polen heeft het Oostelijk gedeelte van Duitsland in bezit genomen. En daarna in tweeën gedeeld: West-Duitsland is nu een aparte staat met Bonn als hoofdstad. Dit deel van Duitsland wordt bezet door Amerika, Engeland en Frankrijk. Het Oosten (Oost-Duitsland) is geheel in de macht van de communisten, die regeren bij de gratie van de Russische bezetters. Midden door Duitsland loopt dus een grens. Men zegt wel eens, dat er van de stad Stettin aan de Oostzee, tot aan Triëst, aan de Adriatische Zee een IJzeren Gordijn is. Ten Oosten van die lijn is immers alles gehoorzaam aan Rusland. En wat daar gebeurt en wat men daar van plan is, weten we hier in het Westen niet. De Russen laten geen pottenkijkers toe en vertellen zelf ook niets. 't Is dus, of daar een gordijn hangt, maar één van ijzer, waar je onmogelijk door kunt kijken.

*

Ziezo, nu weten jullie tenminste iets van de wereldgeschiedenis van vandaag. Dan kunnen we de volgende keren de zaken 'n beetje beter begrijpen.

Was de Kievit kleurenblind?

Verleden jaar werd op een stuk bouwland onder het dorpje Tzum (Fr.) een broedsel kievitseieren gevonden van geheel afwijkende kleur. De eieren werden opgezonden naar het Fries natuur-historisch museum te Leeuwarden. De conservator, de bekende Friese vogelkenner G. Bosch, interesseerde zich bijzonder voor het geval en gaf de raad het volgend jaar op te letten, of dezelfde vogel misschien ter plaatse weer eieren zou leggen met eenzelfde afwijking.

Inderdaad werd dezer dagen op hetzelfde stuk bouwland een nest met drie kievitseieren gevonden met dezelfde afwijking. Het ene ei was wit van kleur met lichtbruine vlekken, bij

de andere eieren was de ondergrond rose.

Dit geval geeft meteen een ongezochte aanwijzing, dat een kievit na de trek weer zijn oude vertrouwde omgeving zou opzoeken en ieder jaar terug zou keren naar zo mogelijk hetzelfde stuk land.

Boze boeren.

Dezer dagen hebben 300 Italiaanse boeren bij Placenza veertien landheren overweldigd en aan de politie uitgeleverd, omdat dezen in gebreke zouden zijn gebleven met de uitbetaling van de lonen. Ook doorzochten de boeren de huizen der landheren naar wapenen. Wat zij aan wapenen vonden, leverden zij eveneens bij de politie in.

„HENDRIK” UIT DE MODDER.

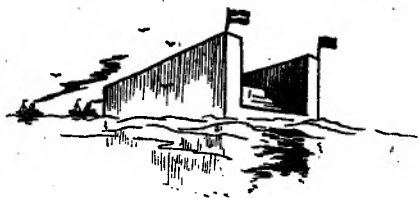
Deze „Hendrik” is geen jongen die eens in een sloot sprong! Hij is, het grootste dok van Amsterdam, met een lengte van twee domtorens.

Vijf en een half jaar geleden lieten de Duitsers deze „Hendrik” zinken op de bodem van het IJ. Duikers hebben verschillende malen het dok onderzocht. Ze vertelden dat er veel aan de „Hendrik” was vernield. Het grootste dok van Amsterdam zo te laten liggen kon men toch niet over zijn hart krijgen. Op het gebied van het bergen van wrakken durft men in Nederland wat aan!

Twee à driehonderd man hebben jaren aaneen aan de terugkomst van dit dok gearbeid.

In totaal moesten 900 springladingen onder water tot ontploffing worden gebracht. Een hiervan kwam te vroeg tot explosie en vijf duikers verloren hierbij het leven.

Het werk heeft ongeveer zeven miljoen gulden gekost. Nu is de „Hendrik” uit de modder herrezen. De grootste schepen kunnen nu weer ge-

dokt worden. „Hendrik” tilt ze met gemak geheel uit het water, om ze grondig na te zien en te herstellen.

HET WEERSCHIP „CIRRUS”.

Het weerschip „Cirrus” krijgt een nieuwe kapitein. Eentje die de zee

kent! Kapitein Schnetler. Zeven en dertig jaar was deze kapitein in dienst van de Rotterdamse Lloyd. Maar hij vindt, dat zijn benen nog niet krom genoeg zijn om de zee vaarwel te zeggen. Nu wordt hij gezagvoerder op de „Cirrus”.

Misschien kom je met de vraag: „Wat is dat voor een schip, een weerschip?”

Laat ik je het dan vertellen. Een weerschip moet gegevens verzamelen voor het bepalen van de weersgesteldheid op de Atlantische Oceaan. Nederland is verplicht twee weerschepen te leveren.

De „Cirrus” heeft een tijdlang zijn post gehad 400 mijl ten Westen van Quessant, een eilandje voor de Franse kust, op 47 graden N.B. en 15 graden W.L. Momenteel wordt het verbouwd en zal over enige tijd naar zijn post in de buurt van Groenland vertrekken.

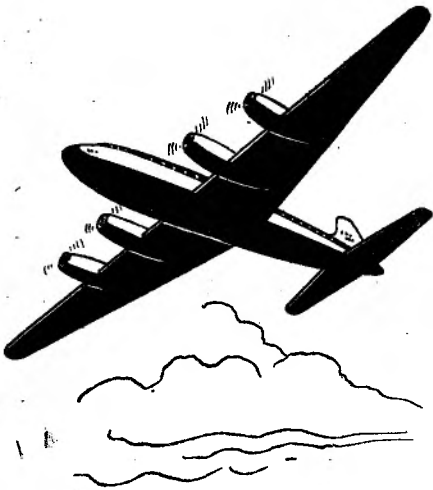
Op zo'n weerschip hebben een 60 man, iedere dag druk werk. Zij moeten op die eenzame plaatsen, waar ze niets zien dan lucht en water, allerlei metingen verrichten over de weersgesteldheid op die plaats.

Enkele meteorologen bedienen allerlei instrumenten, waarmee ze cijfers

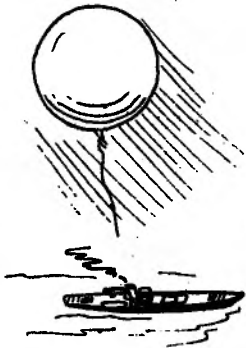
noteren over de luchtdruk, warmte, vochtigheid van de lucht, windsterkte, enz. **Telegrafisten** seinen ieder uur deze cijfers naar de luchtvaartdienst op Schiphol. Deze geeft ze verder aan De Bilt. Daar komen van nog twaalf andere weerscheperen berichten binnen.

Nu kan men te De Bilt door al die cijfertjes vrij nauwkeurig het weerbericht vaststellen.

Voor ons is het wel aardig het weerbericht door de radio te horen. Doch voor de scheepvaart en de luchtvaart is het van groot belang.

De vliegtuigen, die de Atlantische Oceaan moeten oversteken, kunnen nu de gunstigste luchtweg kiezen. Dat geeft een flinke besparing op de benzine en vooral niet te vergeten: grotere veiligheid.

Iedere morgen en avond wordt er vanaf het weerschip een ballon op-

gelaten. Aan die ballon zit een bijzonder kunstig toestelletje, n.l. een zendertje, dat de waarnemingen van een barometer, een thermometer en een vochtigheidsmeter overbrengt.

De ballon stijgt tot een 20 km. hoogte, ontploft en het zendertje valt ergens in zee. Dat is iedere dag een f 200 in 't water!

Zo beveiligen de weerscheperen de **trans-atlantische** luchtvaart.

Wel een hele verandering voor de nieuwe kapitein, zo'n drie week rond te varen op dezelfde plaats. En nu van de **tropen** naar het Poolachtige Groenland!

Er moet wel een extra baaien trui meer aan.

*

SLIMME SMOKKELAARS.

*

De Nederlandse **douane** moet steeds verdacht zijn op nieuwe listen van de smokkelaars. Onze grens met Duitsland is op enkele plaatsen wel iets verbeterd, door de **grenscorrecties**.

Toch zijn er nog veel plaatsen waar het smokkelen maar over een heel kleine afstand behoeft te gebeuren.

De Nieuwstraat te Kerkrade loopt precies langs de Nederlands-Duitse grens. Arbeiders waren daar bezig een nieuwe gasleiding aan te leggen. Bij het graafwerk stietten ze op een kleine tunnel. Deze was door smokkelaars onder de straat door gegraven.

De tunnel was nog niet geheel klaar. Hij was tot het **trottoir** aan de Nederlandse kant van de straat voltooid. Een arbeider en een douane kropen door de tunnel. Zij kwamen plm. 70 meter verder uit in een droge put. Die put zat in een schuur op het erf van een Duits huis. De bedoeling van de smokkelaars was wel duidelijk! Door hun tunnel konden ze, zonder veel moeite, de smokkelwaar onder de grens doortrekken.

Hun plan was slim, maar 't bracht hen ditmaal geen baat.

Wij, die in een Christelijke omgeving leven, zijn zo gewend geraakt aan het woord „zending”, dat het wel lijkt, alsof er alle eeuwen door zoiets als zending, heidenzending, heeft bestaan. Toch is dat in 't geheel niet het geval. De protestantse zending is niet meer dan ruim 200 jaar oud en de bredere belangstelling en organisatie in ons eigen land is nog geen 150 jaar oud. Die heeft, om zo te zeggen, tred gehouden met het beter leven van de geloofswaarheden, die God door de Kerkhervorming aan de mensheid heeft gegeven. In tijden van kerkelijke verslapping zakte ook de zendingsthermometer beneden nul. Maar in een tijd van geestelijke opwekking gloeide de zendingssijver hoog op en werden er grote dingen gedaan, waarover het late nageslacht zich nu nog verbazen kan.

In de tijd vóór de Reformatie was er zeer zeker ook wel zending. Het waren echter de enkelingen die zich geroepen voelden en er dan ook zelf op uit trokken, met heldenmoed en doodsverachting. Zo heeft bv. Franciscus Xaverius zich beroemd gemaakt als zendeling en ontdekkingsreiziger.

Maar nu de protestantse zending. Die is ook niet begonnen als een grote organisatie; als een boom, die bij wijze van spreken, kant en klaar door de Here God op de aarde werd neergezet. Neen, die zending is langzaam gegroeid, evenals een boom in de natuur ook uiterst langzaam uit een nietig zaadje omhoog schiet.

Van één zo'n zaadje Gods, dat in goede aarde viel, en uitgroeide tot een machtig en gezegend werk, wil ik jullie nu vertellen.

*

't Zaadje viel eeuwen geleden, toen ± 1410 Johannes Huss priester was in Praag. Deze Johannes Huss wor-

stelde met twee vragen, die voor zijn tijd zeer moeilijk, ja, levensgevaarlijk waren, omdat ze de traditie van de Roomse kerk aantastten.

De eerste vraag was: waarom mogen de gewone gelovigen bij de mis (het H. Avondmaal), niet de wijn gebruiken, terwijl Christus dat bij de inzetting zelf verordend heeft? De tweede vraag was: waarom zingt in de godsdienstoefeningen wel een priesterkoor, doch niet de gemeente zelf?

Geleid door Gods Geest, vond Huss het antwoord op deze vragen. In het vervolg deelde hij het gehele Avondmaal met brood en wijn aan zijn gemeente uit en weerklonken in zijn diensten, de lofzangen van de gemeente.

Het gevolg van deze heldhaftige houding was, dat hij wegens ketterij en voor het Concilie te Constanz werd gedaagd. En daar in 1415, ondanks het vrijgeleide van keizer Sigismund, tot de brandstapel werd veroordeeld. Zijn as werd plechtig in de vier windrichtingen verstrooid, opdat de gedachtenis aan deze ketter eveneens vervliegen zou.

Maar dit nu gebeurde niet. Zijn volgelingen, de Hussieten, bleven getrouw. Het zaad was in goede aarde gevallen. Er zou een forse boom uit opgroeien. Want God had in Johannes Huss een werk begonnen. En Hij volvoert zijn zegenend werk, dwars tegen alle boze beraadslagingen der mensen in.

ONS WERKHOEKJE

„Wie-zijn-dit” – Prijsvraag.

Misschien heb je op de regenachtige Paasdagen wel een photo-album zitten doorbladeren.

Leuk zijn die herinneringen aan je Opa en Oma, je Vader en Moeder.

Nu heb ik in dit eerste nummer van de 6e jaargang, een 12-tal photo's laten afdrucken van nogal bekende personen, uit Nederland, uit Engeland en' uit nog meer landen. Niet allen zijn meer in leven. Wel kan ik je verklappen, dat ze allemaal reeds eerder in O.E.K. hebben gestaan. Dus, de „oudgedienden" onder jullie vin-

den deze prijsvraag heel gemakkelijk.

Voor die jongens en meisjes, die O.E.K. echter voor het eerst lezen, is deze wedstrijd nogal lastig. Daarvoor schrijf ik nu 20 namen op, waaruit je nu maar eens zoeken moet, welke naam bij de photo past.

Hier volgen ze: Ghandi, Paul Krüger, Ds. Van Raalte, Dr. Beel, Tito, Dr. Drees, Prins Bernhard, Dorus Rijkers, Acheson, Attlee, Bidault, Generaal Clay, Churchill, Franco, Truman, Napoleon Bonaparte, Koning Leopold, Tsjang Kai Sjek, George

Washington en Dr. Albert Schweitzer.

De oplossingen van de „Wie-zijn-dit”-wedstrijd opzenden vóór 9 Mei, aan de Weled. heer L. Meijer, H.d.S., Garrelsweer.

Jullie doen allemaal mee? Wat meer inzendingen, wat liever ik het heb. En verschillende van jullie weten, wat voor mooie prijzen er worden gegeven!

Dus: no. I is Ghandi, no. II is Paul Krüger, enz. Maar..... jullie doen het beter?

Nog één ding: schrijf je naam, voor- naam (voluit) en nader adres duidelij- k op!!

*

Oplossingen uit het vorig no..

De invulling van het sneeuwkllokje:
Horizontaal 1. els. 2. fee. 3. hinde.
4. lijster. 5. spreeuw. 6. bos. 7. os,
8. mus. 9. ei.

Verticaal: 6. bok. 8. met. 10. lente.
De antwoorden van de 3 volgende zijn: 1. vlas. 2. neus. 3. specht.

EEN PIJNLOZE STEEKPROEF

Twee jaargangen aanéén hebben we gezellig samen „gehersengymnastiekt”, (een raar verleden deelwoord vindt je niet?).

Ik Had zo graag eens jullie antwoorden horen geven. En als ik eerlijk ben, moet ik zeggen, dat ik veel te weinig van jullie hoor en weet!

En daar zitten toch onder jullie zo velen, die graag eens een briefje schrijven en.... het werkelijk ook aardig kunnen doen!

In deze jaargang willen we het nu eens anders aanpakken en krijgen jullie ook enkele keren de gelegenheid een brief aan de redactie te schrijven. Wij leren elkaar dan meteen wat beter kennen.

Deze eerste pijnloze steekproef naar jullie kennis van onze Vaderlandse Geschiedenis, begint dan.

In het verhaaltje, dat volgt, staan fouten. Als je 18 wijzigingen aanbrengt in personen, jaartallen, enz., krijg je een stukje geschiedenis uit de 16e eeuw. Maar je moet er voor zorgen, dat alles klopt en in goede volgorde verloopt.

— Toen Alva de 31e October 1584, de 95 stellingen aansloeg aan de deur van de slotkapel op de Dillenburg, verstoorde hij de rust in de Lutherse Kerk.

Tot de Rooms-Katholieke Kerk behoorde later ook Juliana van Stolberg, de moeder van Philips II.

De prins werd in 1598 te Wittenberg geboren. Hij draagt de erenaam: „IJzeren Hertog”.

De strijd tegen de Spaanse tyrannie, die in 1533 begon, te Delft, heeft 80 jaren geduurd. In het jaar hiervoor, in 1567, kwam Maarten Luther, wel eens bijgenaamd de „Vader des Vaderlands” hier.

Het Nederlandse volk heeft tenslotte in 1517, haar wettige heer, de Koning van Spanje, Prins Willem I, afgezworen.

In 1579 viel de Prins, te Heiligerlee, onder moordenaarshanden.—

Deze keer hoeft je niets in te zenden, omdat er al een wedstrijd in staat. In het Mei-nummer vind je het verhaal zonder fouten!

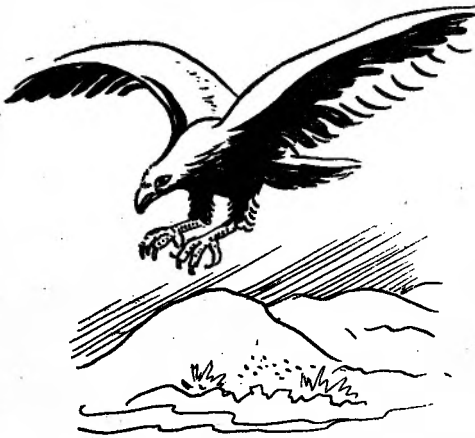
GRUZE WOLF

vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

I. Kleine Wolf wil een nieuwe naam.

Kleine Wolf heeft een hekel aan zijn naam, vooral aan dat minderwaardige „kleine”. Maar wat kan hij er aan doen? Al is hij dan een ras-echte zoon van Grote Arend, het machtige opperhoofd van de Zwartvoet-Indianen, hij is toch nog veel te jong om nu al een echte mannen-naam te krijgen. Dan moet hij éérst een grote heldendaad verrichten, zoals al die andere mannen van zijn stam, die trotse namen dragen als Berenschrik, Rode Pijl, Hert van de Bergen of Wilde Buffel — allemaal namen, die verband houden met hun grote daden. En dan niet te vergeten: Grote Arend, zijn vader! Heeft die niet in zijn jonge jaren een geweldige

koningsarend in het ontoegankelijke Rotsgebergte gevangen? Het dier had al vaker wat klein vee weggeroofd, maar toen het eens met 't kleine zusje van „Bevervlug” in zijn sterke klauwen omhoogwielde, was de maat vol.

Moederziel alleen was de jonge Indianaan, slechts gewapend met zijn lasso, de bergen ingetrokken en na een uiterst gevaarlijke tocht naar de hoogste top had hij de geduchte kunnen strik-

ken. Toen mocht hij zich met de zo begeerde veren sieren en kreeg de jeugdige Bevervlug natuurlijk de naam Grote Arend — een naam die later beroemd en gevreesd zou worden onder de rondzwervende Indianenstammen. Maar bij de Zwartvoeten werd Grote Arend geëerd om zijn wijsheid en dapperheid!

Ha, wat schitteren de ogen van Kleine Wolf, als dit verhaal van zijn vader en zoveel andere dappere daden 's avonds rond het knetterend kampvuur verteld worden! Als de jachtavonturen van Grote Arend en zijn mannen van mond tot mond gaan! Dan is hij trots op zijn grote sterke vader, tot wie iedereen met ontzag opziet. En wat verlangt hij er naar om óók eens de kans te krijgen, een heldendaad te verrichten! Dan zal hij eindelijk die verwenste naam, die zijn vriendjes hem gegeven hebben, kwijt raken.....

De jongens noemen hem zo, omdat hij sluipe kan als een wolf en..... omdat hij maar zo'n klein kereltje is. Nou, tegen dat „Wolf” heeft hij geen bezwaar, maar dat minachtende „kleine”.... Bah! Hij kan er toch ook niks aan doen, dat 'ie niet zo hard groeit als de andere jongens van zijn leeftijd? Eten doet 'ie toch genoeg. Als.... een wolf!

En daarom doet Kleine Wolf zijn uiterste best om zo gauw mogelijk een andere naam te „verdienen”. Maar 't is moeilijk voor zo'n kleine tengere jongen om een moedige grote-mannendaad te doen en wat hij ook probeert — het is en blijft voorlopig nog „Kleine Wolf”.

Als de mannen op de buffeljacht gaan, is hij altijd haantje-de-voorste op Ponoka, zijn jonge sterke pony. Dan draaft hij dapper mee naast de grote roodschemmel van zijn vader en meer dan eens heeft zijn pijl een sterke

stier in 't hart getroffen. Dan knikt Grote Arend goedkeurend en zegt, dat zijn zoon nog eens een machtig jager zal worden.

En natuurlijk is hij ook van de partij, als de tijd voor de paardenjacht is aangebroken. Ha! dat is een heerlijk, spannend spel: het vangen van de wilde paarden, die in troepen over de onmetelijke prairies van Noord-Amerika zwerven. Eén keer zelfs heeft hij

met een haarscherpe lassoworp een vurige zwarte hengst tot capitulatie gedwongen — maar dat alles is toch nog niet voldoende om hem een nieuwe naam te geven! Dan moet er toch nog heel wat anders gebeuren!

Als er niet op buffels of paarden wordt gejaagd, gaan Kleine Wolf en zijn makkers vaak op eigen houtje op jacht. Dicht in de buurt van 't kamp natuurlijk, maar dikwijls brengen zij heel wat klein wild mee naar de wigwams en meestal is die buit dan te danken aan de dapperheid en de speurzinn van Kleine Wolf.

En als zij niet gaan jagen of vissen, doen zij hun eigen wilde spelen en trekken zij op hun manier „op 't oorlogspad“. Dan verdelen de jongens van de stam zich in twee groepen, kiezen elk een opperhoofd, en kan de strijd van besluipen en overrompelen beginnen. En haast altijd is 't de door Kleine Wolf aangevoerde troep, die als overwinnaar naar het kamp terugkeert!

Ja, dat is een heerlijke tijd van vrij en onbezorgd leven. Altijd buiten, bij hitte of ijzige kou, worden de jongens gehard en gestaald, om later bestand te zijn tegen het barre bestaan in de prairie-wildernis. Het enige, waar zij

de neus voor optrekken, zijn de bijeenkomsten, die soms in de wigwam van de Medicijn-man worden gehouden. Daar probeert de oude wijze Zwartvoet, de knapste van de hele stam, zijn jeugdige toehoorders nog wat anders te leren dan jagen en schieten. Maar pff — 't mocht wat! 't Kan de jongens immers niets schelen, of zij lezen of schrijven kunnen? Helemaal niet nodig, dat zij al die poespas óók leren, is het eenparig oordeel. En wat hij vertelt over de Grote Geest, die heerst over allen en dé zonn tot zijn vurig oog heeft, over de sterren en hun geheimen — nou ja, 't is allemaal wel aardig, maar 't interesseert die wilde knapen weinig. Alleen de meisjes luisteren dan aandachtig. Maar die horen de verhalen bij 't kampvuur dan ook nooit, als de mannen het over dezelfde dingen hebben en 't veel mooier kunnen vertellen dan die droge Medicijn-man! Vrouwen en meisjes zijn immers maar minderwaardige wezens, die goed genoeg zijn om allerlei onbenullige karweitjes te doen, maar zeker niet thuis horen op de mannenbijeenkomsten, waar wél de jongens mogen komen! Zó leren zij het al vroeg van de ouderen om vanuit de hoogte op de meisjes neer te zien en hen te beschouwen als schepsels van de tweede rang. Nee, ook daarom zijn de — gelukkig schaarse! — uren bij de Medicijn-man voor de jongens de grootste straf en veel resultaat heeft zijn onderwijs dan ook niet! Duizendmaal liever gaan zij oefenen in paardrijden en lassowerpen, in 't boogschieten en sluipen. In die dingen moet een jonge Indiaan volleerd zijn, anders wordt hij nooit écht man. Man — dat wil zeggen: een daad te hebben gedaan, een naam te hebben veroverd.

Sterker dan één van zijn vriendjes hunkert Kleine Wolf naar dat ogenblik. Want zó blijft hij z'n leven lang dat gehate „kleine“ in zijn naam dragen. Dat móet veranderen. En liefst zo gauw mogelijk!

Sterrenoog, zijn grootste rivaal, is hem al voorbij gestreefd. Die heeft onlangs zijn mannennaam „Stille Sluiper“ gekregen, toen hij in z'n eentje,

na dagenlange gevaarlijke verkenningen, als eerste een nederzetting van de Bleekgezichten in de buurt had gesignaleerd.

Dat was een belangrijke ontdekking, die heel wat opschudding in het kamp der Zwartvoeten te weeg bracht! Want van andere stammen weten zij wel, hoe gevaarlijk die vreemde, blanke mannen zijn. Verjagen zij met hun wonderlijke wapens, die wel vijf maal verder dragen dan hun pijlen, niet overal de Indianen van hun jachtvelden? En doet niet het verhaal de ronde, dat zij door het vreselijke vuurwater, dat zij jenever noemen, eens een hele stam hebben bedwelmde en daarna uitgemoord?

Nu wordt de Medicijnman een nog gewichtiger figuur dan hij al was! Want hij is de enige Zwartvoet, die met de Bleekgezichten in nauwe aanraking is geweest. Hij kent hun gewoonten en gebruiken, heeft hun fantastische wapens gezien en hun vreselijke vuurwater geproefd. Hij weet ook, waarom die vreemdelingen steeds verder naar deze verlaten streken doordringen: om goud te zoeken en om jacht te maken op de dieren, die zij met hun vreemde pijlen, waaruit een bliksemstraal schiet, vanuit de verte neerleggen. 't Is hun vooral om de huiden te doen en daarom heten zij pelsjagers.

Dit is in ieder geval zeker: de Roodhuiden hebben van de Bleekgezichten niet veel goeds te verwachten en al zitten zij nu nog op vele dagreizen van hier, het gevaar bedreigt toch ook hun vreedzame Zwartvoetstam. Deze jachtvelden, die hun voorvaderen met veel strijd en moeite op andere stammen veroverd en bewaard hebben, behoren aan hen en niet aan de vreemde indringers!

Kleine Wolf hoort al die verhalen aan, zwiiggend, zoals het een jongen van zijn leeftijd past. Alleen de jongemannen, die een naam hebben, mogen zich in de gesprekken der ouden mengen! Maar in stilte hoopt hij, dat de mannen tegen de Bleekgezichten op 't oorlogspad zullen gaan. Misschien mag hij dan ook wel in de achterhoede mee en wie weet, krijgt

hij dan geen kans om één of andere heldendaad te doen en zich daardoor een naam te veroveren!

Ja, kleine Wolf kreeg zijn kans, maar al was het avontuur er niet minder om — toch heel anders dan hij gedacht had.....

*

II. Verdwaald op de prairie.

Als in de late nazomer het welige buffelgras op de prairiën een vaalbruine tint krijgt, als de bomen kaal gaan worden en de duisternis vroeger invalt, nadert tevens ook onmiskenbaar de winter. Maar nu is het de beste tijd om nog een keer op jacht te gaan, weten Kleine Wolf en zijn vrienden — en daarom besluiten zij er weer eens op uit te gaan. Zo gauw de winter met sneeuw en ijs gaat heersen, hebben zij weinig kans meer op een behoorlijke jachtbuit!

En op een vroege morgen trekken zij weg op hun kleine taaie paardjes. De jachtmessen zijn scherp geslepen, de pijlkokers goed gevuld en de proviandzakken extra voorzien. Want 't is best mogelijk, dat zij 'n paar dagen wegblijven.

Maar veel geluk hebben zij die eerste dag niet. Waar zij ook speuren, geen behoorlijk stuk wild laat zich zien en 't spreekt dus vanzelf, dat zij niet naar het kamp terug gaan. Morgen nog maar eens proberen of 't beter wil lukken! Dus slaan zij tegen de avond als volleeerde Indianen ergens een bivak op, slapen in hun dekens gerold op de harde grond en trekken de volgende dag weer volmoed verder.

Nee, ook vandaag zit 't hun tegen. Twee kleine bevers en een jong hert is alles, wat zij 's middags bemachtigd hebben. 'n Pover resultaat, vindt Kleine Wolf en hij is er tegen om met zó weinig de terugtocht te aanvaarden. Wat zullen hun vaders wel zeggen van zulke slechte jagers? Nee hoor, hij is er voor om nóg een nacht weg te blijven. Er is proviand genoeg en desnoods schieten zij wat klein wild er bij.

(Wordt vervolgd).

6e JAARG., No. 2 — MEI 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meljer, Garrelweer
J. Buihuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHEIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Het Koninklijk paleis te Laken, dat in verband met de koningskwestie in de naaste toekomst in de publieke belangstelling zal komen te staan.

Rondom een Koningstroon

De laatste oorlog heeft heel wat veranderingen in de wereld teweeggebracht. Ongeveer alle landen hebben dat ondervonden.

Ook België.
Zoals jullie wel weten is België een koninkrijk. Dat is het geworden na de oorlog van 1830-1839. De Bel-

gen waren in 1830 in opstand gekomen tegen Koning Willem III van Nederland en bij de vrede in 1839 kwam de scheiding tussen beide landen. België werd een onafhankelijk koninkrijk. Toen de laatste oorlog uitbrak in 1940, regeerde koning Leopold III. Over 't algemeen hield men wel van hem in België. Hoe had men met hem meegeleefd en meegerouwd, toen enkele jaren geleden zijn beminnelijke vrouw, koningin Astrid, bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen!

En nu is het Belgische volk in onrust om zijn Koning.

Om dat te kunnen begrijpen, moet je eerst weten, wat er in de oorlog gebeurd is. Koning Leopold was opperbevelhebber van het Belgische leger. Evenmin als de Nederlanders, konden de Belgen de Duitse overweldigers tegenhouden. Ze moesten steeds weer terugtrekken, totdat de toestand hopeloos was geworden en de koning zich met zijn troepen moest overgeven. Hij werd krijgsgevangene.

Nu heeft men koning Leopold verweten, dat hij zich te vroeg zou hebben overgegeven, zonder voldoende overleg te plegen met de Engelse en Franse bondgenoten. De koning beweert, dat het niet anders kon, omdat zijn gehele leger dan in de pan gehakt zou zijn.

Verder neemt men hem kwalijk, dat hij niet naar Engeland is uitgeweken, zoals Koningin Wilhelmina van ons land. Leopold had er de voorkeur aangegeven bij zijn soldaten te blijven, en was zodoende gedurende de Duitse bezetting niet in staat zijn volk te regeren en aan te moedigen.

Weer anderen keuren het scherp af, dat koning Leopold opnieuw trouwde met een dame, die geen prinses of gravin was. Nee, ze was niet van adel, Lilian Baels. Men vertelde zelfs, dat haar vader met de Duitsers geheuld had.

Daar kwam dan nog bij, dat de Walen in Zuid-België, de koning te Vlaamsgezind vonden.

Zo was het geen wonder, dat er na de bevrijding in België een wet werd aangenomen, waarin gezegd

werd, dat koning Leopold voorlopig niet in staat was, zijn bevoegdheden uit te oefenen. Zijn broer Karel werd prins-regent en zelf leefde de koning als balling in Zwitserland.

Toch vonden vooral de Rooms-Katholieke Vlamingen, dat men de Koning met deze wet onrecht had aangedaan. Men wenste hem terug op de troon.

Maar de socialistische Walen verzetten zich daartegen met hand en tand.

Daarop moest het Belgische volk stemmen of men de koning terug wenste of niet. Men kon dus „ja” of „neen” stemmen. 't Mooiste was geweest, dat de Belgen zich nu als één man hadden uitgesproken vóór terugkeer van hun koning. Maar 't liep anders.

Wel was de meerderheid vóór de koning, maar die meerderheid was maar erg klein. Ruim 57% stemde „ja”. Dat was dus iets meer dan de helft.

Zou men de koning nu maar terugroepen? „Ja”, zeiden de Katho-

Kroonprins Boudewijn

Gebeurtenissen in de R.I.S.

De vorige krant eindigde het artikel over de R.I.S. met een belofte.

We zouden jullie vertellen, hoe het verder ging met kapitein Abdoel Aziz. Maar eerst wil ik jullie een beetje van deze Aziz vertellen. Je hebt natuurlijk al wel begrepen, dat het iemand is, die niet zo erg bang is. Als jongen mocht hij ook graag een robbertje vechten.

Zijn vader was een inlands vorst van Zuid-Celebes. Abdoel Aziz zou later ook een goed vorst moeten zijn, en werd daarom naar Nederland gezonden om daar op school te gaan. Tien jaar was hij toen nog maar. Tussen de Hollandse makkers voelde hij zich gauw thuis en zijn medeleerlingen waren al gauw gewend aan zijn bruine gelaatstint en Indisch voorkomen.

Ongeveer 10 jaar is hij hier in Ne-

derland gebleven en vooral de laatste jaren had hij het niet gemakkelijk. Want dat was onder de Duitse bezetting. Jongens van zijn leeftijd werden door de Duitsers opgepakt. Maar hij is de dans altijd ontsprongen.

Na de bevrijding van ons land wilde Abdoel Aziz naar Indië terug om zijn vaderland te helpen bevrijden van de Japanners. Daarom werd hij militair. Evenals andere Nederlandse vrijwilligers moest hij al gauw voor zijn verdere opleiding naar Engeland. Vandaar ging het naar Colombo op Ceylon. Toen hij eindelijk op Celebes aankwam, was hij al onderofficier bij het K.N.I.L. (Koninklijk Nederlands-Indisch Leger). En nu had hij het verder gebracht tot kapitein.

Aziz is een man, die van zijn vaderland Celebes, maar ook van Nederland houdt. Van de revolutionaire

lieken. „Neen”, zeiden de socialisten en ze begonnen al vast maar uit protest hun werk neer te leggen. Ze dreigden met nog meer stakingen, zelfs met wapengeweld, als men Leopold liet terug komen.

Onder deze omstandigheden diende het kabinet zijn ontslag in. Nu moesten er nieuwe ministers komen. De ene formateur na de andere probeerde een nieuw ministerie te vormen, maar telkens mislukte dat. Men kon het niet eens worden over de koningskwestie.

Eén ogenblik leek het, of alles in kannen en kruiken zou komen. 't Was, toen koning Leopold door de radio zijn volk toesprak. Hij stelde voor, dat de verbanningswet zou worden ingetrokken. Zelf zou hij dan als koning terugkeren, maar zijn bevoegdheden tijdelijk overdragen aan Kroonprins Boudewijn. Tegen hem immers kon het Belgische volk geen bezwaren hebben.

Nu werd er weer heel wat gepraat. Eindelijk meende men het eens te zijn en zou er een regering kunnen

worden gevormd van katholieken en liberalen. Maar op 't laatste ogenblik staken de laatsten een spaak in het wiel en 't was weer mis.

Na 6 weken onderhandelen besloot prins-regent Karel nu om het parlement te ontbinden.

Nu zullen er binnenkort nieuwe verkiezingen worden gehouden. Als er dan een grotere meerderheid voor de katholieken komt, kan de verbanningswet worden opgeheven en Leopold kan terugkeren. Maar dan is het nog de vraag, of de anti-koningsgezinden zich hierbij neer zullen leggen. En dan kan België wel eens een heel onrustige tijd tegemoet gaan.

Wij mogen wel dankbaar zijn, dat er in ons land op dat punt geen moeilijkheden zijn. De fout in België is, dat men de koning laat regeren bij de wil van het volk en niet bij de gratie Gods. Zag men het zo, dan zou men het volk niet laten stemmen over al of niet terugkeren van hun vorst. Dan was Leopold al weer jaren koning geweest.

republiek Djokja moet hij niets hebben. Je weet nog wel van de vorige keer, dat die republiek in de Verenigde Staten van Indonesië de eerste viool wil spelen. De ene **negara** na de andere werd door de T.N.I., het vroegere republikeinse leger, zolang „bewerkt” met dreigementen en soortgelijke maatregelen, dat ze besloten zich „vrijwillig” op te heffen, en aan te sluiten bij de republiek. De **negara** Oost-Indonesië wilde echter nog steeds niets van Djokja weten. Je weet nog wel van de vorige keer, dat er een paar schepen met T.N.I. soldaten naar Makassar werden gezonden, om daar de orde en rust te handhaven. Op Celebes heerste echter geen onrust. Er waren daar genoeg soldaten van het K.N.I.L., die wachtten op hun overgang van Nederlandse in Indonesische dienst. 't Was er veel ordelijker dan bijv. op Java, waar de T.N.I. voor de orde zorgde. Geen wonder, dat een militair als Abdoel Aziz in de komst van deze T.N.I. soldaten een gevaar zag voor zijn land. Hetzelfde spelletje als in de andere **negara's** zou hier ook gespeeld worden, totdat ook Oost-Indonesië naar de pijpen van Djokja zou moeten dansen.

Vandaar dat hij, aan het hoofd van een groep vrijwilligers, zich meester maakte van de macht in Makassar en de boten met de T.N.I. soldaten verbod aan land te komen.

Aan het bevel van de regering van de R.I.S. om naar Djakarta (Batavia) te komen, stoorde hij zich niet. Tot tweemaal toe landde er een vliegtuig om hem af te halen, maar ook tweemaal moest het zonder hem vertrekken. 't Scheen op oorlog te zullen uitlopen, want Aziz werd door Djakarta tot opstandeling verklaard.

Zag Aziz tegen zo'n bloedbad op? Heeft men hem onder dreigementen over kunnen halen?

Of was hij misschien teleurgesteld, dat de Nederlanders geen hand uitstaken om hem te helpen?

't Waarschijnlijkste is, dat aan Aziz vrijgeleide is beloofd naar Djakarta en terug naar Makassar. Dat hij te goed van vertrouwen is geweest.

De regering van Djakarta zegt, dat ze nooit een vrijgeleide aan Aziz heeft

beloofd en zijn vrienden beweren het tegendeel.

Hoe het zij, Aziz is naar Djakarta gevlogen en werd daar onmiddellijk gearresteerd. 't Is zeer de vraag, of hij Celebes nog ooit terug zal zien.

Intussen zorgde natuurlijk de T. N.I. er wel voor, heer en meester te worden op Celebes. We konden toen al wel zeggen, dat de dagen van de staat Oost-Indonesië geteld waren. De regering werd er door Djokja van beschuldigd met Aziz onder één hoedje te hebben gespeeld. De inlijving van Oost-Indonesië bij de republiek Djokja was verder maar een kwestie van tijd. Zo is er weer een **negara** „vrijwillig” opgeheven en de eenheidsstaat een stap dichterbij gekomen.

Maar er is al weer nieuwe onrust. Nu op de Zuid-Molukken, de eilandjes Ambon, Ceram, Banda en nog enkele andere. Zij behoren ook tot Oost-Indonesië, maar besloten nu kort en krachtig zich los te maken van deze **negara** en ook van de R.I.S. Zij hebben een zelfstandige republiek, „Zuid-Molukken” geproclameerd.

We moeten afwachten, of het de republiek Djokja gelukken zal, ook met Ambon zo vlug af te rekenen als met Makassar. Vooral de Ambonezen zijn prima soldaten, opgeleid door het K.N.I.L. Ze zijn vroeger altijd geroemd om hun dapperheid en trouw aan het Nederlandse gezag. Ze bedanken er dan ook feestelijk voor knechtjes te worden van Djokja.

Waarschijnlijk horen we er binnenkort meer van.

KLEUREN.

„Wat zijn dat voor bessen aan die struiken?” vroeg een stadsdame aan een boer, terwijl ze op onrijpe bessen wees.

„Zwarte bessen, dame”, antwoordde de man.

„Zwarte bessen?” vroeg ze, „maar deze zijn rood”.

„Ja, dat komt uit”, was het antwoord. „Zwarte bessen zijn rood, als ze nog groen zijn”.

BINNENLAND

ALS HET KOOLZAAD BLOEIT ...

In het vorige nummer vertelden we van de schoonheid van de bollenvelden. Duizenden mensen hebben de laatste weken genoten van Hollands bloementuin. Een bijzondere gebeurtenis was wel, dat een nieuwe Jacoba van Beieren, met haar Frank van Borselen, vanuit 't slot Teylingen (ruïne), uittrok naar de bloemenwereld....

Elke provincie heeft zo zijn eigen tuurschoon. De Betuwe met de loeiende bongerds. Drente met zijn paarse hei. Friesland met zijn groene weiden en zijn frisse woudstreek.

De provincie Groningen bezit heel weinig bos. Het minst van alle provincies! Toch is deze provincie op 't ogenblik rijk aan natuurschoon, nu het koolzaad bloeit.

Een pracht gezicht: de wijde velden met de warme gele kleur, afgewisseld door het zachte groen van het vlas-tapijt.

Als de zon er over straalt is het één zee van goud! De landwegen slingeren in grillige bochten door de stille velden. Wijd en stil is het Groninger landschap nu. Een beeld van vrede en welvaart....

Plots wordt de stilte verbroken door 't geronk van motoren. Daar komen ze, een lange rij van motorrijders, de deelnemers aan de koolzaadtocht. Groningers, die het mooie van hun eigen provincie gaan zien en er, kalm voortrijdend, van genieten...

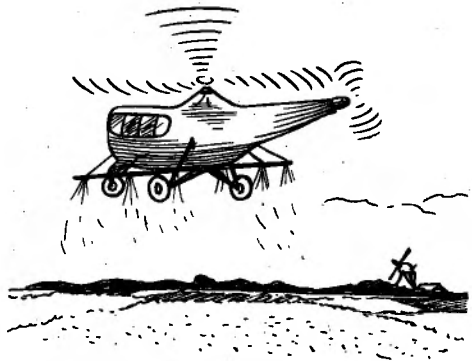
De koolzaadvelden hebben dit jaar geleden van de zware regens en hagelbuien.

Nu is ook de koolzaad-snuitkever nog komen opdagen in Noord-Groningen. Deze kever kan enorme schade berokkenen. Vanuit de lucht wordt de strijd tegen deze vijand gestreden.

Een helicoptère, een hefschroefvliegtuig, zal een oppervlakte van ongeveer 600 hectare koolzaadgewassen

bestuiven, met een middel, dat de kever doodt.

De helicoptère is voor dit doel het meest geschikte. Want door de wind-

druk van de schroefbladen, wordt het naar beneden gespoten middel, tusser en onder de planten geslagen.

Deze bewerking moet bij goed weer geschieden. Een licht regenbuitje doet geen kwaad, want de ontsmettingsmiddelen zijn oliehoudend.

Men hoopt zo de kleine vijand te vernietigen, om nog een goede oogst te hebben.

'T KON ERGER.

In een grote zaal ging een bezoeker per ongeluk zitten op de hoge hoed van zijn buurman. Deze zag zijn eigendom als een harmonica in elkaar gedrukt worden.

Geen wonder, dat hij woedend werd en minder behoorlijke taal gebruikte.

„Blijft u kalm, meneer”, zei de ander, „'t kon immers veel erger!”

„Erger, erger!” schreeuwde de gedupeerde. „Man, de hoed is totaal bedorven, 't kan niet erger!”

„Toch wel, meneer, want 't had ook mijn hoed kunnen zijn!”

HUIZE DOORN

wordt museum

Vlak voor het einde van de eerste wereldoorlog, in 1918 ontstond er revolutie in Duitsland.

De Duitse keizer, Wilhelm II, vluchtte naar ons land. Aan de grens hield de Nederlandse schildwacht de keizerlijke auto, waarvan de gordijntjes waren neergelaten, aan.

De gewone soldaat schrok wel erg, toen uit de auto gouden kragen en sterren te voorschijn kwamen. Daar is Jan Soldaat meestal niet erg op gesteld!

De machtige keizer, die nimmer een minuut behoefde te wachten, moest nu afwachten in het eenvoudige douane-kantoor, hoe het antwoord van onze regering zou zijn.

Onze regering wees hem „Huize Doorn” als verblijfplaats aan. Hij moest zich onderwerpen aan de bepalingen, die onze regering hem oplegde. Daaraan heeft de ex-keizer zich stipt gehouden.

Hij liet het oude kasteel prachtig inrichten. Verschillende voorwerpen uit zijn vroegere paleizen kregen hier een plaats.

Bij de Doornse bevolking heeft hij zich bemind gemaakt. Hij was voor hen een vriendelijk, innemend heer. Een keurige verschijning!

In het kasteel heerste een strenge etiquette onder de kleine hofhouding.

Een bijzondere liefhebberij van de

Bijna vijf en twintig jaar heeft keizer Wilhelm als balling geleefd.

In de bezettingstijd is hij overleden. De heren Seyss-Inquart en Rauter kwamen ongevraagd op de begrafenis. Ze hadden, namens Hitler, grote kransen meegenomen. Bijster vriendelijk zijn ze niet ontvangen!

In het testament werd de ex-kroonprins als erfgenaam aangewezen van „Huize Doorn”.

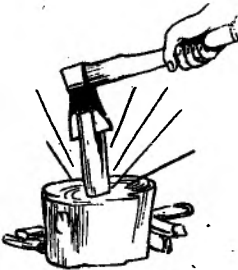
Deze vlieger ging echter niet op. Het kasteel werd na de oorlog beschouwd als bezit van de vijand, want de ex-kroonprins was een vijandelijk onderdaan. Deze heeft wel geprobeerd onze regering zo ver te krijgen, dat hij over het kasteel mocht beschikken, maar zo ver is het niet gekomen.

Nu is de verblijfplaats van ex-keizer Wilhelm II eigendom van de Staat der Nederlanden.

De gemeente Doorn mag het onderhoud en beheer op zich nemen.

Het kasteel wordt nu ingericht als museum. Het blijft net zo als toen Wilhelm er nog woonde. De tuin zal als een echte kasteeltuin worden ingericht. Men rekt op veel bezoekers, ook uit het buitenland.

Het mausoleum in de tuin, waarin het stoffelijk overschot van de ex-keizer rust, zal niet worden opgesteld.

ex-keizer was.... houthakken. Iedere dag was hij enkele uren bezig aan deze arbeid.

DE WARE OORZAAK.

Een timmerman was van een hoge steiger gevallen en naar een ziekenhuis gebracht.

„Heeft de val u erg pijn gedaan?” vroeg de dokter.

„Nee, dokter, de val niet, maar het einde van die val”.

TRAAN KOMT AAN!

Al verschillende malen hebben we in O.E.K. iets kunnen lezen over de „Willem Barendsz”. Drie jaren is Nederland weer bezig met de vangst van walvissen. Elke keer als de „Willem Barendsz” uitvoer, of terug kwam, hebben we dit verteld. De oudere lezers onder jullie weten zeker al vrij goed, hoe het toegaat in dit „vette” bedrijf! Maar onze nieuwe lezers zullen nog niet op de hoogte zijn. Daar moet ik ook vrede mee houden! Dus „jonge oudjes” kijk niet boos, als je straks iets leest, dat je al lang weet. Daar gaat ie dan!

Omstreeks het jaar 1600 voeren de Nederlanders al uit ter walvisvangst naar de Noordelijke IJsee. In de buurt van Groenland maakten ze jacht op de geweldige zeemonsters, tijdens de korte Poolzomer.

Men had toen nog zeilschepen, waarmee de verre tocht werd gemaakt. In roeiboten werd de walvis achtervolgd. Op de voorplecht stond de harpoenier, gereed om zijn harpoenen met kracht in het reusachtige lichaam te werpen. Deze harpoen was bevestigd aan een lange lijn. Het gewonde dier trok met gemak het gehele bootje mee! 't Was een afmattend en gevaarlijk werk. Het gedode dier werd achter het bootje naar de wal gesleept. De Nederlanders hadden op Spitsbergen een plaats, waar uit het walvispek de traan werd gekookt. 't Was: Smerenburg, een bijzonder geschikte naam, vind je niet? De traan kwam in vaten en met gevulde ruimen koersten de schepen weer naar het vaderland.

Men liet ook wel enkele mannen achter, die te Smerenburg de houten gebouwen etc., moesten bewaken gedurende de Poolwinter. In die ijzige koude kwamen velen om. 't Gebeurde, dat men in het nieuwe seizoen geen enkele man levend terug vond.

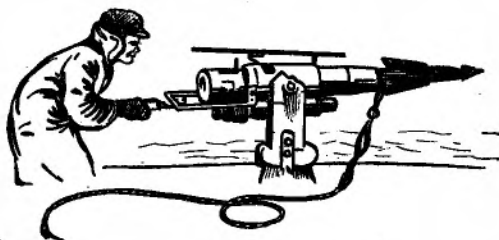
Toen er overvloed van plantaardige vetten kwamen, hield de Groenlandvaart op.

Na de oorlog heeft Nederland het oude bedrijf weer ter hand genomen. Er was behoefte aan vet!

Nu niet naar de Noordpoolzeeën, maar naar die van de Zuidpool.

De jacht op de Groenlandse walvis is verboden. Men vreest, dat ze dan spoedig zal uitsterven.

Nederland liet een nieuw schip bouwen, de „Willem Barendsz”. Dit schip is een drijvende fabriek, in een drijvend dorp. Een 250 koppen vormen de bevolking. De vroegere roeiboten zijn vervangen door snelvarende motorboten. Het zijn de vangschepen of catchers. De harpoen wordt nu afge-

schoten door een harpoenkanon. Onder de spits van de harpoen bevindt zich een granaat, die in het lichaam van de getroffen walvis ontploft.

Op de „Willem Barendsz” wordt de gehele walvis verwerkt. In grote ketels wordt de traan bereid. Beenderen en ingewanden worden verwerkt tot vleesmeel. Geschikte stukken vormen het walvisvlees.

Ongeveer 7 maanden is de bemanning van huis! Je begrijpt, dat ze blij zijn, als de „Ome Willem” weer thuis is.

27 April j.l. stoomde de „Willem Barendsz” de haven van IJmuiden binnen.

De reis was dit jaar niet erg voortuinlijk. De twee voorgaande jaren kwam er meer traan aan.

Dit seizoen mochten er 16000 vissen worden gevangen, door alle walvisvaarders samen. De „Barendsz” heeft 1200 walvissen en 91 potvissen weten te bemachtigen. De margarinefabrie-

ken hebben nu weer volop traan!

Onze catchers voldoen nog niet alle aan de eisen van grote snelheid. Voor het volgend seizoen zullen er twee nieuwe, snelvarende jagers bij komen.

Dit was de laatste reis van kapitein

Visser van Schiermonnikoog. Hij legt nu het bijltje er bij neer en wil rustig wonen op zijn geliefd eiland. Hij blijft dicht bij de zee, waar hij 45 jaar op zwalkte.

De „Willem Barendsz” gaat nu in het dok, om opnieuw te worden uitgerust voor de reis in het najaar!

ALLERLEI

HONDERD WALVISSEN IN DE VAL.

Een honderdtal walvissen is bij uitzonderlijk hoog tij aangespoeld op 't strand van de Holland-baai op Stromsøy, een Orkney-eiland ten Noorden van Schotland. De zoogdieren, 5 tot 6 meter lang, zijn alle op het droge gestorven.

De baai, waarin de dieren strandden, is zeer diep en nauw bij de ingang, doch is verder tamelijk ondiep. De 700 eilandbewoners, van wie sommigen zich nog herinneren, dat vele jaren geleden een dertigtal walvissen in deze val liep, hebben Noorse wal-

visvaarders uitgenodigd de dieren weg te halen. Zij zijn bevreesd voor mogelijke epidemieën, indien de kadavers blijven liggen.

LEEUV IN EEN BUS.

Een bus-chauffeur in Zuid-Afrika, die bij een eindpunt in de buurt van Bulawayo zijn passagiers had afgezet, wilde op zijn gemak een sigaret gaan roken, toen hij achter zich in de passagiersruimte een gerucht hoorde. Hij draaide zich om en zag een geweldige leeuw.

Hevig geschrokken, reed hij, zo snel hij kon, weg en ofschoon de leeuw bij het nemen van een scherpe bocht uit de bus sprong, stopte de chauffeur niet voor hij tien km. verder gereden was.

Naar bleek, hadden sommige passagiers vlees bij zich gehad.

VOOR 30 JAPANNERS STOND DE TIJD STIL.

Anathan, een eilandje ten Noorden van Saipan (Marianen) heeft nog een Japanse bezetting van dertig man. Zij weigeren hardnekkig te geloven, dat Japan de oorlog verloren heeft en wachten in hun schuilhoeken 't einde af.

De Japanse commissie van repatriëring heeft ten einde raad familieleden verzocht de soldaten per brief te laten weten, wat er vijf jaar geleden is voorgevallen.

HET EINDE VAN EEN OUD KANON.

Het was een spannend moment, toen de Commissaris der Koningin in Overijsel niet met een schaar, maar door het afvuren van een kanon het lint „doorknipte” en zo de belangrijke verkeersweg Blokzijl—Steenwijk opende. Toen de dichte kruitdamp opgetrokken was, bleek het stuk geschut in elkaar te zijn gevallen. En dit was dan het einde van het eeuwenoude kanon, dat reeds in de Franse tijd dienst deed en vooral in de veldtocht tegen België zijn sporen heeft verdiend. Een eervol einde overigens.

ONS WERKHOEKJE

De prijsvraag „Wie zijn dit”, in het eerste nummer van de 6e jaargang is een succes geworden!

De post bracht me stapels brieven, briefkaarten en dikke enveloppes met de inzendingen van een gehele klas.

Heel wat inzendingen waren goed! Maar... ook een groot gedeelte waren foutief. Heel dikwijls waren de personen wel goed aangeduid, maar waren de namen fout over geschreven. Deze oplossingen werden onverbidde-lijk terzijde gelegd. Jullie konden de namen overschrijven uit O.E.K. We mogen van de hoogste klassen toch eisen, dat ze met open ogen schrijven. Dat is niet te veel gevraagd! Dus accuraat zijn!

Omdat er zoveel inzendingen zijn, hebben we 15 prijsjes beschikbaar gesteld.

De prijsjes zijn toegekend aan:

J. Koppejan te Koudekerke.
Dirk Boswinkel te Vriezenveen.
Leni Scherpenisse, Herkingen (Z.H.)
Ali Schilthuis te Garrelsweer
Henk Visser te Huizen (Gooi).
Aaltje v. d. Veen te Harkema-Opeinde.
Binie Boland te Dinxperlo.
Jan Kooi te Uithuizermeeden.
A. C. de Vries te Bergeyk (N.B.).
Albert Mussche te Staphorst.
Antje Teune te Ten Post.
Geertje Netjes te Kamperzeédijk.
Hans de Frel te Den Haag.
Lientje Dijkstra te Godlinze.
Herman Scheffer te Hengelo.

Gefeliciteerd er mee!

Ik ontvang toch bericht van goede ontvangst? Adres: L. Meijer, H.d.S. Garrelsweer.

Jullie zien uit de lijst van prijswin- naars, dat jullie collega-lezers van O. E.K., door het gehele land zitten.

Aardig waren de briefjes van de school te Koudekerke. In ronde taal, zoals de Zeeuwen immers zijn, hebben ze neergeschreven wat ze mooi en niet

mooi vonden in O.E.K. We stellen zulke briefjes zeer op prijs. Harte-lijk dank!

Tot een volgende prijsvraag voor de grote vakantie!

De oplossing van: „Wie zijn dit?”:

1 Churchill	7 Acheson
2 Ds Van Raalte	8 Dorus Rijkers
3 Generaal Clay	9 Tito
4 Pres. Truman	10 Attlee
5 Bidault	11 Dr Alb. Schweit
6 Tsjang Kai Sjek	12 Dr Drees. [zer

Tot mijn spijt stond er in de 1e pijnloze steekproef een drukfout. Het jaartal in de 3e alinea moet zijn 1568, en niet 1598.

Hier volgt dan, volgens belofte, het verhaal zonder fouten!

Toen Maarten Luther de 31e October 1517 de 95 stellingen aansloeg aan de deur van de slotkapel te Wittenberg, verstoorde hij de rust in de Rooms-Katholieke Kerk.

Tot de Lutherse Kerk behoorde later ook Juliana van Stolberg, de moeder van Prins Willem I.

De Prins werd in 1533 op de Dillenburg geboren. Hij draagt de erenaam: „Vader des Vaderlands”.

De strijd tegen de Spaanse tyrannie, die in 1568 begon te Heiligerlee, heeft 80 jaren geduurd.

In het jaar hiervoor, in 1567, kwam Alva, wel eens bijgenaamd, de „IJzeren Hertog” hier.

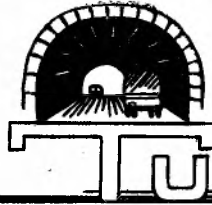
Het Nederlandse volk heeft tenslotte, in 1579, haar wettige heer, de Koning van Spanje, Philips II, afgezworen.

In 1584 viel de Prins te Delft onder moordenaarshanden.

Nu maar 'es proberen, de volgen- de raadsels op te lossen.

1. Wanneer is het de slechtste tijd voor de zakkenrollers?
2. Als er van een zeker woord van 5 letters de twee eerste worden weggelaten, blijft er maar één over.
3. Welke mantel draagt men niet?
4. Waarom at prins Maurits nooit aardappels met groente?
5. Wie zijn wel geboren, maar niet gestorven?

Iets over

TUNNELS

In de eerste helft van de 20ste eeuw zijn er zulke opzienbarende ontdekkingen gedaan, dat haast niemand meer op de hoogte kan zijn van al het nieuwe dat er is.

Het vliegwezen, de electriciteit, de radio en de atoomenergie, zijn enkele van die dingen, waarvan men voor 50 jaar — of nog korter — bijna niets afwist.

Het enige, wat je dikwijls hoort, is: „Hoe is het mogelijk” en verder wordt er dan niet doorgedacht.

De jongens en meisjes in Rotterdam, die dagelijks door de Maastunnel komen, vragen zich niet meer af, hoe dat kunststuk daar gekomen is. Over zoveel jaren vind je in Amsterdam niet meer de IJ-ponten, maar snorren de auto's onder dat brede water door.

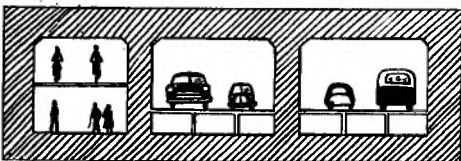
En als we eens 15 jaar verder zijn, rijden misschien de sneltreinen uit Londen naar Parijs, zo'n 90 meter onder de zeespiegel van Het Kanaal.

Nu zijn onderwatertunnels niet meer onbekende dingen. Er zijn er ruim 60 van deze tunnels op de wereld.

De oudste ligt in Engeland, onder de Theems; al van ongeveer 1840.

Wij hebben er eentje in Rotterdam, die 1070 m. lang is. Deze is gemaakt volgens de **zinkmethode**.

Op de vastgestelde plaats heeft men een geul gebaggerd en daarin de aparte stukken laten zakken. Je zou haast kunnen zeggen: als grote schoenendozen, waarvan men onder water de eindstukken wegnam.

De tekening laat je de indeling zien.

Twee grote ventilatiegebouwen zorgen voor toevoer van frisse lucht en afvoer van allerlei vergiftige gassen. Groene seinlichten vertellen dat alles „veilig” is, maar zodra er iets hapert in het verkeer, gaan er rode lichten branden. Voor de voetgangers zijn er, op iedere uiteinde, 4 roltrappen gemaakt van 17 m. lengte.

't Lijkt alles met elkaar zo heel eenvoudig. En toch is het geweldig!

En nog veel grootser zijn de plannen, die men in Engeland en Frankrijk wéér aan het bespreken is: die van een Kanaaltunnel. Ja, want die plannen zijn al oud. Telkens zijn ze veranderd, of kwamen er veranderingen.

In de tijd van Napoleon al, werd het eerste plan gemaakt. De tunnel zou uit 2 helften bestaan en van een zandbank, zowat in het midden van Het Kanaal, zou men een eiland maken, waarop de tunnels op elkaar zouden aansluiten.

Maar tussen Napoleon en Engeland boterde het niet al te best, zodat er van de uitvoering van dit eerste Kanaalplan niets terecht kwam.

Een ander geleerde stelde voor, grote ijzeren buizen in zee te laten zakken en die aan elkaar te bevestigen. Dus ongeveer als bij ons later is gebeurd.

Een derde had het zelfs over een **kolossale brug**.

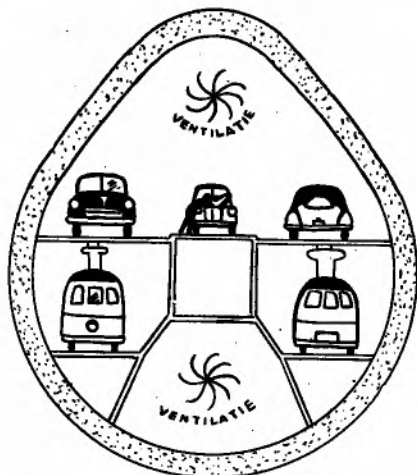
Nog weer later kwam een knappe Fransman op een ander idee.

De bodem van Het Kanaal bestaat niet uit zand, ook niet uit hard rotsgesteente, maar uit een dikke krijtlaag. Daarin is nog al gemakkelijk te boren.

Deze mijnheer wilde dus, eenvoudig gezegd, een tunnel uithollen.

Dit plan is telkens weer veranderd en verbeterd. En hierover gaan nu de besprekingen tussen Parijs en Londen van de laatste tijd.

De tunnel zal lopen van Kaap „De Grijze Neus” naar Folkestone, zo'n 90 m. onder de zeespiegel, door de krijtbodem heen. Hij komt niet horizontaal te lopen. Aan de beide uiteinden lager dan in het midden. De door-

sne de zal een eivorm hebben. In de bovenste helft komen twee autobanen, één rechts en één links, terwijl auto's, die pech gekregen hebben op een daar tussen liggende baan kunnen parkeren. In de onderste helft van de tunnel komen 2 spoorbanen.

Zoals in Londen de Underground en in Parijs de Metro rijden, zo zullen hier de personen- en goederentreinen onder de zee door van Engeland naar Frankrijk gaan.

Je begrijpt, dat er dan verder nog heel wat voor de tunnelbouwers komt te kijken. Rook en gassen moeten worden weggezogen uit deze 45 km. lange koker, en verse lucht moet worden ingepompt. Ook de verlichting is een probleem!

En dan hebben we helemaal nog niet eens gedacht aan het geld. Men zegt dat 't hele plan zo'n 100.000.000 Pond Sterling zal moeten kosten.

„Mag dat”, zeggen de tegenstanders, „in deze tijd voor zo'n onnodig plan worden uitgegeven?”

„En als er nog eens een oorlog komt”, klagen ze verder, „dan kunnen de vijandelijke legers zo maar de tunnel doorrijden”.

't Is waar, bij het maken van grootse plannen is er altijd veel tegenstand geweest.

Zo was het bij het graven van het Suez-Kanaal! Zo was het bij de drooglegging van de Zuiderzee! Zo is het ook bij de tunnelbouw tussen Frankrijk en Engeland!

VARIA

— In Eindhoven is een nieuwe automobielfabriek geopend. Vierduizend vrachtwagens per jaar zullen uit deze fabriek rollen.

— Te Woerden is het kosterschap van de Grote Kerk vier eeuwen in een zelfde familie gebleven. Deze familie behoort tot de nazaten van de bekende Jan de Bakker, in 1525 verbrand in Den Haag.

— Dit jaar zal het net van Nederlandse rijwielpaden 2000 kilometer lang zijn.

— De Maatschappij „Nederland” bestaat 80 jaar. Deze Mij. telt een vloot van 35 schepen.

Het vlaggeschip „Oranje”, vaart in 18 dagen naar Djakarta.

— De uitvaart van de haringvloot is vastgesteld op 30 Mei a.s.

Zondag 28 Mei zal dan de vlaggetjesdag zijn.

We schrijven het jaar 1627. Een gezelschap vluchtelingen neemt op de grens tussen Duitsland en Bohemen, afscheid van het vaderland. Ze zijn vluchtelingen om des geloofs wil. Uit de strijdbare Hussieten is in 1467 de oude Broederkerk gegroeid, de eerste Protestantse kerk ter wereld. Deze Broederkerk is een martelaarskerk geworden. Hoog laaide de vervolging van Roomse zijde over hen op en ten slotte maakte het Edict tegen de Protestanten in 1627 het leven in Bohemen onmogelijk. Velen keerden, ten einde raad, terug tot de Roomse kerk. Maar vele anderen verkozen de bal-

weg voert naar Polen, maar ook daar vinden hem zijn vervolgers en steken zijn huis boven hem in brand. Hij ontkomt en vlucht naar het veilige Zweden. Daar ontmoet hij de Hollandse koopman De Geer, die in Amsterdam, aan de Keizersgracht, in het „huis met de hoofden” woont. Meneer De Geer neemt Comenius mee naar Amsterdam en omringt hem daar met alle goede zorgen. Nog vele jaren mag Comenius daar leven en werken, geëerd door ieder die hem kent. Zijn graf echter is in Naarden, in de voormalige Franse Kerk.

Maar hoe ging het in Bohemen met de Oude Broederkerk? Moest het zaad, dat de Here God in het martelaarsbloed van Huss had uitgezaaid, na ruim twee eeuwen toch ondergaan?

Neen, dat gebeurde niet. Er bleven gelovigen, getrouwen over. Ze vluchtten het woeste gebergte in; ze leefden in holen en spelonken; ze leden armoe, honger en kou. Maar de Here hielp hen en zij bleven trouw. Ze zochten elkaar op en hielden geheime

lingschap, en trokken naar Duitsland, dat toen vrijwel een Protestants (Luthers) land was.

Bij het reisgezelschap van 1627 is Amos Comenius, de beroemde opvoedkundige, die tevens de laatste bisschop van die oude Broederkerk is. Hij heeft gewerkt in zijn vaderland en onder zijn gemeenteleden, zo lang hij kon en met al zijn rijke gaven. Nu verlaat hij op aandringen van zijn vrienden het land. Grote droefheid is er in zijn hart. Hij ziet de ondergang van zijn kerk, die toch een stichting des Heren was, nabij. Zijn

samenkomsten, waar de Bijbel gelezen werd en waar hun mooie, oude liederen weerklonken. Hun leven bleef echter, voor wat het aardse betreft, zonder uitzicht, want de Roomse vervolging bleef woeden met toenemende kracht. En toch — zonder dat één van deze vervolgdgen het vermoe-

Pinksteren

Handelingen 2

Een sterk gedruis
Vervult het Huis,
't Huis waar de Apostelen eendrachtelijk verkeren ;
't Is alles stil en kalm rondom,
Toch schudt de wind het Heiligdom :
Het is de Geest des Heeren !

De Heil'ge kwam :
Een zachte vlam
Daalt op hun hoofden neer en flikkert zonder deren ;
En van hun lippen stroomt geluid
Van twintig vreemde talen uit :
Het is de Geest des Heeren !

Ge ontzet u, Jood
En Joodsgeenoot
Te horen uit hun mond wat niemand hen kon leren.
Maar wacht u, wacht u voor de spot !
Die uit de Apostelen spreekt is God,
Het is de Geest des Heeren !

Ja, Jezus leeft,
De Vader heeft,
Op zijn gebed, de Geest gezonden in ons midden
Dies wordt op aard' de naam gevreesd
Van Vader, Zoon en Heil'gen Geest,
Die wij als God aanbidden.

Nic. Beets.

En in het Nieuwe zegt de Here Jezus:
„Uw Vader weet, wat ge van node
hebt”. Deze twee woorden zijn op
wonderbaarlijke manier over de Oude
Broederkerk in vervulling gegaan.
den kon — toch had God reeds uit

komst voor hen gereed. Hij volvoer-
de reeds zijn plannen aan de andere
zijde van de grens.

„Eer zij roepen, zal Ik antwoorden”
spreekt God in het Oude Testament.

GRUJZE WOLF

vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

Maar de anderen vinden 't hoog tijd om de wigwams weer op te zoeken — 't is toch niks gedaan met deze jackerpartij. Als zij flink doorrijden, kunnen zij over 'n paar uur het moeras bereikt hebben en nog juist vóór 't donker in het kamp terug zijn.

Zo beslist de overgrote meerderheid en Kleine Wolf moet er zich noodgedwongen wel bij neerleggen. Hopla — daar gaan zij dan in een stevige galop in de richting, waar zij de wigwams weten. Maar mokkend rijdt Kleine Wolf achteraan op zijn ongezadelde Ponoka, nog steeds scherp speurend naar een behoorlijke jachtbuit. Mokkend vooral, omdat zijn woord zo weinig invloed meer heeft en de jongens veel eerder doen wat Sterrenoog — nee, die heet nu Stille Sluiper — beslist. Die galoppeert nu aan 't hoofd van het troepje jonge jagers, als aanvoerder, ver voor hem uit en hij moet er maar achter sukkel en. Wacht maar, als hij óók eens... Plotseling, wat is dat? Wat ziet hij daar in de verte? Is die zwarte vlek op het heuveltje niet het grote donkere lichaam van een beer? Nee, toch niet. Já, vast, kijk maar: hij beweegt! 't Kan niet missen, dat móet een zwarte beer zijn!

Kleine Wolf kan nauwelijks een juichkreet onderdrukken en houdt met een ruk de teugels in. Wat nu? De anderen waarschuwen? Nee, niks zeggen, flipt het door 'm heen. Dit is zijn kans om náám te maken. Alléén zal hij zijn geluk beproeven — en dus laat hij de anderen, die blijkbaar niets gemerkt hebben, stilletjes verder draven en wacht hij tot zij uit het gezicht verdwenen zijn. Hij kan alleen de weg naar 't kamp ook wel terugvinden!

Dan stuurt hij Ponoka naar rechts, de heuvels in. Ja, ja, het monster zit er nog! Nou goed zijn maatregelen nemen en vooral zorgen om on-

der de wind te blijven, want beren hebben een scherpe neus. Ha, wat 'n avontuur! Zijn bloed begint sneller te stromen, zijn hart feller te kloppen, nu hij zijn jagerstalenten kan ontplooien. Bang? Natuurlijk niet. Een echte Indiaan is nooit bang, zelfs niet voor een zwarte beer, die hij gaat besluisen!

Maar Ponoka is het wél. 't Lijkt net, of de pony het gevaar voelt: steeds langzamer klimt het dier naar boven en blijft eindelijk stokstijf staan. En wát Kleine Wolf ook probeert, Ponoka voelt er niets voor om zo dicht in de buurt van de gevreesde zwarte beer, vanouds zijn aartsvijand, te komen.

Dat is een tegenvaller! Maar hij moet snel besluiten, anders is 't te laat. Zonder gerucht te maken, tracht hij Ponoka tot verder gaan te bewegen — maar 't baat niet. „Dan maar te voet!” sist de Indiaan, grijpt zijn pijl en boog, trekt zijn jachtmes uit de schede en klimt onversaagd naar boven. Aha! daar ginds staat zijn buit: een grote, ruige zwarte beer! Maar het monster is op zijn hoede en merkt direct dat er gevaar dreigt.

Een vervaarlijk gebrom en .... wèg is-ie, de bossen in!

Dat heeft Kleine Wolf wel verwacht, maar geen nood! Hij weet precies, hoe hij een beer benaderen moet — daarvoor heeft hij te goed geluisterd naar de jachtavonturen, die 's wintersavonds bij het kampvuur door ervaren jagers worden verteld! Onhoorbaar sluipt hij als een slang door 't struikgewas, kruipt als een speurhond over de grond en volgt iedere voetprent van de beer. De zware voetindrukken, die hij overal vindt, zeggen hem wel dat 't een geweldige knaap moet zijn, maar dat schrikt hem niet af. Integendeel, het maakt zijn verlangen nog groter om de strijd aan te binden! Nu is het juist de moeite waard, want een jong en onervaren beertje te schieten, is geen kunst. Dat kan iedereen, maar zo'n volwassen en gevaarlijk exemplaar als deze moet zijn, is wat anders!

Bij die opwindende achtervolging vergeet Kleine Wolf alles en iedereen. Slechts één doel staat hem voor ogen: straks terug te gaan naar het kamp en alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, te kunnen zeggen: „Daar en daar heb ik even 'n volwassen zwarte beer geschoten. Ga 'm maar halen!” Wat zal Grote Arend dan trots zijn op z'n zoon!

Maar Brintje Beer is ook niet van gisteren en 't valt de jonge jager toch niet mee om hem goed onder schot te krijgen. Telkens denkt hij: nu heb ik 'm! — maar net als hij z'n boog spant, verdwijnt zijn prooi weer dieper de bossen in. En dat gaat zo de hele middag door — totdat Kleine Wolf plots met schrik bemerkt, dat de zon al aardig gaat zakken. Maar nóg geeft hij de moed niet op en pas als 't **finaal** donker geworden is, staakt hij de achtervolging. Jammer, driedubbel jammer! Er zit echter niets anders op, dan hier ergens te overnachten en .... hé, da's waar ook: Ponoka! Waar is zijn trouwe pony gebleven? Door de spanning van deze urenlange sluiptocht heeft hij zijn paard totaal vergeten en .... 't is nu te donker geworden om het dier te

gaan zoeken. Dat is een lelijk geval, maar mogelijk weet Ponoka, met zijn scherpe instinct, het kamp ook wel alleen terug te vinden en anders moet hij morgen maar eens gaan zoeken.

't Ergste is, dat Ponoka ook de proviandzak draagt en .... Kleine Wolf heeft knap honger! Niks aan te doen — en kwiek maakt hij een kampvuurtje om de dieren af te schrikken, zoekt in de buurt wat bessen en rapen om in ieder geval wat te hebben en dommelt met een hongerige maag onrustig in. 't Is niet zijn eerste nacht in de wildernis en bang is hij niet, maar toch .... toch zou Kleine Wolf nu liever bij zijn makers zijn. Nóg liever thuis in de veilige wigwam!

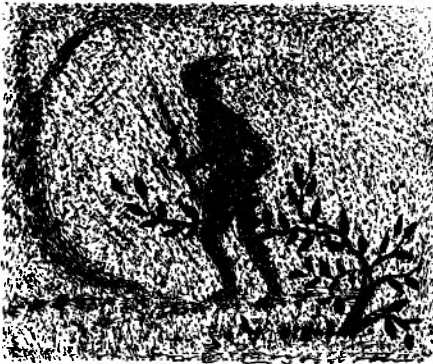
Nauwelijks is het 's morgens licht, of hij gaat weer op pad, met de stille hoop om de beer in zijn slaap te verrassen. En waarlijk, na een lange geduldige sluiptocht hoort hij vlak bij het bekende gebrom. Dat is 'm — en voor de zoveelste keer spant Kleine Wolf zijn boog. Dáár komt-ie te voorschijn — en meteen drukt hij af. Rang! Ráák natuurlijk, zijn pijl heeft nog nooit gemist. Maar met een geweldige sprong staat het monster plots vlak vóór 'm en bliksemsnel trekt Kleine Wolf zijn jachtmes. 't Flitst door hem heen: nu of nooit. Mis ik, dan ben ik verloren, onherroepelijk .... Dan stoot hij toe, krachtig en snel, terwijl hij de hete adem van de gewonde woedende beer al in zijn gezicht voelt. 'n Ondeelbaar ogenblik is het stil, dan ineens een vreselijk gehuil, een plof — en rugelings stort het zwarte ondiep tegen de grond, precies in 't hart geraakt. En juichend gilt Kleine Wolf zijn overwinningskreet uit. Nu terug naar 't kamp om te vertellen van deze mannaad!

Maar tja — dat is gemakkelijker gedacht, dan gedaan. Want eerst gisteren en toen vandaag weer, is hij precies de andere richting uitgegaan. Dat heeft hij gisteravond wel uit de stand van de sterren afgelezen. En dan Ponoka, waar moet hij die zoeken? Peinzend blijft Kleine Wolf op een hoge heuveltop de omtrek overschou-

wen en laat zijn bekende roep over de prairie schallen. Maar geen gehinnik antwoordt hem. Alles blijft stil, onwezenlijk stil zelfs. 't Kan trouwens ook niet, dat het paard hem hoort, daarvoor is hij al te ver afgedwaald. Er zit dus niets anders op, dan het spoor opnieuw te volgen en zo Ponoka terug te vinden. Nu is hij voorlopig nog niet thuis!

Niet verslagen en nog steeds trots op zijn overwinning gaat Kleine Wolf dus weer op pad. Jammer, dat de zon zich vanmorgen zo lang schuil houdt en hij zo'n honger heeft. Maar alla! klagen doet geen enkele echte Indiaan. Hij snoert zijn riem maar wat steviger aan en volgt een poosje het spoor terug. Gek toch, dat de zon vanmorgen maar niet doorkomt! 't Is net, of het „grote opg” achter een dik nevelgordijn verborgen zit. Hu! wat blijft het koud en wat rammelt zijn maag!

Maar dan.... dan gebeurt plotseling het erge. Want binnen weinige minuten kan hij geen vijf meter ver meer zien. Heel de wijde prairie is in een dikke, natte mist gehuld en

Kleine Wolf weet maar al te goed wat dit betekent, zo aan 't eind van de nazomer: de gevreesde sneeuwstorm is op komst.

Dus nu al! Iedereen had gedacht, dat de winter nog even op zich zou laten wachten, maar dit is het onmiskenbare voorteken van zijn spoedige komst. En hoe!

Snel, snel! Hij moet de sneeuwstorm vóór zijn, anders.... Anders komt hij voorlopig niet meer thuis.

Misschien wel nooit meer....

Urenlang holt Kleine Wolf over de eindeloze vlakten en door de dichte bossen — maar 't baat hem niet. De mist wordt steeds dichter en al gauw is hij het spoor hopeloos kwijt. Dan maar op goed geluk verder, steeds dezelfde kant uit, misschien, misschien... Nee, 't is allemaal vergeefs.

Ponoka is nergens te vinden: er komt geen antwoord, geen gehinnik op zijn herhaalde roepen. 't Blijft angstig stil in deze kleine wereld, waarin alle geluid vermoord wordt door de zware wolkenluiers. Alles is even klam en nat en 't is of de bossen met de traag-tikkende druppels stil staan te schreien van verdriet en narigheid. Schreien.... nee, al staat Kleine Wolf het huilen nader dan het lachen, hij klemt de tanden op elkaar en rent onverdroten verder. Maar de mist beneemt hem alle uitzicht en al spoedig weet hij het: hij is de richting kwijt geraakt, hij is verdwaald. **Verdwaald op de prairie....** Iets ergers kon hem niet overkomen....

III. In handen van de Bleekgezichten.

Kleine Wolf heeft nog maar één hoop: dat de mist zal optrekken en hij aan de stand van de zon, of van de sterren vanavond, opnieuw de juiste richting zal kunnen bepalen. Maar hij weet dat de kans uiterst klein is, want altijd is die mist de voorbode van de eerste sneeuwstormen. En mistroostig loopt hij, langzaam en doelloos verder, hier en daar wat wortels uit de grond trekkend, om in ieder geval zijn rammelende maag wat te vullen. Een stukje wild schieten om dat op te peuzelen, is met deze zeldzaam dikke mist ook al onmogelijk..... (Wordt vervolgd).

De antwoorden van de 5 raad-

sels zijn :

1. In de winter. Dan hebben de mensen de handen in de zakken.
2. Steen — één.
3. Schoorsteenmantel.
4. Die waren er nog niet.
5. De mensen, die nu nog leven.

6e JAAR, No. 3 — JUNI 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

H.M. Koningin Juliana en president Auriol, gevolgd door de andere leden van het hoge gezelschap, tijdens de rondgang door het paleis.

Naar de
LICHTSTAD

Julie weten wel, welke stad met immers Parijs, de hoofdstad van de lichtstad wordt bedoeld. Het is Frankrijk. Onze Koningin en Prins

hebben een vierdaags bezoek gebracht aan Frankrijk. Ter ere van ons Vorstenhuis heeft Parijs geschitterd in grote luister, pracht en praal. De hoofdstad van Frankrijk is rijk aan prachtige gebouwen en oude paleizen met schitterende tuinen.

Ons Vorstenhuis is in de geschiedenis nauw verbonden met Frankrijk.

In de vlakte van de Rhône ligt het mooie Orange. In 1544 erfde de jonge Willem van Nassau dit Prinsdom van zijn neef René de Châlons. In Frankrijk ligt dus het begin van het Oranjehuis.

Toen Prins Willem de somberste tijd van zijn leven doorworstelde, was het een Franse vorstendochter, die met hem lief en leed wilde delen. Het was Charlotte van Bourbon. De tijden waren ruw en hard. De vreugden van een prinsekind waren weinig. De Roomse kerk sidderde op haar grondvesten. Maarten Luther en Johannes Calvijn hadden aan haar dwaalleer gerukt.

CALVIN

De kleine Charlotte werd in een klooster gestopt. Als ze twaalf jaar oud is, wordt zij abdis. Toch..... door de dikke kloostermuren drong een lichtstraal van de hervorming. De jonge abdis luisterde naar het Evangelie en wendde zich af van de Roomse kerk.

Als ze 24 jaar oud is vlucht ze,

in het diepste geheim, uit het klooster. Ze ademt vrijer als voor 't laatst de poort zich achter haar sluit.

't Wordt moeilijk! De kerk en de familie vloeken haar. Maar in haar ziel is een diepe vrede. Ze vlucht naar Duitsland, naar het slot van de keurvorst van de Paltz. Daar vindt ze een schuilplaats en rust....

Alleen en arm, somber en moe, zat de Vader des Vaderlands in een hol en oud verblijf te Delft. Zijn tweede vrouw, Anna van Saksen, bedroog hem. Ongeneeslijk krankzinnig was ze nu. Zijn kinderen waren bij moeder Juliana op de Dillenburg. En het land was in grote nood. Leiden streed zijn taaie strijd....

In die tijd wordt Charlotte van Bourbon, de Franse prinses, de gevluchte non, de vrouw van de Prins. Een nieuw leven bloeit op voor Vader Willem en voor haar.

18 Maart 1582 valt het verraderlijk schot....

Een levensgevaarlijke wond; slechts een zorgvuldige verpleging kan het leven redden. Charlotte is op haar post. Uren aaneen zit zij naast het bed en houdt haar vinger op de gewonde halsslagader. De dagen worden weken. En eindelijk blijft de wond gesloten. De Prins is gered!

Maar enkele dagen later sterft de prinses. De inspanning was te veel geweest. Pas 34 jaar oud was ze. Zes kleine meisjes hebben geen moeder meer.....

*

Nu gaan we 10 jaren terug in de geschiedenis.

't Is 1572. Uit Frankrijk zullen de Hugenoten de benarde Nederlanden te hulp komen. De edele admiraal Gaspard de Coligny is de aanvoerder van de Franse ketteren.

Maar de sluwe Catharina de Medici haat de Hugenoten met een dodelijke haat. Ja, er was vrede gesloten na een vreselijke burgeroorlog. Maar Catharina maakt haar duivels plan. Er werd feest gevierd in de koningsstad.

Een Protestantse prins huwde met de zuster van de koning. Het leek dus vrede. 't Was een vrede als de rust bij de krater van een vulkaan.

„De Coligny moet dood”, dat is de enige gedachte van Catharina.

En 23 Augustus 1572 slaat ze haar slag. In Parijs richt ze haar bloedbad aan onder de Hugenoten. De klokken gingen luiden. Het teken van de aanval op de gehate ketters. Ruwe mannen vermoordden de Coligny, wierpen zijn lichaam door een venster naar buiten, schopten hem in 't edel gelaat.

Dat was de vreselijke Bloedbruiloft in de Sint-Bartholomëus nacht.

De priesters in de Roomse kerk zongen een plechtig *Te Deum* — „Wij loven U, o God, wij prijzen Uwen Naam”.

Standbeeld van
Admiraal Gaspard de Coligny

In 1583 huwde Prins Willem met Louise de Coligny, dochter van de vermoorde admiraal de Coligny. Ze werd de moeder van Frederik Hendrik.

In 1912 brachten Koningin Wilhelmina en Prins Hendrik een bezoek aan Parijs. Op de Zondag gaat de Vorstin ter kerk. Niet naar één der trotse *cathedralen*, waar het schittert van goud en kostbare gewaden. Ze gaat naar een klein, oud Hugenoten kerkje. Voor dit kerkje is een groot monument voor de Coligny opgericht.

Aan de voeten van de worstelaar legde Nederlands Vorstin een lauwerkran.

Ontroerd sprak zij: „Gaspard de Coligny, admiraal van Frankrijk, machtig strijder voor Gods heilige zaak, voorzaat van het huis van Oranje Nassau, ik leg aan de voet van uw standbeeld mijn eerbiedige hulde neer!”

Koningin Juliana en Prins Bernhard zijn door de Fransen geestdriftig begroet. De president Auriol sprak van de vriendschap tussen Frankrijk en Nederland. 't Is waar! Nederland leeft thans met zijn burens in goede harmonie. Dat is wel eens anders geweest. Denk maar aan de grote tegenstander van Willem III, Lodewijk XIV.

Op de Arc de Triomphe legden de Koningin en de Prins een krans op het graf van de onbekende soldaat.

Aan de voet van het standbeeld van de Coligny legden Zij een grote krans van witte en rode anjers, versierd met een blank lint. Er stond een tekst op, die luidde: „Wij blijven uw moed en onafhankelijkheid indachtig”.

Na het bezoek roemen de Fransen om strijd de eenvoud en hartelijkheid van onze Koningin.

„HET LAATSTE TRANSPORT“

Moeder Bauer kijkt droevig voor zich uit. Ze heeft een krant voor zich liggen. Die heeft ze zo juist doorgekeken en, vol spanning, is haastig haar vinger gegleden langs lange lijsten van namen. „Uit Rusland teruggekeerde krijgsgevangenen” stond er boven. Ze heeft blijkbaar niet de naam gezien, waarnaar ze zo gezocht heeft, want toen haar vinger onder aan die lijst gekomen was, ging hij weer naar boven. Langzamer dan zo straks. Nog ijveriger, nog speurender hebben haar ogen gezocht. Maar tot boven toe is haar vinger gekomen en met een zucht heeft ze het blad neergelegd.

Nu staart ze voor zich zonder iets te zien. Haar gedachten gaan terug. 't Is elf jaar geleden, dat ze haar man 't laatst zag. Opgeroepen in militaire dienst was hij.

Ze hadden het zien aankomen, en van te voren hadden ze alles zo goed mogelijk kunnen regelen. Voor hun kruidenierswinkel zou zij zorgen. Samen hadden ze de winkelboeken en de rekeningen doorgezien en samen hadden ze alles besproken. Toen had hij afscheid genomen...., maar vooraf hadden ze samen gebeden.

De oorlog, die verfoeilijke oorlog was gekomen. Haar man had moeten vechten, eerst in Polen, toen in Noorwegen, eindelijk in Rusland.

Vol spanning heeft ze telkens uitgezien naar zijn brieven. Ze heeft de vrouwelijke besteller (alle weerbare mannen waren immers in 't leger) in de deur opgewacht en als er bij de post een brief voor haar was, is ze naar binnen gegaan. De winkeldeur deed ze in 't slot. Alleen wilde ze zijn met de brief. Telkens heeft ze dan voor zijn stoel op haar knieën God gedankt voor zijn bewaring en haar hemelse Vader gesmeekt hem

voor haar en haar twee kleine kinderen te sparen, hem weer veilig thuis te brengen....

Die kinderen.... De kleine Wilhelm was pas drie en Marie lag nog

in de wieg, toen Vader ze gekust had ten afscheid. Een traan rolde over haar wangen.

Uit Rusland waren de brieven traag gekomen. En er was daar zo vreselijk gevochten. Zijn laatste brief meldde, dat ze optrokken naar Stalingrad. Toen was er een vreselijke tijd gekomen.... In de kranten telkens overdreven overwinningsberichten, heroïke strijd van de Duitse soldaten.... Totdat de waarheid langzamerhand doordrong: het Duitse leger was bij Stalingrad teruggeslagen! Duizenden mannen gesneuveld, andere duizenden krijgsgevangenen gemaakt door de Russen. De angst om haar man had ze voor de kinderen nauwelijks kunnen verbergen.

Elke avond, voor ze hen naar bed bracht, had ze de kleintjes van pap

pie verteld. Ze wisten het al, de man op die foto aan de wand, dat was pappie. En elke avond, als ze op hun knietjes hun avondgebedje opzegden, zei moeder het hun voor: „....En breng pappie gauw bij ons terug, om Jezus wil”.

't Had haar in de tijd van Stalingrad door 't hart gesneden, toen kleine Wilhelm vroeg: „Mammie, wanneer komt pappie nou eens?” Geen brief van haar man. Eindelijk een bericht van het Rode Kruis: „Hij was in Russische krijgsgevangenschap”.

Ook toen heeft ze geknield en gedankt: hij leefde immers.

In de latere jaren heeft God haar en de kinderen wonderlijk bewaard onder alle bombardementen. Wel is haar huis gedeeltelijk vernield, maar ze hebben 't leven er afgebracht. Als nu haar man ook maar terug was....

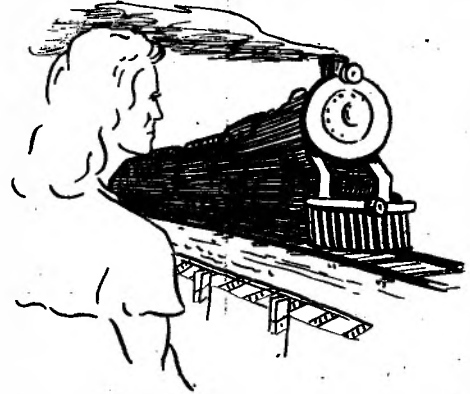
Duitsland had verloren. Ook in haar stad marcheerden vreemde soldaten.

Langzamerhand keerden vele krijgsgevangenen terug. „Uit Engeland en Frankrijk waren ze eindelijk allemaal terug”, vertelde men. „De Russen hielden ze langer vast. Waarom toch?” Vaak had ze die vraag gedaan, en steeds was een nietszeggend schouderophalen het antwoord geweest. Tot ze eindelijk achter de waarheid gekomen was. Rusland gebruikte de krijgsgevangenen in fabrieken en mijnen. Ze wilden hen nog niet kwijt. In haar angst had ze geprobeerd informatie in te winnen bij het bureau van het Rode Kruis. Daar had men beloofd nasproingen te zullen doen. Eindelijk, toen ze er voor de zoveelste keer weer kwam, had men haar verteld, dat haar man als krijgsgevangene was opgenomen in een kamp achter de Oeral.

Goddank, hij leefde dus!

Met veel andere vrouwen was ze naar 't station gegaan, telkens als er weer een transport krijgsgevangenen terugkeerde. Met een angstige stem had ze de naam van haar man geroepen en gevraagd, of ze iets van hem

wisten. „Bauer.... laat eens kijken... Bauer.... Nee juffrouw, 't spijt me”. Vreselijk was dat geweest.

't Is twee maanden later....

Moeder Bauer staat weer aan 't station. Weer zal er een trein aankomen met krijgsgevangenen. Ze weet niet, hoe het komt, maar ze trilt over heel haar lichaam. De beide kinderen staan bij haar. Eindelijk — hoe lang staan ze al te wachten? Eindelijk daverd de trein het station binnen. Nu komt weer dat meest spannende ogenblik. Zou iemand iets van hem weten? Of zou hij zelf misschien...?

Haar ogen zoeken langs de stroom van mannen, die naar de uitgang lopen. Plotseling gaat er een schok door haar lichaam. Daar, dat is hij, ja daar is hij!

En ze snelt vooruit en snikkend valt ze aan zijn borst. Ook hij schaamt zich zijn tranen niet....

De kinderen komen schuw en verlegen wat dichterbij. Geen wonder, want deze lange, moeilijke jaren hebben hun vader er veel ouder uit doen zien. Op de foto, waarvoor ze zo vaak hebben gestaan, lijkt hij heel anders, jonger, krachtiger.

Maar na de eerste begroeting, vooral als ze samen thuis zijn in wat er nog van hun woning overbleef, is het vreemde, onwennige gauw voorbij. Ze luisteren naar de verhalen, die vader vertelt. En ze weten niet, dat hij het ergste voor hen verzwijgt....

Gebeurtenissen in de R.I.S.

Kapitein Aziz heeft dus met zijn verzet tegen de regering in Djakarta geen succes gehad. Zelf is hij gevangen genomen en de negara Oost-Indonesië is opgeheven. „Vrijwillig”, zoals dat heet. Indonesië wordt nu een éénheidsstaat en geen Verenigde Staten.

De Grote en de kleine Soenda-eilanden, Banka en Billiton, de meeste Molukken en kleinere eilandjes hebben zich geschikt.

Maar uit de vorige krant weet je nog wel, dat er een paar van die kleinere eilanden de zelfstandige republiek „Zuid-Molukken” hebben uitgeroepen. 't Waren Ambon, Ceram, Banda en nog een paar. Zij wilden van een eenheidsstaat niets weten. 't Zou betekenen, dat zij onderdanen zouden worden van de machthebbers in de republiek Djokja en daar voel-

den ze helemaal niet voor.

't Spreekt vanzelf, dat de regering in Djakarta hiermee geen genoegen nam. De Zuid-Molukken hoorden ook bij de R.I.S. en het vormen van een zelfstandige republiek werd opstand genoemd. Tegen opstandelingen moeten harde maatregelen genomen worden.

Als er vroeger een kasteel of stad belegerd werd, sloot men die van alle kanten in. Er kon niemand uit en er kon niemand in. Maar 't ergste was, dat er ook geen voedsel binnenkwam, zodat men zich vaak van honger moest overgeven.

Welnu, zoiets probeert Djakarta nu ook met de „Zuid-Molukken”. Er is een blokkade tegen Ambon afgekondigd. Dat betekent, dat men geen enkel schip toestaat, voedsel of andere goederen er naar toe te brengen. Als

---

't Is een paar weken later. Na zijn thuiskomst is er nog geen trein met krijgsgevangenen weer aangekomen.

Vader kijkt de krant in en moeder zit stilgelukkig kousen te stoppen.

Plotseling klinkt zijn stem: „Nee, dat is niet waar, 't kan niet waar zijn! „Wat is er dan?” vraagt moeder.

En verontwaardigd leest hij een bericht uit de krant voor. De Russen beweren, dat nu alle Duitse krijgsgevangenen naar huis terug zijn, behalve dan een paar duizend oorlogsmisdadigers en wat zieken.

„Maar 't is gelogen!” barst vader uit. „Onze trein was de laatste en toen wij vertrokken waren er nog kampen vol!”

„Zie je wel”, zegt hij, als hij 't bericht verder leest, „hier staat het al: „In tegenstelling met dit Russische bericht, meldt de West-Duitse regering, dat nog minstens 200.000, misschien

zelfs 400.000 Duitsers, zich in Rusland moeten bevinden”.

„Wat heerlijk, dat jij terug bent, man! Stel je voor, dat jij er nu ook nog was, dan kwam je misschien nooit meer terug. Maar hoe vreselijk voor die vrouwen en moeders, die net als ik toen, nog elke dag verlangend uitzien naar hun man of zoon. Dit bericht moet hun wel ontzettend aangrijpen”. „Ja vrouw, we kunnen onze God niet dankbaar genoeg zijn, dat Hij ons weer bij elkaar gebracht heeft. Maar we zullen Hem ook bidden voor de anderen. Om kracht en sterkte in deze zware slag. Voor de ongelukkige krijgsgevangenen en voor hun gezinnen hier. Hij alleen kan nog uitkomst geven nu.

Het protest van de wereld laat Rusland toch koud. Dat zal niet helpen”.

er dan eindelijk aan alles gebrek is, zullen de eilandjes wel uit een ander vaatje tappen.

Maar voorlopig lijkt het er nog niet veel op. Buitenlanders werd toegestaan Ambon te verlaten. Ze konden het daar wel eens te moeilijk krijgen.

Toen een Nederlandse kolonel de soldaten van het K.N.I.L. aanspoorde om niet langer steun te verlenen aan de Zuid-Molukken, luisterde men nauwelijks. Wel maakte men hem op symbolische wijze duidelijk, dat de troepen van het K.N.I.L. zich nu ook van het Nederlandse leger losmaakten. Men overhandigde hem een Nederlandse vlag, een pistool en nog enkele andere dingen. Met wapens van het Nederlandse leger had men onder de Nederlandse vlag gestreden. Dit was nu uit. Overal in de Zuid-Molukken werd de Nederlandse vlag gestreken en de eigen vlag gehesen.

De Molukse vlug heeft vier verticale banen: blauw, wit, groen en rood.

Zal die vlag lang blijven wapperen op Ambon?

We zullen zien.

PAPOEA

Nog verder naar het Oosten ligt het eiland Nieuw-Guinea. De Westelijke helft daarvan behoort aan Nederland. Nu ook nog. 't Maakt dus geen deel uit van de R.I.S.

Wel is er besloten, dat Nederland

en Indonesië nog dit jaar tot een besluit willen komen over de toekomst van Nieuw-Guinea.

Onze regering zegt, dat het Nederlands moet blijven. Maar de Indonesiërs willen ook dit deel van de Archipel graag onder hun gezag brengen, al willen de Papoe's er niets van weten. Eén van de woordvoerders van de Republiek heeft zelfs al gesproken, dat heel Nw-Guinea, dus ook het Oostelijk deel bij Indonesië moet komen. Nu staat Oost-Nieuw-Guinea onder bestuur van Australië. En Australië is één van de grootste vrienden van Sukarno's republiek. Het nam het altijd op vóór Indonesië en tegen Nederland.

Maar je kunt ook te veel van je vrienden vragen! Oost-Nieuw-Guinea ook Indonesisch? „Geen sprake van” zegt Australië. „Wees blij, dat ik je tot zover geholpen heb, maar blijf van mijn gebied af”.

't Lijkt er zelfs op, dat Australië nu zelfs liever heeft, dat Nederland W-Guinea maar blijft behouden. Is het misschien bang, dat Indonesië wel eens een lastige buurman kon blijken te zijn?

'T WAS NIET UIT MEDELIJDEN.

Kleine Dikkie kwam uit de kamer, waar zijn vader bezig was schilderijen op te hangen.

Hij schreide tranen met tuiten.

„Jongen, wat scheelt er toch aan?” vroeg moeder.

„Vader heeft zich met de hamer op zijn duim geslagen”, snikte Dikkie.

„En moet jij daarom schreien? Zo teergevoelig ben je anders ook niet. 't Is een wonder, dat je er niet om gelachen hebt”, vond moeder.

En Dikkie snikte nog luider:
„Dat deed ik juist”.

HARING IN 'T LAND, DOKTERS AAN DE KANT!

Dit oude rijmptje zegt, natuurlijk iets overdreven, dat de haring voor jong en oud, 'n uitstekend voedsel is.

Bij het allereerste begin van deze maand was ze er weer, de „Hollandse nieuwe“.

Elk jaar, in 't laatst van Mei, heerst er een gezellige drukte in de vissershavens: Vlaardingen, Scheveningen en Ymuiden. Jammer voor Katwijk dat het nog geen eigen haven heeft. 't Ligt niet aan de Katwijker vissers. Van hen hoor je steeds, als eens van een Cato: „Voorts is dit mijn mening, dat Katwijk een haven moet hebben!“

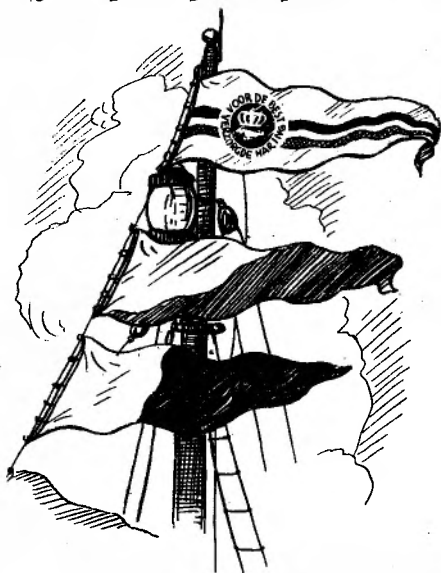
Allereerst zijn daar de vlaggetjesdagen en de vlootrevue. Gedurende de drie vlaggetjesdagen ligt in de haven de gehele vissersvloot, bont versierd met allerlei soorten vlaggen. De vissers hebben hun schepen eens weer netjes in de verf gezet. Er is geboend en geteerd! Duizenden mensen komen kijken naar dit schouwspel.

De schipper van de Sch. 130 bofte! Hij had een mooie rode vlag met een halve maan en een paar sterren gekregen. Deze vlag ging het voorwant in en mocht fier wapperen naast de Nederlandse.

Ook de Turkse gezant kwam kijken naar de feestelijke haven. Tot zijn grote verrassing, zag hij de vlag van zijn land wapperen tussen al de andere. Op zijn beurt verraste hij de schipper van Sch. 130! Deze kreeg een zendinkje Turkse sigaretten als **surprise**. Geen wonder dat de schipper Turken beste mensen vindt!

Op de tweede Pinksterdag verlieten de schepen te Scheveningen de haven. Er waren wel vier duizend passagiers aan boord. Voor de kust werd de vlootrevue gehouden. Het schip dat verleden jaar de best verzorgde haring bracht, mocht voorop! Als

ereteken hiervan droeg de Sch. 262 de bedrijfschapswimpel. Op de haven-

BEDRIJFSCHAPSWIMPEL IN TOP

hoofden en tegen de duinhellingen zag het zwart van mensen, die de statig uitvarende vloot nawuifden.

Ook het hospitaal-kerkschip „De Hoop“ behoort bij de vloot en voer deze dag mee uit. „De Hoop“ wordt wat te oud. Er moet meer ruimte komen. Druk is er de laatste dagen voor **gecollecteerd**.

In de loop van de middag was de vloot weer binnen. De vlootrevue is een pleziertochtje! Maar dan zijn alle feestelijkheden afgelopen en begint het werk.

Weer vaart de vloot uit! Nu wuiven moeder en kinderen een vaarwel aan vader en broers. Van alle kant klinkt een: „Behouden vaart en goede vangst!“

Straks zijn de schepen kleine stippen aan de horizon....

Dan komt er een nieuwe spanning. Het wordt een wedstrijd om de eerste

haring aan land te brengen. De vissers zetten hun netten uit of, zoals de vissersterm luidt: „Het schieten van de vleet”, neemt een aanvang. 't Is een heel karwei, een 4 km lang net uit te zetten. Dat duurt ongeveer anderhalf uur. De scholen haringen zwemmen in het verraderlijke net, dat achter de kieuwen vasthaakt.

Dan wordt de vleet binnengehaald. Hiermede gaan bij een goede vangst 4 à 5 uur heen. Nog is het werk niet afgelopen. De vleet wordt opnieuw geschoten en het kaken kan beginnen. De haringen komen, „als haringen in een ton”, 600 tot 1000 stuks gezouten in een ton. Dat noemt men een kante. Zeventien kantes vormen een last.

Nu komt het er op aan zo snel mogelijk de haven te bereiken. 't Is soms een spannende race van snelvarende schepen.

Dit jaar bracht de Scheveningse trawler „Prinses Marijke” de eerste nieuwe haring in Ymuiden aan. De haven van Scheveningen kon op dat uur niet gebruikt worden. Het schip had dertig kantes haring aan boord. Maar... deze trawler had zelf niet gevestigd. Ze heeft de haring overgenomen van tien schepen en is toen naar het vaderland gekoerst. Zo werd dit snelle schip nummer één!

„'t Is niet eerlijk”, zeggen de Katwijkers. „De trawler heeft zelf niet gevestigd. Je kunt een volgende keer ook

wel gebruik maken van een helicoptere of een duikboot, om de eerste te zijn!”

De Vlaardingen 83 kwam met 13 kantes binnen als eerste, die zelf had gevestigd. Volgens traditie wordt deze haring zo snel mogelijk naar Amsterdam gebracht. Enkele tonnetjes, versierd met oranje-linten, worden de Koningin aangeboden. Het is de „koninginne-haring”.

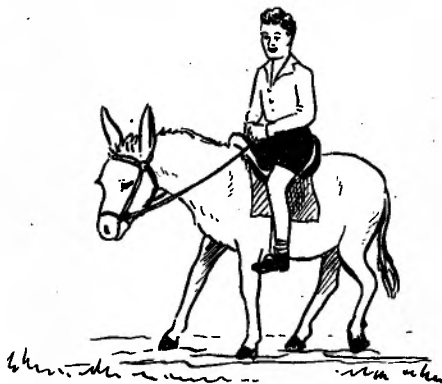
De eerste haring werd dit jaar verkocht voor prijzen tussen f 400 en f 500 per kante.

Kun je nu de besomming van de Vl. 83 berekenen?

LET OP DE COLORADOKEVER!

In verschillende streken van ons land is deze kleine boosdoener weer gesignaleerd. De schooljeugd heeft op verschillende plaatsen zich beijverd in de strijd tegen dit gevreesde insect. Op het strand spoelen ze soms aan. Want bij warm weer, met een flinke wind, kunnen de insecten grote afstanden afleggen. Dan trekt jong en oud uit, om ze te verzamelen en te vernietigen. Op een plaats werd zelfs

als beloning „ezeltjerijden” gegeven.

De colorado-kever heeft het vooral op de aardappelvelden gemunt.

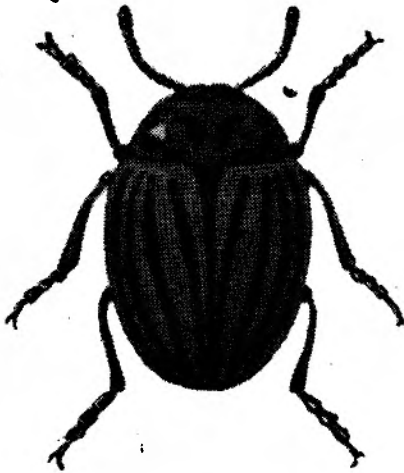
Ze voeden zich met het loof, de knollen worden door hen niet opgegeten. In korte tijd wordt het gehele blad, op de nerven na, opgevreten.

De colorado-kever vermenigvuldigt zich zeer snel. Eén wijfje kan in enkele weken wel 2400 eitjes leggen. Uit de eitjes kruipen larven. Ze zijn erg vraatzuchtig. In 16 tot 20 dagen zijn ze volwassen. Drie keer is hun velletje, door 't vele eten, al te klein geworden. Ze kruipen in de grond en verpoppen zich. Al spoedig komt dan een jonge kever te voorschijn.

't Is dus zaak, om reeds bij 't eerste begin, de kever te doden. Constateert een aardappelteler de colorado-kever in zijn veld, dan moet hij hier onmiddellijk aangifte van doen. Dat staat in art. 1 van de Colorado-keverwet.

Vroeger had men geen last van deze kever. Alleen in Noord-Amerika kende men hem. Aan de staat Colorado heeft hij dan ook zijn naam te danken. In 1919 verscheen hij voor 't eerst in Frankrijk. Dit land is thans geheel besmet. In 1937 werd hij voor 't eerst in Nederland aangetroffen.

De Plantenziektenkundige Dienst te Wageningen heeft dadelijk maatregelen getroffen tot bestrijding van dit

schadelijke insect. Ieder jaar weer is het: „Let op de Colorado-kever!”

Ken je het verhaaltje van Jacob de

Graaf, waarin de Colorado-kever Roulfien Smit toch maar goed van pas komt? 't Gebeurde in de tijd van de Duitse bezetting. Hier volgt het:

Roulfien Smit zit in autobus. Bus is smoorvol. Kin gain moes meer in. Ze het noar stad tou west. Ze mag zo geern wat teuten. Mond staat heur nait stil.

„Joa, minsk, 't is 'n male boudel. Is ja naarns meer wat te kriegen. Winkels binnen sikkom leeg. Oorlog het wat te weeg brocht. Ales rakt op. 't Is ook ja 'n schandoal zoveul as ze vot slepen. Neum moar op: auto's en fietsen, peerden en baisten, waait en rog, appels en peren, eerappels en greunte, ales, ja ales vreten ze van ons op. Is dommit niks meer, want ales slepen ze vot en vreten ze op....

Roulfien Smit krijgt inains 'n kedovvel in rug. Gramniedeg' kikt ze achterom. Ze zicht nog net, dat Jans Kremer hom dit flikt het. Ze wil hom in snoetbaand geven, moar tegelijk zicht ze, dat t'r 'n Duutse soldaat in 't in komt.

't Is zeker 'n hooge, want hai het 'n störms mooi pakje aan en allerehande vertuterij op zien borst en kroag. Hai ken verdold Grunnegs proaten en vragt: „Wel het hier de boudel opvreten?”

„Och man”, zegt vrouw Smit, „waiten ie doar din niks van? Dei Colorado-kever vret ons ja zo koal as 'n kikker”.

DE MEESJES WERDEN WIJZER!

Juist een jaar geleden vertelde ik in O.E.K. van een mezenpaartje. 't Was wel een bijzonder mezenpaartje daar in Bloemendaal. Meneer Spanjaard had aan de muur van zijn huis voor hen een nestkastje geplaatst, dicht bij de brievenbus. Het nestkastje stond hen zeker niet aan! Ze namen hun intrek in de brievenbus. Daarin maakten ze hun nestje! Hadden ze nu geen fijn plekje? Welke meesjes in Bloemendaal hadden er mooier huisje

dan zij? En de meneer van het huis, liet hen stil hun gang gaan. Ze kregen het druk, want de jonge vogeltjes die er kwamen, waren hongerig. Telkens vlogen ze in en uit. De Angorapoes kneep van al dat lawaai in haar bus de ogen dicht. Soms keek ze verwijtend naar de baas: „Gaaf dat alles zo maar?” Neen, dat gerommel en gepiep in haar bus stoort haar rust. Ze begrijpt haar baas niet!

Dit jaar zijn de meesjes terug gekomen bij het oude plekje. Ze begonnen weer de brievenbus te verkennen. Enkele sprietjes werden er in gelegd. Maar.... 't schijnt dat ze toen samen eens hebben overlegd. 't Nestkastje leek toch ook niet slecht? Ze staakten het werk en voltooiden hun nestje in.... het nestkastje. Ze zijn wijzer geworden. Nu is deze oplossing tot tevredenheid van allen. De Angorapoes peinst diep, met half gesloten ogen. Zo is het haar naar de zin. Wat doe je ook met zo'n onrust in huis!

De post glijdt weer geregeld in de bus. In 't nestkastje is het een drukte van belang. Want de jonge meesjes vragen eten... eten...

Nu ik dit schrijf zijn de vogeltjes al 3 week oud.

Ik vind het bijzonder aardig van meneer Spanjaard mij de geschiedenis van dit jaar te melden.

Mijn vriendelijke dank!

Ons werkhoekje

EEN PIJNLOZE STEEKPROEF

No. 2.

Toch geen nadelige gevolgen gehad van de eerste? Goed zo, dat mag ik horen!

't Is nu een brokje geschiedenis uit onze „Gouden Eeuw”.

Heel graag ontving ik dan nu eens een briefje, waarin het verhaal; maar in goede volgorde natuurlijk. Dus je rangschikt personen, jaartallen, plaatsnamen, enz., tot alles klopt.

Dus je mag het inzenden. Graag zelfs! Dan krijgen we eens wat meer contact met elkaar.

Adres:

Weled. Heer Tj. Schaafsma,
Uit. de Miststr. 10,
KAMPEN.

Te land hebben de grote zeehelden: Tromp, De Ruyter, Evertsen e.a. in het begin van de 17e eeuw de Spanjaarden bestreden.

Ter zee gaven de Oranje's hun leven voor de vrijheid van Nederland.

In 1668 trok de jonge Frederik Hendrik op de Duinkerker kapers af, om dat nest uit te roeien. Bij Nieuwpoort leverde hij slag tegen Albertus van Oostenrijk. De overwinning was gelukkig voor ons! Naast de Prins knielden op het slagveld neer Prins Maurits, later bijgenaamd „de Schrik des groten oceans”.

Een tweede Armada bedreigde in 1676 ons land. Maar bij Duins werd deze geweldige vloot verslagen door M. A. de Ruyter. Daarmee hield Engeland voorlopig op een zeemogendheid te zijn.

Tegen een nog sterkere vijand ter zee, Spanje, heeft M. H. Tromp gestreden. Denk 'es aan de vierdaagse zeeslag, of zijn tocht, de Theems op, naar Syracuse in 1668

Tenslotte werd de al oude vijand Frankrijk nog onze bondgenoot tegen Spanje, en de geliefde admiraal De Ruyter, door zijn matrozen altijd „de Stedendwinger” genoemd, verloor bij Chattam zijn leven. Dat was in 1639.

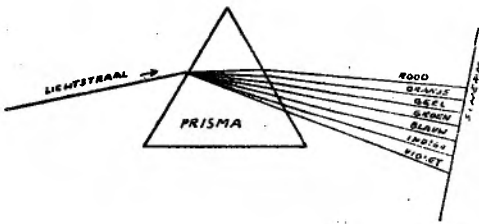
Van Infra-ROOD en Ultra-VIOLET

Mogelijk heb je in de zonnige dagen van Juni wel eens gemopperd op .... Maar nee, dat wil ik niet neerschrijven.

Licht, zonnestralen, warmte zijn zulke bekende dingen, dat we er bijna niet eens aan toekomen te vragen: „Wat is eigenlijk licht?” „En hoe is de kleur?”

Op de laatste vraag hebben jullie al gauw een antwoord klaar: „Wit, natuurlijk!” En je denkt aan het felle zonlicht, dat je rekenschrift nog witter maakte.

Maar 't is mis! Laat maar 'es een zonnestraal op een glazen prisma vallen, dan vang je op een scherm

daarachter een prachtige kleurenband op. Dezelfde kleuren, die je — noem ze 'es — al zo dikwijls in de regenboog hebt opgemerkt. Die kleurenband noemen we spectrum.

En het omgekeerde is nog grappiger! Op een ronde schijf kleur ik achtereenvolgens segmenten van rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet. Draai deze schijf maar eens heel snel in 't rond en je oog ziet .... een witte schijf! Vreemd is dat!

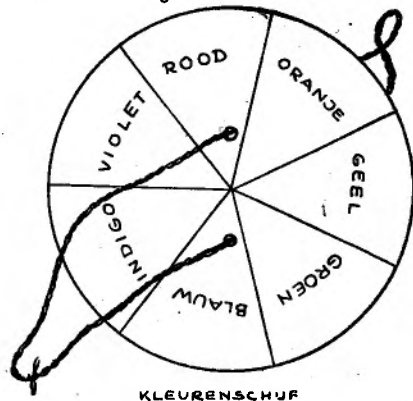
Licht bestaat dus in werkelijkheid uit verschillende kleuren. Niet uit slechts zeven, maar uit veel meer.

Zo'n lichtbundel geeft niet alleen licht, maar ook warmte. Wat meer licht door een stof of ding wordt opgenomen, des te warmer wordt dit.

's Zomers trek je, geloof ik, liever lichte kleren aan dan zwarte?

Er is een leuk instrumentje uitgevonden, de **thermozuil**, waarmee men precies meten kan, hoeveel warmte door de **spectrale** kleuren wordt afgegeven. Door geel zoveel, door oranje zoveel. Men schoof met de thermo- zuil naar de buitenkant, rood, en kwam er mee buiten de kleurenband. En toen werd er iets merkwaardigs ontdekt. Dáár was ook warmte te meten. Er is buiten rood echter geen andere kleur te zien! 't Is dus onzichtbaar licht, dat warmte uitstraalt.

Deze stralen, grenzend aan rood, noemt men **infra-rode** stralen. Misschien hoor je nu deze naam voor het eerst! Maar van het bestaan er van wist je al lang. Ieder warm ding — de kachel in de kamer, de radiator in school — zendt infra-rode stralen uit. Vandaar dat in de volksmond deze stralen altijd genoemd worden: warmtestralen. Wat hoger nu de **temperatuur**, laten we zeggen van een kachel wordt, des te meer stralen worden er uitgezonden. Tenslotte kun je een rode kleur krijgen, en zeg je: „De kachel is roodgloeiend”. En als Zwart-Jan 'es witgloeiend werd, dan zendt hij álle kleuren van het

spectrum uit. Dat is wit licht.

Och, wat heeft men van de ontdekking van deze infra-rode stralen in het leven een druk gebruik gemaakt. Vooral de laatste 10, 15 jaar. Let maar 'es op!

Ter bestrijding van allerlei ziekten; genoemde stralen dringen diep in onze huid door!

Voor het drogen van verven, lakken, enz. In een heel korte tijd is de carrosserie in de droogtunnel gedroogd. Voor groente, gras en klaversoorten, papier, textiel.

Bij de oorlogvoering heeft men in gebruik genomen de automatische karabijn, die infra-rode stralen uitzendt. Op een eenzame post in de rimboe, is een schildwacht veilig. Wie hem besluipt, wordt door dit licht bestraald, maar.... merkt er zelf niets van. In een kijkertje ziet de schildwacht iemand naderen. In de donkerste nacht, zonder dat er stralenbundels te zien zijn, merkt een schutter met een infrarood-kijker alles op.

Bij gevangenen stelt men een paar infra-rode lampen op en ieder, die door deze onzichtbare stralenbundels heenloopt, verbreekt een ogenblik de stroom, waardoor een alarmsignaal begint te werken.

Vooral met de infrarood-fotografie kan men heel veel bereiken.

Maar.... we hebben tot nu toe, alleen nog maar gesproken over de stralen buiten rood.

Er zijn echter ook stralen grenzend aan het violet. Die noemt men ultraviolette stralen.

Tussen deze twee soorten stralen is een groot verschil.

Julie weten allemaal, dat op een radiotoestel zitten: lange golf, korte golf en ultra korte golf-stations. Hierbij gaat het om heel lange „radiostralen” van enkele kilometers, lange en minder lange.

Nu zijn de infra-rode stralen het best te vergelijken met lange golf stralen. De ultraviolette met korte. Bij deze lichtbundels kun je echter niet spreken over zoveel kilometers lang,

maar over duizendste delen van een millimeter.

En weet je waarvoor men deze stralen gebruikt? Vooral om Engelse ziekte te bestrijden. Heel eigenaardig is wel, dat onder deze „hoogtezon” in ons lichaam vitamine D wordt gevormd.

Zo weet je iets op de moeilijke vraag: „Wat is licht?”

EVEN LACHEN

EEN SLIMME REIZIGER.

Op een koude winterdag, toen er een dik pak sneeuw lag, liep een reiziger moeizaam de lange weg naar een stad. Hij werd ingehaald door een mooi rijtuig. Vrijpostig stak hij zijn hand op en vroeg aan de inzittende mijnheer, of die zo vriendelijk wou zijn, om zijn overjas mee naar de stad te nemen.

„O natuurlijk”, zei die, „maar hoe en waar zult U Uw jas dan terug krijgen?”

„Heel eenvoudig, mijnheer”, zei de man. „Ik wou namelijk in mijn jas blijven zitten!”

Lachend gaf de heer toen toestemming om in te stappen en mee te rijden.

HET GESTORVEN VARKEN.

Een vriendelijke, oude heer liep op zekere dag door een klein dorpje. Voor een eenvoudig huisje zat een armoedig uitzienende man, die erg bedrukt keek.

„Wel baas”, vroeg de oude, „wat scheelt er aan?” De man vertelde, dat het enige varken, dat hij bezat, gestorven was. 't Werd op zo'n droevige toon gezegd, dat de vriendelijke heer medelijden kreeg, in zijn zak tastte en de man een tientje gaf.

„Probeer nu maar zo gauw mogelijk weer een nieuw varken te kopen. Maar vertel me eens, wat heeft het beest gescheeld?”

„O niets bijzonders, mijnheer. 't Was zo vet, dat ik het maar geslacht heb”.

GRUZE WOLF

... vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE:

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgd hij een grote beer, die hij doodt. Door de mist verdwaald hij op de prairie.

Plotseling merkt hij, dat het landschap verandert. 't Wordt hier vlakker en.... ja, 't is zo: dáár is de grote rivier. Ha, nu weet hij 'n ieder geval zo ongeveer waar hij zich bevindt. 't Is alleen de vraag: op welke hoogte zit hij hier? Ergens Westwaarts moet nu het kamp zijn, heel, heel ver weg. En stroomafwaarts ligt de nederzetting van de Bleekgezichten, weet hij. Hoe ver? Doet er niet toe, dáár moet hij in geen geval heen.

't Liefste zou Kleine Wolf nu met een maar 'n Westelijke richting willen trekken, maar hij doet het niet. Nog niet. Hij is doodop van het sjouwen en draven de hele dag en moet eerst wat rusten. 't Heeft met deze mist trouwens weinig zin, want nooit zal hij de juiste koers kunnen houden. Als 't nu vannacht maar helder wil worden en 't nog niet gaat sneeuwen.

Omdat de kans op het laatste echter 't grootst is, zoekt hij al bijtijds een veilige schuilplaats voor de nacht:

een beschut plekje onder een afhangelend rotsblok. Nu maar afwachten...

En zijn vrees wordt helaas bewaarheid. Want nog vóórdat 't helemaal donker is, begint 't al zoetjes te sneeuwen. 't Wordt erger en erger, de wind wakkert aan en jaagt de nevels uiteen — en dan duurt het niet lang meer, of er giert een hevige sneeuwstorm over de prairie. Heel de nacht houdt het noodweer aan en van slapen komt voor Kleine Wolf niet veel.

Rillend van kou en honger en ellende ligt hij op de harde stenen te luisteren naar het geweld van de elementen. Soms stuift er wat opgejaagde sneeuw zijn schuilplaats in en dan kruipt hij nog dieper weg. Ja, nu is hij bang, al wil hij dat diep in zijn hart toch niet erkennen. Want een Indianen mag niet bang zijn. Voor niets en voor niemand.

Maar 't is niet alleen de angst voor dit noodweer, die hem wakker houdt. Nee, ook de zorg om de toekomst. Want wat moet hij nu doen, morgen, als 't licht is? Terug naar huis is immers onmogelijk? 't Is niet het ergste, dat de prairie vrijwel onbegaanbaar zal zijn door de hoge sneeuw. Daar zal hij zich desnoods nog wel doorheen kunnen worstelen. Maar... hij moet het grote moeras doortrekken, waarachter de Zwartvoeten hun winterkamp hebben opgeslagen. En er is maar één smal paadje door het verraderlijke water, dat nu natuurlijk nóóit terug te vinden is in de sneeuw, die alles met een egaal wit kleed heeft toegedekt. 't Bestaat niet, dat hij er doorheen komt, dat weet Kleine Wolf even zeker als dat hij honger heeft, een knagende schrijnende honger....

Maar wat dan? Hier blijven betekent onherroepelijk de dood. De dood van honger en van kou. Er blijft

maar één mogelijkheid over om zijn leven te redden: stroomafwaarts de rivier te volgen en de blanke nederzetting proberen te bereiken.

Terwijl daarbuiten de sneeuwstorm onverminderd voortwoedt, ligt Kleine Wolf dit alles in de duisternis te overdenken; maar hij kan moeilijk tot een besluit komen. Want 't valt hem hard om hulp te gaan zoeken bij de gehate Bleekgezichten. En toch..... Wil hij zijn leven redden, dan zal er weinig anders opzitten.

Eindelijk staat zijn besluit vast; hij zal er heen gaan. Misschien kan hij de zaak daar meteen wat verkennen en heeft hij over 'n poosje, als hij weer naar de wigwams terug gaat, waardevolle gegevens voor vader en zijn andere stamgenoten. Dat laatste geeft eigenlijk de doorslag, want anders zou hij misschien nog liever trots en vrijwillig de dood verkozen hebben boven een leven dat aan de Bleekgezichten te danken is....

Dan dommelt de onfortuinlijke jager weg in een onrustige slaap en is 's morgens bij 't eerste grauwen van de nieuwe dag al weer buiten. Ha, 't

is droog, de storm is wat geluwd, maar... er ligt een pak sneeuw, waar

hij soms bijna tot z'n knieën in wegzakt!

Toch is er geen tijd te verliezen, want wie weet hoe lang hij nog lopen moet, voordat hij het blanke kamp bereikt heeft. Zijn eerste werk is nu om van takken 'n paar sneeuwschoenen te maken. Zo, dan kan hij zich al schuivend, wat sneller voortbewegen. Het lukt hem zelfs om een vogel te schieten, die hij op een houtvuurtje roostert en dan gaat Kleine Wolf weer op pad, nog maar half verzadigd.

't Is een zware en moeilijke tocht door de dik-opgepakte sneeuw en als het weer avond wordt, heeft hij nog niets gemerkt dat ook maar in de verte op de nabijheid van mensen kan duiden. Wel ontdekt hij de sporen van een wolf en de zwarte voetprenten van een logge beer, maar alle jachtlust is verdwenen. Wat verwenst hij nu zijn eigenwijsheid om alléén achter die zwarte beer aan te gaan eergisteren! Nu zitten ze thuis natuurlijk in angst over zijn uitblijven en hij... hij moet zijn redding bij de Bleekgezichten gaan zoeken! Maar zal hij ze ooit bereiken?...

Weer slaat hij een primitief bivak op voor de nacht en verschiet de volgende dag zijn laatste pijlen om wat wild te bemachtigen. Dan begint de eindeloze mars weer op de lompe, onhandige sneeuwschoenen. Als hij nu maar gauw de nederzetting bereikt, anders... anders weet hij, dat hem een martelende, langzame hongerdood wacht. Want alle eetbare planten zijn verborgen onder het witte sneeuwdek, het wild is hier schaars en met zijn jachtmes alleen valt er niet veel buit te behalen in deze witte, woeste verlatenheid van de rivier. Maar als de duisternis weer vroeg invalt, heeft hij nog geen enkel levend wezen gezien..

Kon hij zich nu nog maar wat oriënteren, doch ook dat is uitgesloten. De zon houdt zich al dagen schuil achter een grijze wolkendeken en 's nachts knipoogt geen enkele ster hem vertrouwelijk toe. Komt er dan

nooit een einde aan deze vreselijke tocht? Zal hij ooit zijn doel bereiken?

Als Kleine Wolf de andere ochtend weer met moeite op weg gaat, weet hij, dat 't niet lang meer kan duren. Zijn voeten zijn stukgelopen, zijn maag is totaal leeg en de kou maakt hem stijf als een plank. Hij kan bijna niet verder, maar hij wil 't nog één keer proberen. Maar komt hij er ook vandaag niet, dan is hij verloren. Redde los verloren. Dan zal hij ergens neervallen, om niet weer op te staan.

Tot overmaat van ramp begint het opnieuw te sneeuwen en Kleine Wolf is nu de wanhoop nabij. Dit moet het eind wel zijn, een roemloos eind voor een jonge, zelfbewuste Indiaan.... Nóg sleept hij zich voort, maar 't gaat voetje voor voetje. Zal hij hier maar niet gaan zitten en zich laten toedekken door de zachte sneeuw? Ja... ja... hè, zo is 't goed, dit rusten. Nu niet meer oprijzen, niet meer verder gaan. Zo maar stilletjes blijven zitten en langzaam wegsoezen. Is hij nu thuis, in de wigwam? Staat Grote Arend daar voor hem en is moeder aan 't eten koken? Ha, wat ruikt dat heerlijk, 't is vast geroosterd buffelvlees met maïskoeken. Hè, wat krijgt hij 't nu weer lekker warm bij dat knappend vuurtje! Zo, languit gaan liggen en dan maar slapen, diep en vast slapen....

Nee, nee, niét slapen. Wakker blijven, verder gaan. Slapen betekent de dood, kijk, zijn voeten zijn al onder gesneeuwd. Met een laatste krachtsinspanning probeert hij overeind te komen. Vooruit, 't moet; hij is toch geen zwak meisje, maar een dappere, sterke Indianenjongen, een zoon van Grote Arend, die alleen 'n zwarte beer geveld heeft?

En nóg eens probeert hij het, al druipt het bloed uit zijn gewonde voeten. Maar hoe lang zal hij dit nog kunnen volhouden?

Plotseling, wat is dat? Hoort hij daar in de verte de bijlslag van een houthakker? Stil, luister! Is 't een

vogel of.... Nee, nee. Hoor maar: tik, tik, tik. Regelmatig vallen de slagen en... ja, dat is een menselijke stem. 't Kan niet missen, hier moet de nederzetting in de buurt zijn!

Met nieuwe krachten strompelt hij verder — en dan ineens, bij een bocht van de rivier: rook! En waar rook uit een schoorsteen omhoog krinkelt, daar moeten mensen wonen! Maar bij de eerste de beste blokhut valt hij bewusteloos in de sneeuw....

Dát geeft een opschudding in de ver vooruitgeschoven post van pelsjagers en gouddelvers! Een jonge Indiaan! Hoe komt die hier ineens uit de lucht vallen? Erg vriendelijk is de ontvangst echter niet.

„Geloof er maar niks van, dat die hier verdwaald zou zijn. 't Is natuurlijk een spion, die de boel komt afloeren, om ons straks met z'n hele stam te kunnen overvallen”, is het algemene oordeel.

En al verstaat Kleine Wolf, die in de warmte weer wat bijgekomen is, hun taal niet — aan de woeste blikken en dreigende gebaren van de mannen snapt hij wel, dat hier alles behalve welkom is. Ternauwernood krijgt hij wat te eten en wordt dan direct in een lege koude hut opgesloten, om de volgende dag opnieuw „verhoord” te worden. Gelukkig, dat enkele trappers zijn Indianentaaltje enigszins verstaan en verder moet hij zijn verhaal met gebaren doen. Maar ook nu gelooft niemand hem. Hij was en bleef een spion, die wel zo gauw mogelijk weer zou vluchten.

„Vluchten?” glimlacht Kleine Wolf bitter. Zeker met die gezwollen voeten, met een lege maag en zonder proviand de witte wildernis in? 't Is te dwaas om los te lopen, maar hij kan de ruwe kerels toch niet overtuigen. En hij zit nu lelijk in de nesten. Als een langgeschoten vogel moet hij de eerste dagen in de onverwarmde blokhut blijven, bijna zonder voedsel en met haast ondragelijke pijn aan zijn voeten.

(Wordt vervolgd).

6e JAARG., No. 4 — JULI 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Een Amerikaans soldaat, die aan de strijd op Korea deelneemt, laat een kameraad zien hoe hij ternauwernood aan de dood is ontsnapt. Een Noord-Koreaanse sluipschutter wist hem een kogel door zijn helm te jagen. De Amerikaan zelf kwam er zonder een schrammetje af.

Korea binnen zouden vallen en bezetten. Dan zou Rusland geheel Korea onder zijn toezicht hebben en Korea is als een dolk op het hart van Japan. Nee, eerst ging Amerika in alle haast een Zuid-Koreaans leger opbouwen. 't Werd wel niet zo sterk als 't Noord-Koreaans, maar weerloos was 't Zuiden toch niet meer. Toen gingen ook de Amerikanen weg, een half jaar na de Russen.

*

Zondag, 25 Juni 1950.

Op een rustdag, de dag des Heren, begon het. Volkomen onverwacht sloeg Noord-Korea toe. Of moeten we zeggen: sloeg Rusland toe? „Welnee”, zei Rusland, „wij staan er buiten, maar wij weten best, dat Zuid-Korea begonnen is. 't Is natuurlijk opgestoot door de Amerikaanse oorlogsoffiters”.

Intussen versloegen de Noordelijken met hun tanks en vliegtuigen de Zuidelijken, die het bijna zonder die wapenen moesten doen. Als er geen hulp was gekomen, zou het met Zuid-Korea misschien binnen een week afgelopen zijn geweest.

Maar er kwam hulp.

Want het bericht over de inval in Zuid-Korea ging als een golf van schrik door de wereld. Zou dit het voorspel, het begin zijn van een nieuwe wereldoorlog?

Na de vorige oorlog hadden de volken der wereld zich verenigd in een organisatie, die kortweg de Uno wordt genoemd. Een onderdeel van die Uno is de Veiligheidsraad. Over die organisaties spreken we nog wel eens weer. Onthoud nu maar, dat die Veiligheidsraad moet waken voor de wereldvrede. 't Is alleen maar jammer, dat de volkeren der wereld niet willen weten van het Bijbelwoord: „Zo de Here de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter”. Zij stellen hun vertrouwen op mensen.

Welnu, die Veiligheidsraad kwam met spoed bijeen en verklaarde: „Noord-Korea is de aanvaller”. Alle 59 leden werden verzocht Zuid-Korea hulp te bieden.

Zo stuurde Nederland zijn torpedo-bootjager „Evertsen” uit Soerabaja er

heen. Ook de Engelse schepen in het Verre Oosten zullen helpen. 47 landen hebben meer of minder hulp toegezegd.

Maar de meeste hulp kreeg Zuid-Korea van de Amerikanen. Amerika ligt wat ver van O-Azië af. Daarom werden er eerst bommenwerpers en schepen naar toe gestuurd. Alles wat de Amerikaanse bezettingslegers in Japan konden missen, werd aan Zuid-Korea afgestaan.

't Hielp niet genoeg. Al telt N-Korea maar 10 miljoen inwoners en Zuid-Korea dubbel zoveel, tegen het goed-geoefende Noordelijke leger met zijn machtige Russische wapens kon het niet op. Op het geroep: „De tanks komen er aan!”, vluchtten vaak de soldaten in panische angst.

De hoofdstad Seoel viel, en nog veel andere plaatsen meer.

Toen besloot Amerika ook troepen te zenden. 't Mocht kosten wat het wilde, maar de Noord-Koreanen (in werkelijkheid dus de Russische macht) moesten gestuit worden.

Nu we dit artikel schrijven, is Amerika uit alle macht bezig, de aanvoer van nieuwe troepen, wapenen en voorraden van Noord-Korea naar het front, te bombarderen. Maar toch moeten ze in Z-Korea langzamerhand terug. Misschien is de toestand voor de Amerikanen verbeterd, als jullie deze krant lezen. Want Amerika doet zijn best zo snel mogelijk nieuwe troepen, vliegtuigen en tanks naar Z-Korea te dirigeren.

Toch zal het niet meevallen de communistische opmars in Azië te stuiten, want al werpen ze de aanvallers ook over de 38ste breedtegraad terug, dan is 't voor hen nog niet gewonnen. Uit China wordt namelijk gemeld, dat grote troepenafdelingen uit dit communistisch land reeds in

Met het oog op de zomervacantie is dit nummer iets dunner dan gewoonlijk.

Redactie.

Emigratie NAAR SURINAME

In 't Noorden van Zuid-Amerika vind je de Nederlandse bezitting Suriname. Een zeer vruchtbaar land is het. De hoofdstad is Paramaribo. Er zullen niet veel steden zijn met zulk een gemengde bevolking als deze stad. Allerlei mensenrassen tref je er aan. Het mengelmoes van de verschillende talen heet het Papiamentoe.

Een vruchtbaar land, dat sukkelt met een tekort aan werkrachten. Vroeger haalde men uit Afrika de negers. Het „kroesvee” moest de zware arbeid als slaaf op de plantages verrichten. Een nameloos leed hebben de blanken gebracht over de negers. Op slavenmarkten werden ze,

net als vee, verkocht. Wat bekommerde de handelaar er zich om of gezinnen werden uiteengescheurd.

Men dacht zeker, dat die zwarte moeders niet van hun kinderen hielden. Het boek: „De negerhut van Oom Tom” door Mevr. Beecher-Stowe heeft het leed der slaven in schrille kleuren getekend.

1 Juli 1863 werd de slavernij in Suriname afgeschaft. De boodschap van Koning Willem III luidde:

„Aan de slaven in de kolonie Suriname!”

„Het heeft Zijne Majesteit onze geërbiedigde koning behaagd, de dag te bepalen, waarop de slavernij in de kolonie Suriname voor altijd afgeschaft zal zijn. (Op de 1ste Juli 1863 zijt gij vrij

Maar de koning heeft gewild, dat u die blijde tijding reeds nu bekend zou worden, opdat ge in vreugde en tevredenheid dat zo gewenste tijdstip afwachten kunt.

Van harte wens ik u daarmee geluk, alsook mijzelf, dat het mij gegeven is, u die blijde mare aan te kondigen”.

1863 werd het Jubeljaar der slaven.

Je begrijpt dat de vreugde onuitsprekelijk was. De slavenzwepen werden in het vuur geworpen.

De vrijgeworden slaven gedroegen zich ordelijk. Als vrije arbeiders bleven ze werken op de plantages.

.... Vier gezinnen uit het Noorden van ons land emigreerden enkele

---

Mandsjoerije zijn aangekomen. Moeten die in geval van nood misschien de Noord-Koreanen helpen?

't Ziet er in elk geval maar weer erg donker uit in de wereld. Als we op de aardse machten zien, slaat ons de schrik om het hart. Want als Rusland en Amerika met elkaar in oor-

log komen, betekent dat een derde wereldoorlog, nog vreselijker misschien dan we pas gehad hebben.

Gelukkig, dat we dan mogen weten, dat God de wereld regeert, en niet Rusland of Amerika. Zonder Zijn wil kan niemand zich roeren of bewegen.

weken geleden naar dit Suriname.

Ze gaan zich vestigen in Charlottenburg aan de Cottica-rivier. Enige pioniers, een tiental, zijn reeds vooruitgegaan in de maand April.

Charlottenburg ligt 20 km. van de kust, onder de rook van Paramaribo. Het is geen stad of dorp. Het is een plantage, die vijf jaar verlaten is geweest. De emigranten moeten alles weer in cultuur brengen. Na 5 jaar is er wat te doen! Vooral in Suriname met de bijzonder welige plantengroei.

De berichten van de pioniers waren zeer **optimistisch**. Bonen stonden drie weken na het poten al in bloei!

De vertrokken gezinnen gingen juist naar Suriname, omdat ze dan Nederlands kunnen blijven spreken.

De **inheemse** bevolking vindt het ook prachtig, dat de plantage weer

bewoond wordt. Eén van hen zei: „Ik ben zeer veel blij, dat er weer anderszins komt”.

Bij de plantage behoren ook een schooltje en een kerkje. Het zijn de Herrnhutters die in dit land de Broedergemeenten hebben gesticht. Jarenlang hebben zij het Evangelie hier gepredikt. Reeds lang voor de afschaffing van de slavernij.

Er waren zelfs Moravische broeders, die zichzelf als slaaf verkochten, om onder de slaven de blijde boodschap te kunnen brengen.

De Surinaamse regering wil heel graag **immigranten** toelaten.

We zullen eens afwachten hoe deze pioniers het er afbrengen. Misschien kunnen we er later meer van vertellen.

JODEN

in Palestina

Al meer dan een miljoen Joden wonen in de nieuwe staat Israël. En iedere dag vermeerdert het aantal. Ze vallen als hagel uit de lucht. Dertigduizend Jemenieten worden aangevoerd in vliegtuigen uit de slavenghetto's van het Oosten.

Er komen Joden uit Duitsland en Oost-Europa. Uit China, uit Indië, uit Noord-Afrika, uit Libië en uit Turkije.

En waar bergent ze al dat volkje op? Waar huizen ze? Waar slapen ze? Waar leven ze van?

Achter de haven en rond de vliegvelden verrijzen de kampen. Er ko-

men zoveel, dat het land ze eerst langzaam verwerken kan. En het regent, en de wereld verandert in een modderpoel. En het sneeuwt zelfs en de tenten en de bedden en de dekens drijven in het water en 80.000 Joden in doorgangskampen zaten te rillen in de winterkou.

Hinderde niet. De invasie duurde voort. En op de dag, dat de nieuwe staat zijn miljoenste inwoner zou ontvangen, legde in de oude haven van Jaffa een schip aan met 800 Roemeense Joden aan boord. En uit de lucht daalde die dag een vliegtuig vol oude, verwonderde Jemenietische

Joden, die hun leven nooit anders dan een ghetto hadden gezien en die op de grond vielen om de bodem van Israël te kussen....

En ook zij gingen naar een der vele kampen op de dag, toen grote vlokken natte sneeuw over heel Israël neerdaalde.

Hinderde niet. Al lekte de tent en al was het bed doorweekt en onbeslaapbaar, naar de vleespotten van het oude Egypte wilden ook zij nooit meer terug.

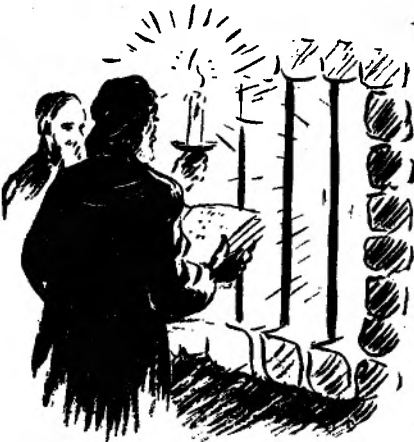
*

Wij brengen een bezoek aan de Zionskerk en het graf van David voor het bijwonen van een bijzondere dienst:

„Hedenmiddag wordt de as van 20.000 Joden uit het concentratiekamp Flossenburg naast het graf van David bijgezet. Tevens wordt een stuk zeep begraven, uit de lichamen van Joden vervaardigd”.

Wij staan aan de ingang van een donkere ruimte, waarin grote plassen regenwater glinsteren. Uit de diepte van de moskee, waar het graf van David ingebouwd is, stijgt een klagend geluid op. Een menselijke stem.

Na het eerste vertrek dalen we af in een tweede ruimte. Er brandden negen kaarsen in de donkere ruimte. Achter deze kaarsen stonden een der-

tigtal duistere gedaanten. Aan het hoofd een voorzanger, het gebeden-

boek in de hand, bijgelicht door een gestalte met een kaars. Hij zong met een donkere, klagende stem Hebreeuwse liederen. Naast hem in de muur was een opening van ijzeren staven voorzien, en door die opening was temidden van kaarslicht, een grote graftombe zichtbaar. De tombe was bedekt met een sober kleed, siecht's versierd met de Davidster: het graf van David.

Twee figuren, vooraan midden in de groep, hielden een voorwerp in hun handen. De één omklemde met zijn vingers een grote glazen pot. De ander hield behoedzaam een voorwerp voor zich uit, dat gehuld was in een doekje, zodat niemand kon zien wat het was.

De fles was halfvol as. Grauwe, donkere as.

Rond de fles sloten zich de handen van de Jood, die haar droeg. Lange, blanke handen. Het stuk zeep lag onzichtbaar in de doek gewikkeld. „Judenzeife”. = Jodenzeep! Twintigduizend Joden, tezaam in een fles en een doekje. Twintigduizend gemartelden van de 6 millioen, die eindelijk na eindeloze omzwervingen hun laatste rustplaats gingen vinden in de heilige bodem van Zion naast David. Als as. Als zeep. Naast 20.000 die er al lagen. Als as. Als zeep.

En naast ons, in de duistere ruimte, een berg van honderden gebedsrollen. Thora's. Elk behelzende de vijf boeken van Mozes. Elk? De meeste waren nog slechts flarden van wat zij eens geweest waren. Andere waren verknipt tot schoenzolen. Weer andere waren roestig en dik van sinds lang geronnen bloed. Het waren de gebedsrollen uit de concentratiekampen, door vrome Joden aan de borst gedrukt en in hun bloed gedoopt, terwijl zij doodgemarteld werden. Thora's door Duitse sadisten tot schoenzolen verknipt om de Joden te dwingen het Woord Gods met voeten te treden. Honderden thora's, bebloed, bespogen, vaneen gereten.

De stoet zette zich in beweging, verder de donkere ruimte in. De beide gestalten liepen naar een kuil achter in het vertrek en lieten er voorzichtig

Over ruiken gesproken

WETENSWAARDIGHEDEN

„Ben je een neus?”

„Lach nou niet, want het is heus geen vergissing. Ik veronderstel toch, dat jullie allemaal wel een neus hebben. Maar zijn jullie het ook?”

Je weet, dat er heel wat beroepen op de wereld zijn. Bij de vele, die je al kent, moet je nu, misschien voor het eerst, voegen het beroep: Neus. Er zijn niet veel Neuzen, totaal maar 12! Het werk van een neus bestaat hierin, dat hij ruikt, geuren onderscheidt en zegt, hoe ze heten. Wat een vreemd beroep en niet gemakkelijk! Een goede Neus moet enkele duizenden geuren kunnen onderscheiden. Ik geef het je te doen. Straks ga je de bossen in, de wijde heidevelden over of de brede meren op. En wat ruik je? Heb je er wel eens bij nagedacht, hoeveel geuren je in een bos al ruikt? Bloemengeuren, als viooltjes en jasmijn. Specerijachtige geuren van balsem, munt e.a. Meer durf ik bijna niet noemen, doch er zijn wel 9 grote groepen geuren.

Heel veel mensen brengen het ver in het ruiken. Er zijn er, die er hun kost mee verdienen. Jeneverfabrieken b.v. hebben een kruikenruiker in dienst. Zo'n man doet een hele dag niets anders dan z'n neus tegen een kruikopening drukken en even ruiken.

Een kruik, waarin b.v. petroleum heeft gezeten, of olie, kan, hoe goed

ook schoongemaakt en uitgekookt, niet meer dienst doen als jeneverkruik.

De goede kruikenruiker zet tegelijk 2 kruiken aan z'n neus. Onder ieder neusgat één en ruikt twee verschillende geuren in hetzelfde ogenblik.

Probeer het maar eens, doch het gelukt je niet!

Waar zetelt nu die scherpe reuk?

In onze neus liggen 3 gangen. Twee daarvan zijn voor de ademhaling, de kleinste gang, die boven ligt, is voor de reuk. Als je iets goed ruiken wilt, dan doe je dat met korte ademstootjes, waarmee je de lucht inhaalt. Ge-

---

de fles en 't bundeltje in neer. De begrafenis was ten einde.

*

— Abba, zei een jongetje, en hij keek vragend op naar zijn vader, ik vind het graf van David zo groot. En David was zo klein. Het zou wel het graf van Goliath kunnen zijn.

De vader legde het ventje rustig uit: David lag in een kist, weer een kist om die kist heen, en dan nog een.

Voldaan keek het jongske der Hebreëren in het licht der kaarsvlammen. Toen zei hij met 'n verhelderd gezicht:

— Als David nu geleefd had, dan hadden ze ons niet verbrand en onze Thora's niet verscheurd, want dat hadden de Duitsers niet gedurfd als David geleefd had, hé Abba?

— Nee, zei de vader, als David geleefd had, dan hadden zij dit niet gedurfd.

(Uit: „Bouwen en Bewaren”)

DE PSEUDO-VOGELPEST

Weet je wel, hoeveel kippen in ons land zijn? Een rare vraag hé? Het aantal inwoners zul je beter weten!

Nu, iedere Nederlander kan plm. drie kippen krijgen, als we ze gaan verdelen. Je hebt nu al vlug uitge-rekend, dat het aantal kippen in ons landje ongeveer dertig miljoen be-draagt. Dat had je zeker niet gedacht?

Ons kippen-centrum is Barneveld. Enkele weken geleden is daar de pseu-do-vogelpest onder het pluimvee uit-gebroken. Dat betekent een grote schadepost voor de boeren. Want constateert de dierenarts deze ziekte op een boerderij, dan worden alle kippen afgemaakt. Dat moet, omdat de vogelpest erg besmettelijk is. Doet men het niet, dan is het bijna zeker, dat de pseudo-vogelpest epidemisch wordt.

De pluimveehouders treffen aller-lei voorzorgsmaatregelen om besmet-ting te voorkomen. Kippenhandelaars laat men niet toe tot de hokken. 't Is mogelijk dat ze op een besmette boer-derij zijn geweest en de ziekte gaan overbrengen. Katten en honden mogen niet loslopen, ook al weer om de be-smetting. De politie houdt nauwlett-

tend toezicht. Loslopende dieren wor-den doodgeschoten.

Vóór de boer zijn hokken binnengaat, veegt hij zijn voeten op een zak, die doordrenkt is met een ontsmet-tingsstof.

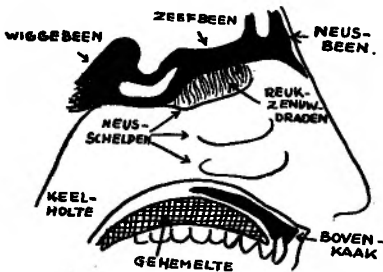
Iedere boer, die bemerkt, dat hij deze ziekte onder zijn kippen heeft, moet hiervan aangifte doen op het gemeentehuis. De Veeartsenijkundige Dienst stelt dan een onderzoek in. Blijkt het vogelpest te zijn, dan worden de dieren zonder pardon afgeslacht.

Gelukkig voor de boer, dat het Rijk een vergoeding geeft voor iedere kip, die afgemaakt moet worden.

Toch blijft het een schadepost, want het eieren-rapen is gebeurd. Het wekelijkse eier-geld mist de boer.

Het behoeft je dan ook niet te ver-wonderen dat de boer en de boerin verslagen toekijken als de „knappe-laars” hun kippen één voor één do-den. Eerst al, omdat ze van hun die-ren houden en dan nog de financiële schade.

Het vlees van de gedode dieren mag niet voor de consumptie wor-den verkocht. Al deze kippen worden verbrand.

lukkig maar dat je aan bepaalde „luchtjes” ook went. Anders zouden heel wat mensen, die in een nu niet bepaald lekker riekende omgeving moeten werken, heel ongelukkig zijn.

Als je in een lokaal zit, waar bijna

niet geventileerd werd, ruik je „kwa-lijke” geurtjes niet meer. Je reukor-gaan heeft zich aangepast.

Dat reuk en smaak heel dicht bij elkaar liggen, is bekend. Heel veel dingen meen je te proeven, maar in werkelijkheid ruik je ze.

Je lust geen levertraan? Och kom, het is alleen maar de reuk. Knijp je neus maar eens dicht en het smaakt lekker. Evenzo is het met specerijen. Wij proeven ze niet, maar ruiken ze.

Gebruik nu eens in de vakantie niet alleen je ogen, om het mooiste te zien, gebruik ook eens goed je reuk, om van de heerlijke geuren uit de natuur te genieten.

Ons werkhoekje

Beste jongens en Meisjes.

Er zijn heel wat brieven, overal uit het land vandaan, naar de oude Hanzestad, Kampen,, gezonden.

Hartelijk dank, want hierdoor krijgen we werkelijk contact met elkaar!

Ik kan ze niet allemaal noemen, maar er waren ook keurige klasseinzendingen onder; als uit Vroomshoop, Vlissingen, Kamperzeedijk, enz.

't Is toch ook wel eens aardig te corresponderen, zonder dat er een prijsje aan vast zit!

Dus, ga zó maar door!

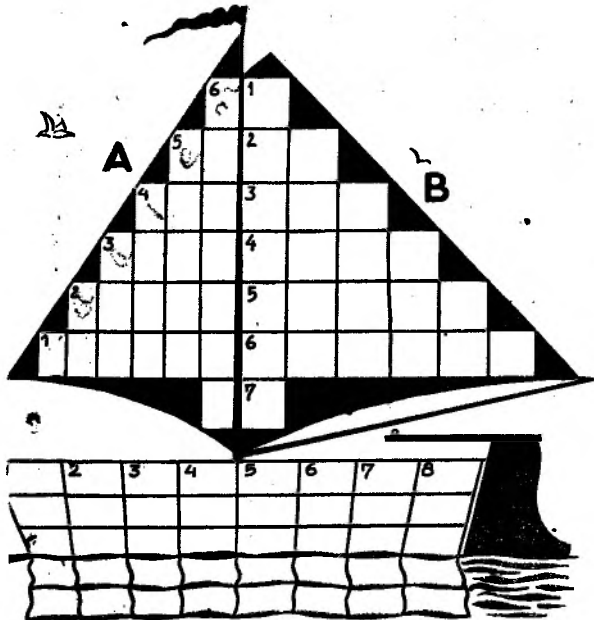
De 2e pijnloze steekproef viel toch genoeg mee, als ik let op de vele goede inzendingen!

Hier volgt ie dan!

Te land hebben de Oranje's in het begin van de 17e eeuw de Spanjaarden bestreden.

Ter zee gaven de grote zeehelden: Tromp, De Ruyter, Evertsen e.a. hun leven voor de vrijheid.

In 1600 trok Prins Maurits op de Duinkerker kapers af, om dat nest uit te roeien. Bij Nieuwpoort leverde hij slag tegen Albertus van Oostenrijk.

De overwinning was gelukkig voor ons. Naast de Prins knielde op het slagveld neer de jonge Frederik Hendrik, later bijgenaamd, de Stedendwinger.

Een tweede Armada bedreigde in 1639 ons land. Maar bij Duins werd deze ontzaglijke vloot verslagen door M. H. Tromp. Daarmee hield Spanje voorlopig op 'n zeemogendheid te zijn.

Tegen een sterkere vijand ter zee, Engeland, heeft De Ruyter gestreden. Denk 'es aan de Vierdaagse zeeslag of z'n tocht naar Chattam, de Theems op, in 1668.

Tenslotte werd de aloude vijand Spanje nog onze bondgenoot tegen Frankrijk en de geliefde Admiraal, door de matrozen genoemd „de Schrik des Groten Oceaans”, verloor bij Syracuse z'n leven. Dat was in 1676.

In de vakantie ga je natuurlijk wel eens het water op (en/of in!)

Hier ligt de boot! Maar los eerst even die aardige woorden op, waar mee de hokjes gevuld moeten worden.

A. 1 t.e.m. 6 schuin omhoog, doe je graag in de vakantie. Horizontaal:

1. doet de boer in het voorjaar (6);
2. profet Oude Testament (5);
3. hetzelfde (4);
4. achternaam van beroemd persoon uit deze tijd (3);
5. lekker bij de boterham (2).

B. 1 t.e.m. 7 (vertic.) gezonde sport.

1 Schuin omlaag: hoge gronden (6). Horizontaal:

2. herinnert a. d. bezettingstijd (2);
3. hoofdtelwoord (3);
4. kun je iets inbergen (4);
5. zijn niet oud (5);
6. mensen van betekenis (6).

C. Horizontaal: 1 t.e.m. 8 rusttijd, waar we allen naar verlangen.

Verticaal:

1. plant (5); 2. kruipend dier (5);
3. vergelegen land (5);
4. bloem (5); 5. kun je opeten (5);
6. ga je graag in reizen (5);
7. aanwijzer (5); 8. vrucht (5).

Dit vakantie-raadsel hoef je niet in te zenden. — Sterkte toegewenst!

En tegelijkertijd: een heel genoeglijke vakantie.

GRUZE WOLF

... vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer, die hij doodt. Door de mist verdwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nederzetting der „Bleekgezichten” aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spion en sluiten hem op in een blokhut.

Niemand bekommert zich over hem en als hij zegt nog honger te hebben, lacht de kerel, die hem een homp zuur brood en wat smerig water brengt, hem hartelijk uit.

„Had je maar bij je stamgenoten moeten blijven, lelijke Indiaan. 't Is hier geen hotel!”

En al verstaat Kleine Wolf dat snauwen niet, hij begrijpt toch de bedoeling wel. Maar hij is te trots om te bedelen om eten. Nog liever gaat hij dood van de honger!

Zo gaan twee trieste koude dagen voorbij en Kleine Wolf verwenst het ogenblik, dat hij besloot zijn redding bij de Bleekgezichten te gaan zoeken. Was hij maar in de sneeuw blijven zitten, toen, op die middag, aan 't eind van zijn tocht. Dan was hem dit alles bespaard gebleven.... Zó gaat hij toch ook langzaam dood na deze eindeloze marteling. En dan hadden de Bleekgezichten niet over hem getriomfeerd....

Waarom zijn deze blanke mannen toch zo slecht voor hem? Waarom laten zij hem zo lijden en helpen zij hem niet? Dat is iets, wat Kleine Wolf niet begrijpt, want iedere Indiaan is altijd goed voor het lijdende en hulpeloze. Dat leert hen de Grote Geest, die zij aanbidden.

Kon hij nog maar ontvluchten! Desnoods eenzaam sterven in de sneeuwwoestijn van de prairie! Maar daar is geen denken aan, zelfs al zou hij kunnen lopen. Overdag wordt hij te goed bewaakt en 's nachts gaat de enige deur van het hok seculer op slot....

Dan valt er op de derde dag plots

een lichtstraaltje in deze duisternis van eenzaam gedragen pijn en verneuring. Want inplaats van de ruwe kerel, die altijd op 'm scheldt en naar hem schopt, brengt nu een... meisje zijn eten, weer bij mondjies maat natuurlijk! Met een open mond van verbazing blijft Kleine Wolf naar haar kijken en vergeet zelfs om, zoals gewoonlijk, op het karige maal aan te vallen! Geen wonder ook: nog nooit heeft hij een blank meisje gezien! Ze zal zowat van zijn eigen leeftijd zijn, maar zij is toch heel anders dan zijn zusjes en de andere Zwartvoet-meisjes: veel mooier en... ja, en veel fijner, met die grote blauwe ogen en haar blonde krullen, vindt Kleine Wolf.

Maar zij zegt niets, schuift hem alleen het eten toe en blijft dan zwijgend wachten, tot haar „gevangene” alles haastig opgeslokt heeft.

Zo, dat is gauw gebeurd. Gaat zij nu weer heen? Nee, ze kijkt hem onderzoekend aan. „Heb je pijn?” vraagt zij dan, half in 't Engels, half in 't Indiaans en wijst op zijn slecht verbonden voeten.

„Nee!” schudt Kleine Wolf trots. Geen Indiaan zal immers ooit bekenen, dat hij pijn heeft. En zeker niet aan een meisje!

„Kom dan mee! beduidt de jonge blanke. „Naar buiten. Lopen. Kom mee!” — en ze wil hem overeind helpen.

„Nee”, zegt Kleine Wolf weer krampachtig, wijst nadrukkelijk naar zijn dik-opgezette voeten en rukt dan onbarmhartig de reep bisonhuid af. En ontzet springt het meisje achteruit: beide voeten zijn één bloederige massa! Met één sprong is zij de deur uit, om 'n ogenblik later terug te komen met een kom water, wat doeken en een pot zalf. Zonder spreken knielt zij neer, wast voorzichtig het bloed er af en legt — zo goed en zo kwaad

als het gaat — een verband om de verwaarloosde wonden. Dat heeft zij vader al zo vaak zien doen, dat zij 't óók best kan!

„Niks zeggen tegen de mannen”, brabbelt zij, als 't klaar is. „Mannen zijn boos op jou, maar nu zijn ze op jacht. Daarom breng ik eten. Nog honger?”

„Ja”, knikt Kleine Wolf flauwtjes, die wel zo ongeveer begrepen heeft wat zij zegt, maar toch niets snapt van die ongewone vriendelijkheid van een blanke.

„Wacht maar” — en even later sleept de jonge kleine Bleekgezicht een hele stapel maïskoeken en gedroogd vlees naar binnen. Nu kan de Indiaan eindelijk weer eens naar zijn genoegen eten!

's Middags en 's avonds herhaalt zich hetzelfde spelletje. Weer brengt het kind hem zijn eten en niet een mondjevol als gisteren en eergisteren. Nee, nu is het meer dan genoeg en ... nog lekker ook! Zij zegt echter niet veel, maar zit stilletjes in een hoek van de hut te wachten, totdat alles binnen is. Dan gaat zij zwijgend weer heen. En Kleine Wolf zegt ook niet meer dan het hoognodige. In geen geval „Dank je wel”. Want nooit zal een Indiaan een blanke voor een gunst bedanken! Liever bijt hij zich de tong stuk!

Maar toch gaat hij, wat tevredener en met diep in zijn hart een gevoel

van dankbaarheid jegens zijn kleine weldoenster, die avond slapen. Sinds bijna een week rammelt zijn maag niet meer en bovendien branden zijn voeten hem minder dan eerst. Al is 't dan „maar” een meisje — en nog wel een blank! — 't is toch een goed en lief kind. Waarom zou zij dit gedaan hebben? Heeft de Grote Geest haar hart bewogen tot medelijden, of ... of is 't misschien een krijgslist van de blanke mannen om hem aan 't spreken te krijgen? Kleine Wolf weet geen antwoord op die vragen. Hij weet alleen, dat er iemand vriendelijk voor hem is geweest vandaag en daarvoor kan hij de Grote Geest danken....

IV. REDDERS IN DE NOOD.

De eerste dagen heeft Kleine Wolf niets te klagen. Op vaste tijden brengt het meisje hem weer zijn eten en verbindt 's morgens opnieuw zijn gewonde voeten. Ha, dat doet hem goed!

Maar tot een gesprek tussen die twee komt het nog niet. Is zij te verlegen, durft zij niet? Of mag zij misschien niets zeggen? En Kleine Wolf is natuurlijk te trots om veel woorden aan een meisje te verspillen. Zelfs al doet zij wonderen voor hem!

Maar dan komt dezelfde ruwe vent van eerst weer met een karig hapje aandragen. En die denkt er natuurlijk niet over om naar zijn wonden te kijken....

Al spoedig begint de honger de gevangene weer te plagen, totdat hij op een avond, als 't al laat en goed donker is, plotseling opschrikt. Wat valt daar door het getraliede raam naar binnen? Een steen, een...? Pats! wéér gooit iemand iets door het gat in de buitenmuur. En nog eens — dan is 't afgelopen. Maar Kleine Wolf constateert dankbaar dat het drie maïskoeken zijn. En die gaan er in als.... koek! Zou zij misschien?... Maar waarom dan toch?....

Hoe meer Kleine Wolf er over nadenkt, hoe minder hij er van snapt. Maar dankbaar vangt hij voorlopig

iedere avond de koeken op, die de onbekende door het traliegat gooit!

Dan is de Indiaan eindelijk weer zover hersteld dat hij wat kan lopen. Met harde woorden jagen ze hem naar buiten en als hij, nog vreemd en onwennig, door de sneeuw strompelt, is de eerste die hij ziet... zijn „vriendinnetje”, die dadelijk op hem toekomt. Zij wil zijn hand grijpen, maar ze heeft geen kans. Want ruw schuiven de grote kerels haar opzij en opnieuw moet Kleine Wolf vertellen wie hij is, waar hij precies vandaan komt en wat nu zijn werkelijke bedoeling is.

„En lieg niet, Indianenjong”, dreigen zij, „anders...” — en de scherpe jachtmessen spreken een duidelijke taal.

Met gekruiste armen blijft Kleine Wolf echter rustig en rechtop staan in die kring van dreigende Bleekgezichten. Hij glimlacht alleen trots en hooghartig en zegt, dat een Indiaan nooit liegt. Dat leert de Grote Geest hem. En bang voor hun scherpe bijlen en messen is hij evenmin. Dat leert de Grote Geest óók: nooit bang zijn voor de dood.

Die fiere woorden van een tengere Indianenjongen maken de trappers nóg bozer. Wil hij de waarheid niet zeggen — goed, dan zullen zij hem wel dwingen. Er zijn middelen genoeg om zo'n ventje aan 't spreken te krijgen..

En 't zou er voor Kleine Wolf slecht hebben uitgezien, als hij niet bijtijds hulp had gekregen. Want er komt een andere Bleekgezicht in de kring, met aan zijn hand..... het

meisje. Die twee horen zeker bij elkaar! Direct merkt de gevangene, dat de nieuweling een man van gewicht is. Misschien is hij wel het opperhoofd, want de mannen wijken eerbiedig op zij en zwijgen verder als hij het woord tot Kleine Wolf richt.

Aha, deze Bleekgezicht spreekt vrij goed zijn Indianentaal. Maar veel wijzer wordt hij toch ook niet uit de korte, stroeve antwoorden van Kleine Wolf. Die zegt niet meer dan het hoognodige: „ja”, of „nee”, of „weet ik niet”.

En toch — deze man is anders dan de andere grove baardige kerels, die grijnzend het gesprek aanhoren. Hij schreeuwt niet en scheldt niet, hij is niet ruw of dreigend, maar vraagt op bedaarde, rustige toon naar de bijzonderheden. En daar is Kleine Wolf al dankbaar voor. Er zijn toch blijkbaar ook nog vriendelijke Bleekgezichten! Wat lijkt hij veel op het meisje, dat zich stijf tegen hem aandrukt! Zou hij soms haar vader zijn?

Nu praat hij even met de andere mannen, in een voor Kleine Wolf onverstaanbare taal. Maar 't gaat over hem, dat ziet hij wel! En intussen dringt het meisje zich stiekem wat naar voren, tot ze vlak bij hem is. Dan fluistert zij haastig in 't Indiaans: „Niet bang zijn! 't Is mijn vader. Hij wil je helpen!”

Weer glimlacht Kleine Wolf trots en 't is of hij daarmee zeggen wil: „Nee, ik ben niet bang. Ik ben een Indiaan!” Maar die vriendelijkheid van het lieve kind doet 'm toch goed.

Ah, de mannen zijn uitgeredeneerd en 't laatste wat zij zeggen, is: „Denk er om, dat-ie niet ontsnapt, dokter. 't Is een veel te kostbare buit! Wij vertrouwen 'm voor geen cent!”

„Wees toch wijzer mannen”, is het antwoord. „Julie zien toch wel, dat de jongen nauwelijks kan lopen? En waarheen zou hij moeten ontsnappen, nu alles dik onder de sneeuw ligt? Hij lijkt me, zelfs als-ie goed kan lopen, uitgeslagen genoeg om te weten, dat 't zijn dood zou zijn, als hij wegliep!” Dan, in 't Indiaans: „Volg jij me maar”.

(Wordt vervolgd)

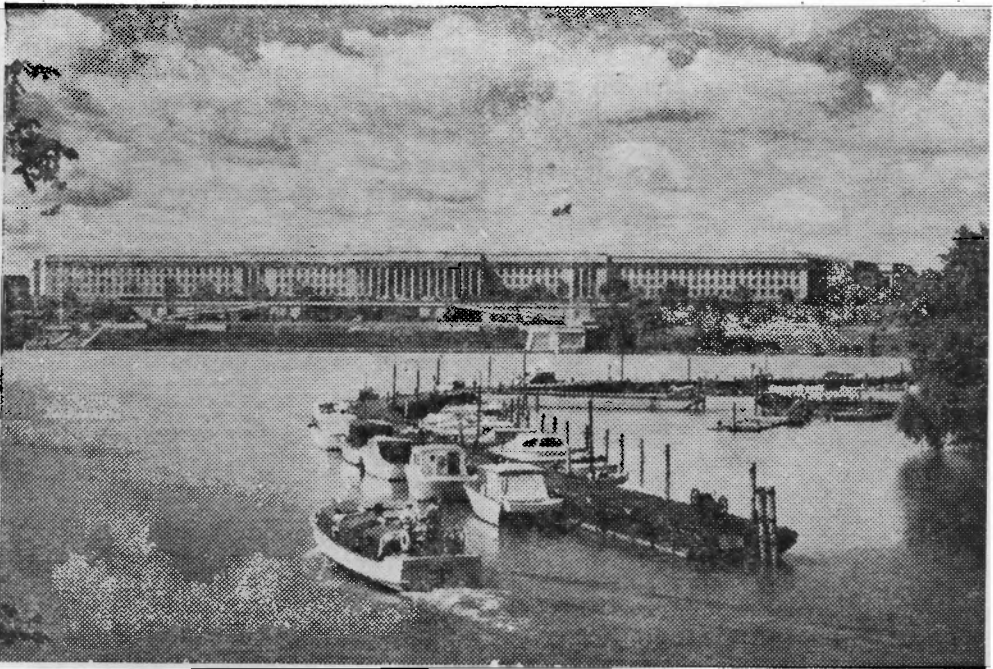

6e JAAR., No. 5 — AUG. 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garreisweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Pentagongebouw in Washington, 't grootste kantoorgebouw in Amerika.

DE **ONRUST** IN BELGIË

Als jullie 't Mei-nummer van O. E.K. nog bij de hand hebben, moet je eens beginnen met over te lezen het

artikel: Rondom een Koningstroom.
Dan weet je weer ongeveer waarom het in België ging: Zou Koning Leo-

pold III uit zijn ballingschap in Zwitserland terugkeren naar zijn land, of niet?

Bij de volksstemming was gebleken dat 57% van het Belgische volk de Koning terugwenste. 't Waren vooral de Rooms-Katholieke Vlamingen.

Maar de Waalse socialisten dreigden met allerlei onwettige maatregelen als de vorst werkelijk terug zou keren.

Bij de onlangs gehouden verkiezingen voor het parlement kregen de Katholieken inderdaad een kleine meerderheid. Die meerderheid kon de z.g. verbanningswet, waarbij koning Leopold zijn bevoegdheden ontnomen waren, intrekken. Erg gemakkelijk en rustig ging dat niet. De tegenstanders hebben duidelijk laten uitkomen, dat de meerderheid nu wel de macht had om de koning terug te laten komen, maar dat zij zich daar niet bij neer zouden leggen. Toch hebben de koningsgezinden zich niet door bedreigingen laten weerhouden om de wet op te heffen.

Koning Leopold en zijn beide zoons: Kroonprins Boudewijn en

Koning Leopold met zijn beide zoons.

Prins Albert keerden per vliegtuig uit Zwitserland naar hun vaderland terug. 't Was wel een zielige terugkeer: Ko-

ning Leopold wist het immers, dat de helft van zijn volk hem wel, en de andere helft hem niet wenste.

Hij nam zijn intrek in 't Koninklijk Paleis te Laeken bij Brussel. Hoe zou 't verder gaan?

Vooraf in 't Waalse gedeelte van België werd het onrustig. De fabrieksarbeiders en de mijnwerkers gingen staken en verzekeerden, dat ze niet eerder aan 't werk zouden gaan, dan nadat koning Leopold afstand zou doen van de troon.

Hier en daar hadden demonstraties plaats, waartegen de politie moest optreden. Er werden klappen uitgedeeld, schoten gelost, er vielen gewonden, zelfs doden.

Zelfs in de omgeving van het Koninklijk Paleis kwamen relletjes voor. Koningsgezinden verdrongen zich voor de hekken in de hoop een glimp van de koning op te vangen en hem toe te juichen. Met bussen en treinen kwamen ze aan om bloemstukken aan het paleis te bezorgen en de koning hulde te bewijzen. Tegelijkertijd trokken demonstranten door de straten van Brussel onder het roepen van: „Troonsafstand! Weg met Leopold!” Geen wonder, dat het tot wanordelijkheden kwam, toen die demonstranten ook in de buurt van het paleis kwamen, en dat er gewonden vielen. Heel erg was het in en om de stad Luik. Bij een botsing tussen de politie en stakers nam de burgemeester het zelfs voor de onruststokers op. De politie moest eindelijk van vuurwapens gebruik maken, met het gevolg, dat drie personen werden gedood. Vele anderen, w.o. de burgemeester, moesten met schotwonden naar 't ziekenhuis worden gebracht.

De tegenstanders deden nog meer ergerlijke dingen. Hier en daar legden ze voorwerpen op de treinrails om het spoorwegverkeer in de war te laten lopen. Ze bonden kleine pakjes springstof aan de rails met hetzelfde doel. Gelukkig zijn daardoor geen ernstige ongelukken gebeurd.

't Was kortweg revolutie in België. De minderheid wilde zich niet neerleggen bij de aangenomen wetten.

Buitenland

AMBON.

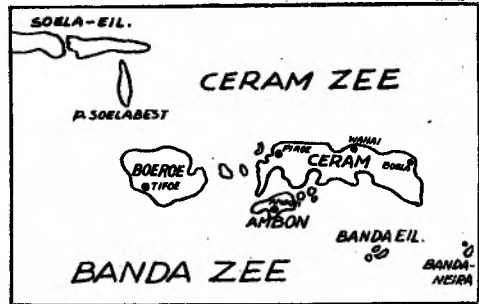
't Wordt al moeilijker voor de Ambonnezen om zich als een zelfstandige republiek „Zuid-Molukken” te handhaven. De regeerders in Djakarta en Djokja hebben uitgemaakt, dat het uitroepen van die republiek een daad van opstand, revolutie was. 't Was een aanslag op de eenheid van Indonesië en dat wilde men niet op zich laten zitten.

Daarom moesten er maatregelen tegen de opstandelingen genomen worden. Eerst probeerde Djakarta het zonder wapengeweld. Toen praten niet hielp, werd Ambon **geblokkeerd**. Want 't was dat Ambon, dat meer dan alle andere eilanden van de Zuid-Molukken, zich verzette tegen inlijving bij de eenheidsstaat. Boeroe en Ceram waren wel groter, maar Am-

bon was het hoofdeiland. Daarom moest de **blokkade** tegen Ambon worden afgekondigd. Geen enkel schip mocht naar het eiland toe. Er kwam zodoende gebrek aan voedsel en medicijnen. Toch was dit middel niet afdoende. Ambon gaf niet toe.

Welnu, de R.I.S. had ook nog andere middelen. Soldaten en oorlogsmateriaal werd naar het Oosten van de Archipel gestuurd.

Nee, niet op Ambon zelf begon de aanval. Eerst landden de soldaten, die door Djakarta gezonden waren, op Boeroe. 't Schijnt, dat daar ver-

Maar wat nog erger was: men onderwierp zich niet aan het door God gegeven gezag. In Rom. 13 staat: „Alle ziel zij de machten over haar gesteld onderworpen”. 't Was ongehoorzaamheid aan God om koning Leopold te verwerpen.

Na de gebeurtenissen in Luik zou het komen tot een machtige revolutiedaad. Uit alle provincies van het land zouden stakers en betogers naar Brussel oprukken en daar een grote **demonstratie** houden.

De toestand was nu dus zo: Overal stakingen, naar men schatte meer dan 500.000 man, die het werk hadden neergelegd. Het spoorwegverkeer in Wallonië kwam **practisch** stil te liggen. Het luchtverkeer eveneens, geen vliegtuig vertrok. Overal in het land relletjes, met de droevige gevolgen daarvan. En dan nog meer wanordelijkheden, volslagen oproer was te vrezzen. Ja, zelfs de eenheid van het land liep gevaar. Er gingen steeds meer stemmen op in de Waalse provincies om zich maar van Vlaanderen los te maken, een eigen staat te vormen of

zich bij Frankrijk aan te sluiten.

Wat moest nu de regering, wat moest koning Leopold doen? Hard tegen hard, en dan maar met het leger de opstandelingen bedwingen? Dat zou uitlopen op burgeroorlog en afscheiding van de Walen. Ten einde raad hebben de koning en de regering maar op de minst pijnlijke manier **gecapituleerd** voor de revolutie. Zij hebben overleg gepleegd met de tegenstanders en men is overeengekomen, dat koning Leopold tijdelijk zijn bevoegdheden zal overdragen aan kroonprins Boudewijn. Dit „tijdelijk” houdt echter niet in, dat Leopold nog ooit weer op de Belgische troon zal komen, want dit „tijdelijk” duurt tot 7 September 1951. Dan wordt kroonprins Boudewijn meerderjarig en zal de koninklijke waardigheid op hem overgaan. Dan moet dus koning Leopold afstand doen van de troon. Tot zolang is de titel van Boudewijn: Koninklijke Prins.

De stakingen zijn opgeheven, de mars naar Brussel is afgelast. Alles lijkt weer rustig, maar: de revolutie heeft gezegevierd.

bitterd gevochten is, maar 't eind van 't liedje was, dat Boeroe bezet werd. Waarschijnlijk zijn er nog wat guerilla-strijders in de heuvels achtergebleven, maar het eigenlijk verzet is gebroken. Boeroe is door de R.I.S. tot onderwerping gebracht.

Nu was het eiland Ceram aan de beurt. Hier ging het al precies eender als op Boeroe. Een landing, hevige gevechten en uit was het. Ook Ceram was onderworpen.

Nummer drie was het voornaamste eiland van de Banda-groep: Banda-Neira. Als jullie dit na de vacantie lezen, is het rijtje misschien al wel langer geworden. Of Ambon zelf dan misschien ook al gevallen is?

't Is mogelijk, dat Ambon wat meer weerstand zal bieden, ook al wordt de ring er om heen steeds nauwer. De

Ambonnezen zijn altijd dappere en bekwame soldaten geweest. Velen van hen dienden in het K.N.I.L.

Dat was het leger, dat zorgde voor orde en rust in Indië. Aan de soldaten van het K.N.I.L. is het te danken, dat de vroegere oorlogen tussen de stammen en het koppensnellen tot het verleden gingen behoren.

Nu is dat Koninklijk Nederlands Indische Leger opgeheven. Maar veel van de vroegere Ambonnesen K.N.I.L.-soldaten zijn van plan hun eiland tegen de soldaten van de R.I.S. hardnekkig te verdedigen. 't Is echter zeer de vraag of het kleine Ambon de ongelijke strijd tegen een grote overmacht vol kan houden. En Djakarta zal niet eerder rusten, dan dat de republiek Zuid-Molukken is opgeheven.

OORLOG op Korea.

Op Korea gaat de oorlog nog steeds door. In ons vorig nummer kon je lezen, dat de Noord-Koreanen hun opmars voortzetten, ook toen Amerika de Zuidelijken te hulp kwam. Op het afgedrukte kaartje kon je zien, hoever de Noordelijken al waren gevorderd. Bijna de helft van Zuid-Korea was al in hun bezit. De mensen, die voorspelden, dat de Amerikanen stand zouden houden bij de rivier de Koem, hebben geen gelijk gekregen. De kanonnen en tanks, die de Noord-Koreanen van de Russen gekregen hebben, zijn te sterk voor de Amerikaanse verdedigingswapens. Bovendien is het leger van Noord-Korea groter dan dat van de Amerikanen op Zuid-Korea en vechten ze met ware doodsvrechting. Stap voor stap worden de verdedigers door de aanvallers achteruit gedrongen. Wel richten de Amerikaanse vliegtuigen veel schade aan achter het front, maar de Noord-Koreanen behoeven geen lange afstand af te leggen om het vernielde door nieuwe te vervangen.

Met de Amerikanen is dat anders. De grote vliegtuigen, die manschappen en materiaal uit Japan aanvoeren,

vinden in het overgebleven gebied nauwelijks een vliegveld, dat groot genoeg is om er te landen. En zijn ze geland, dan kunnen de materialen niet langs goede verbindingswegen naar het front worden gebracht, maar ze moeten langs moeilijk begaanbare wegen in bergachtig gebied nog vele tientallen kilometers verder worden getransporteerd, vóórdat het front bereikt is. En was er dan nog maar genoeg materiaal in Japan. Maar 't meeste moet uit Amerika worden aangevoerd. En die afstand is nog heel wat groter.

't Is dus eigenlijk een wedloop met de tijd. De Noord-Koreanen zetten alles op alles om Zuid-Korea in bezit te krijgen, vóórdat er voldoende Amerikaanse versterkingen zijn aangevoerd om hen tegen te houden en terug te slaan.

De Amerikanen doen hun best om zo lang mogelijk stand te houden. Elke dag, die zij daarmee winnen, kunnen nieuwe troepen hen komen versterken. Wie zal die wedloop winnen?

Als jullie dit lezen, is het misschien veertien dagen of bijna een

BINNENLAND

EEN TOURNOOI.

Een tournooi... dan denken we ons in de Middeleeuwen.

Op een groot veld heerst een feestelijke drukte. Duizenden mensen zijn van heinde en ver gekomen om te kijken naar het tournooi of steekspel der edelen.

Midden op 't veld is een grote, afgepaalde ruimte. Dat is het **krijt**, waarin de edelen straks elkaar zullen bekampen.

De hoge tribunes zijn de zitplaatsen voor de voorname jonkvrouwen.

Rondom het krijt staan de kijkklustigen. Al ver voor de aanvang van het spiegelgevecht staan ze hier. Er is al genoeg te beleven!

Daar groept men dicht om een

potsenmaker, die het **publiek** vermaakt met de zotste vertoningen.

Hier prijst een kwakzalver zijn onfeilbare middelen aan tegen allerlei kwalen. Ginder verdringt men elkaar om het kraampje van de zoetelaar.

Anderen zien rustig toe, hoe de tribunes zich vullen met schitterend uitgedoste jonkvrouwen.

Een **klaroenstoot** klinkt....

Nu kijken allen gespannen naar het krijt.

De eerste ridders treden in het krijt. Wie zijn het? Wat voeren ze in hun schild? Veel toeschouwers kennen het wapen. Van mond tot mond gaat het: „Van Arkel! Brederode!”

Weer een korte klaroenstoot....

De ridders stormen op elkander in, de lanssen geheven. De grond dreunt

maand verder en dan zal de winnaar van die dodelijke wedloop wel bekend zijn. 't Wordt in elk geval een harde dobber voor de Amerikanen. Vooral ook, omdat zij de vijand niet alleen vóór, maar ook wel achter zich hebben. Met de stromen vluchtelingen, die langs de wegen naar het Zuiden trekken, komen ook als boeren verklede, communistische soldaten en spionnen mee. Achter het front hebben de verdedigers soms heel wat met hen te stellen.

Met de armen over elkaar ziet Moskou toe. O ja, in de Veiligheidsraad doet de Russische afgevaardigde zijn best om aan de wereld te laten horen, hoe Rusland de oorlog verfoeit en stelt hij voor alle vreemde troepen uit Korea terug te trekken. Maar inwendig lacht Moskou! Laat Amerika zich maar verzwakken door een strijd zo ver van huis. Hoe zwakker Amerika wordt, hoe sterker Rusland zich voelt.

Als Noord-Korea nog eens de strijd verliest, waar het intussen niet op lijkt, wel, dan kan Moskou nog altijd eerst de Chinese communisten laten vechten! De voorraad Chinezen 'is niet zo heel gauw uitgeput. Rusland zelf blijft buiten schot, zolang het dat verkiest.

't Is wel een droevige toestand in de wereld. Alles en iedereen bijna verlangt naar vrede en overal heerst de angst voor de oorlog.

Gelukkig en rustig alleen kan hij zijn, die ook in dit alles meer op God dan op het oorlogsgevaar ziet. Hij is machtiger dan wie ook en kan ons verlossen uit alle nood.

van de schok. Lansen breken in splinters. Pages snellen toe met nieuwe! Wie is het sterkst? Wie het behendigst?

De spanning stijgt... Ah, daar tui-

melt Brederode uit het zadel en bijt in het zand. Een luid gejuich klinkt voor de overwinnaar.

Straks treden weer andere ridders in het krijt en het spel begint opnieuw.

De overwinnaars ontvangen prijzen op het feestmaal, dat als slot wordt aangericht. Allen die een lans hebben gebroken, zitten mee aan.

't Wordt dikwijls een luidruchtig feest. Daar werpt een beledigde ridder zijn tegenpartij een handschoen toe. Deze raapt hem op! Dan volgt er een tweestrijd, een duel, op leven en dood. Nu strijden de twee met gesloten vizier.

De kerk wilde een duel niet. De gesneuvelde werd niet in gewijde aarde begraven, maar onder de drup van het kerkedak.

*

Een tournoi in Amsterdam in Krasnapolsky....

Geen ridders, geen jonkvrouwen! Geen jubel of gelach! Het is heel stil in de tournoi-zaal.

Entonig klinkt het tikken van de klokken....

Het publiek schuifelt zachtjes binnen. Nu en dan hoor je een zacht fluisteren.

Een korte, nijldige tik! Een schaakmeester verplaatst een stuk op het schaakbord.

Hier wordt even verwoed gestreden als in het tournoi der edelen. Het gaat om het kampioenschap van Nederland. In negen en twintig tournoi-

en is Dr Euwe de overwinnaar geweest. Hij is Nederlands schaakkampioen.

Achter de schaakborden zitten de schaakmeesters te turen, te denken... Stuk voor stuk verdwijnen pionnen, paarden en torens van het bord....

Soms staat een strijder op, loopt enkele malen heen en weer, en... doet een zet. Nu is het weer de beurt van zijn tegenstander.

De kleur en fleur van het tournoi der edelen ontbreekt! Achter het ene bord zit een ridder zonder jas, gemoe delijk in zijn bretels. Bij een ander bord een schaakmeester, die vergeet zich te scheren. Of wil hij met zijn schrikwekkend stoppelig gezicht zijn tegenstanders angst aan jagen?

Dr Euwe zit in zijn bekende houding; de linkerhand onder de kin.

Ronde na ronde wordt gespeeld.

Bij de tiende ronde blijkt Dr Euwe de sterkste van allen te zijn.

Ook de dertigste maal is hij Nederlands schaakkampioen.

BRONBEEK.

26 Juli 1950 heeft het Koninklijk Nederlands Indische Leger (K.N.I.L.) opgehouden te bestaan.

4 Dec. 1830 werd het K.N.I.L. voor het eerst naar Indië gezonden.

120 jaar heeft dit leger het Vaderland trouw gediend.

Nu Indië voor ons is verloren, is ook het einde gekomen van het K.N.I.L. 't Is te begrijpen dat de soldaten van dit leger hierover bitter zijn gestemd. Want vergeefse offers zijn erg!

Er is een tijd geweest, dat de soldaat, die voor „koloniaal” tekende, werd geminacht. Iemand die in Nederland nergens voor deugde, werd koloniaal. Maar die tijd is al heel lang voorbij!

In Nijmegen werd het K.N.I.L. gevormd in de kazerne van de Koloniale Reserve. En de opleiding was uitstekend. Niet alleen werd er op gelet of de jonge man een goed „soldaat” werd, maar ook, of hij bestand was te

gen de geestelijke gevaren van de tropen.

Het werd een zeer bijzonder leger. Want ook de vrouwen en kinderen van de soldaten woonden in de kazerne. Met zijn gezin trok de soldaat heen, overal waar de plicht hem riep. In posten van 40 tot 100 man lag het leger verspreid over geheel Indië van Sabang tot Merauke. Geregeld trokken *patrouilles*, soms weken, uit om in Indië veiligheid en vrede te brengen. Het opstandige Atjeh heeft het tot orde geroepen. Veel meer wapenfeiten zijn er te verhalen.

Aan de Velperweg bij Arnhem ligt Bronbeek. Alle soldaten die hun *pensioen* kregen, omdat ze verwond waren of lang in de Oost hadden gediend, konden in Bronbeek rustig leven. Het landgoed Bronbeek werd door Koning Willem III geschonken voor het K.N.I.L.

Thans hebben 160 oudgedienden in Bronbeek een rustige levensavond. De meesten zijn om de zeventig jaar oud. De jongste, in de vijftig, wordt beschouwd als een „broekje”. Als iemand de tachtig *gepasseerd* is, wordt hij bij de ouderen gerekend. Dan mag hij niet meer in de tuinen of het museum werken.

Ja, een prachtige tuin heeft Bronbeek. Daar zijn de bewoners trots

op. Vooral op de kalender, aan de straatzijde. Deze kalender bestaat geheel uit bloemen tussen het zachtgroene gras. Elke dag wordt trouw de datum verwisseld.

Dan is er het museum. Je ziet er allerlei soorten oude wapens. Giftige

pijlen van de Dajaks. Krissen van de inlanders. Ook de prachtige vlinders van Indië, opgeprikt in glazen dozen.

Een oude *sergeant* van 74 jaar verzorgt in een broeiend warm kamertje zijn zijderupsen. Tegen een rietmat spinnen ze zich in, in gele *cocons*. De oude veteraan heeft geen *interessé* voor het „moordtuig” in ’t museum. Geef hem zijn vlinders maar!

Na het middagmaal verzamelen, bij mooi weer, de gebaarde en gesnorde grijsaards zich op de banken onder de schaduwrijke bomen. Dan komen de gesprekken los over het verleden, toen men nog diende bij „het leger van Jan”.

Men plaagt elkaar graag! Dacht je dat een oudje van ruim tachtig zich iets laat zeggen door een snotneus van nog geen vijf en zeventig?

Straks gaan velen nog wat wandelen. Kaarsrecht is de rug, zoals ’t een oud soldaat betaamt.

De blauwe uniform met de oranje *tressen* is hun trots.

De Vierdaagse.

Elk jaar, in ’t laatst van Juli, trekt een wandelleger door de omstreken van Nijmegen. Het is het leger van de vierdaagse afstandsmars. Het leger bestaat uit ouden en jongen, vrouwen en mannen. Het zijn allen mensen, die houden van de wandelsport. ’t Gehele jaar door hebben ze zich *getraind*. ’t Is geen kleinigheid, vier dagen achtereen 30—55 km. te lopen. Daar moet heus eerst voor worden *getraind*.

Dit jaar was het de 34ste maal dat de Vierdaagse werd gelopen. Onder de tippelaars was er een enkele, die voor de 26ste maal meedeed.

Aan de vooravond van de Vierdaagse is het een drukte van belang in Nijmegen. Zevenduizend mensen moeten onderdak en eten hebben! Niet alleen uit ons land, maar ook uit België, Denemarken, Frankrijk, Groot-Brittannië, Luxemburg, Zweden en Zwitserland kwamen de wandelaars.

De Belgische parachutisten kwamen uit de lucht vallen. Je begrijpt dat zij een enorme belangstelling trokken. Er woei een harde Westenwind. Toch verschenen in de middag de Dakota's. Op ruim 200 meter gingen de luiken open en buitelden de gasten, rap achter elkaar, uit de buik van de machine

Bungelend aan hun bollende bruine valschermen, zweefden 38 kleine menselijke poppetjes snel moeder aarde tegemoet.

De springers kwamen goed terecht, al was het, door de harde wind, wel wat onzacht. De valschermen sleepden hen nog een eind over de grond. Al waren sommige uniformen wat gescheurd en zat bij een enkele nog verse koeienmest op de rug, het mocht niet deren, de springers werden juichend begroet.

De feestelijke drukte in de oude Keizerstad duurde niet lang. Voor velen was het de volgende morgen om 4 uur starten.

Langs de wegen staan de contrôleposten, die de kaarten moeten knippen. Je kunt de wandeling maar niet een eindje bekorten.

Dokters en verpleegsters, de z.g.n. „blaarbeulen”, staan gereed om blaren te knippen en voeten te verbinden. De wandelaar zet echter niet een treurig gezicht, om een blaartje dat pijn doet.

Langs de gehele route is het een vrolijke drukte. Je hoort zang en muziek! Militairen marcheren in stramme pas op de maat van de trom.

Bij een groepje meisjes speelt er eentje pittige marsliedjes op 'n mondharmonica.

Een opa van tachtig loopt op z'n eentje te genieten van de schone omgeving. Er is een Hannes die de

gehele route maakt op klompen!

De bewoners van de dorpen zorgen voor verfrissingen en versnaperingen. Kinderen juichen luid als nieuwe groepen passeren! De rode baretten van de Belgische parachutisten komen in zicht. Jongens en meisjes kijken met open mond naar de mannen, die uit de lucht kwamen vallen! Zij krijgen dan een extra luid hoera!

De tweede dag is de moeilijkste. Dan komen de meeste uitvallers. De spieren doen nog pijn van de vorige dag-mars.

De meesten zetten door en halen ook de vierde dag.

Met een kruisje op de borst verlaten ze Nijmegen.

Zes duizend vierhonderd acht en negentig tippelaars passeerden dit jaar de eindstreep.

BIJZIEND.

Bij een keuring voor de militaire dienst deed een jongeman zijn best om afgekeurd te worden.

„k Heb heel slechte ogen”, loog hij de dokter voor. „k Zal 't u bewijzen ook. Ziet u die spijker daar, in de derde plank van de zolder?”

„Ja”, zei de dokter, „en wat zou dat?”

„Wel”, zei de snuggere, „die zie ik niet!”

Weer springen we jaren over. Van 1415, de martelaarsdood van Huss, was het in 1627, toen Amos Comenius om zijn geloof uit Bohemen moest wegluchten. Nu gaan we naar het jaar 1700. Voor ons, mensen, zijn dit reuzensprongen. Voor God de Heer, die waakt over Zijn werk, zijn echter duizend jaren als één dag. Niet voor niets is het spreekwoord ontstaan: „Gods molens malen langzaam”. Ze werken echter óók zeker. Zijn werk wordt altoos trouw volbracht en niemand kan het keren.

In dat jaar 1700 wordt op 26 Mei een kleine edelman geboren, Nikolaus Ludwig, de latere Graaf van Zinzendorf. De bezittingen van zijn vader liggen in Silezië en reiken tot aan de Boheemse grens. Door de vroege dood van zijn vader wordt het kleine gravenkind opgevoed bij zijn grootmoeder en tante. Deze omringen hem met liefde en goede zorgen en leiden hem al vroeg tot Jezus. Later moet hij, als alle adellijke jongens, naar een goede kostschool. Hier groeit in hem zijn levensideaal om samen met anderen voor de Here Jezus te leven en te werken. De grote zendingsgedachte groeit in hem. Hij sticht een jongensbond, die ze het Mosterdzaadje noemen. De leden beloven plechtig, in hun later leven de Heiland te dienen en Zijn Naam groot te maken, waar het leven hen ook voeren zal. Dit Mosterdzaadje was jongenswerk en is niet gebleven. Maar de belofte is wél gebleven en weinig vermoedde de veertienjarige jonge graaf, dat God hem een andere vereniging, een andere bond zou schenken, waarin hij zijn levensideaal ten volle zou kunnen uitwerken.

De tijd gaat voorbij, de jonge graaf wordt volwassen. De kostschooljaren liggen achter hem, hij krijgt een hoge regeringsbetrekking aan het hof

te Dresden. Hij aanvaardt ook het bestuur over zijn rijke bezittingen en bidt de Heer dagelijks om een weg, waarop hij al zijn gaven in Zijn dienst zal mogen besteden.

Terwijl God dit jonge leven zo gereed maakt tot zijn dienst, aan de Duitse kant van de grens, wordt aan de Boheemse kant velen de vervolging te machtig. Ze besluiten tot de vlucht, hoewel zelfs het vluchten hun verboden is. Maar er zijn geheime paden en één hunner, een timmerman, Christiaan David, schijnt al die paden te kennen. Hij is een dapper, gelovig en doortastend man, deze Christiaan David en hij biedt zich aan als gids. Bij nacht, wanneer de nevelen tussen de bergwanden hangen, brengt hij kleine gezelschappen de grens over. Berooide vluchtelingen, mannen zonder werk, moede vrouwen met kleine kinderen op de arm, zonder geld maar

met honger en met als totale bezitting niet meer dan de kleren, die ze aan hun lijf hebben. Maar in hun hart zijn het rijke koningskinderen. Daar woont de zekerheid, dat Jezus Chris-

Johan Sebastiaan Bach

21 MAART 1685 - 28 JULI 1950

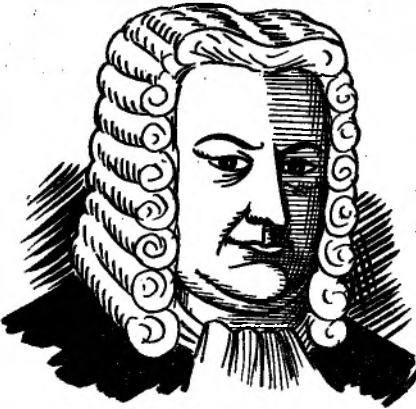
WETENSWAARDIGHEDEN

Heel vaak zie je, dat begaafde mensen — genieën noemt men ze wel — zolang ze leven weinig worden gewaardeerd en geëerd.

Om maar 'es één voorbeeld te noemen. Rembrandt van Rhijn, de grootste van Neerlands schilders, is in armoede gestorven. Pas ná zijn dood kreeg hij naam!

Nog sterker zal dat zijn in de wereld van de muziek. Van muziek houden, doen velen, maar haar begrijpen en dus verstaan, wat de componist er mee zeggen wil, doen slechts enkelen.

Dat heeft de grootste musicus ter wereld, Johann Sebastiaan Bach ook

in zijn leven ondervonden.

Zonder twijfel heb je deze beroemde naam wel vaker gehoord.

't Is wel een heel muzikale familie, waaruit hij voortgekomen is. Er zijn zelfs meer dan 50 personen, die de naam Bach dragen en allemaal buitengewoon muzikaal begaafd waren.

Maar hoog boven die allen steekt de grote Johann Sebastiaan uit. Bij die verbluffende muzikaliteit is wel het heerlijkste, dat hij het heel eenvoudig, steeds als zijn plicht heeft gezien God, de Schepper van hemel en aarde, de Schepper van alles, in en door de muziek te eren. Hij heeft dat gedaan. Later moet je 'es gaan luisteren naar zijn machtige oratoria, zoals de „Mattheus Passion”, waarin hij het lijdensevangelie naar de beschrijving van Mattheus weergeeft. Je komt er, mits je luisteren kunt, diep van onder de indruk.

En toch vond hij zelf, dat zijn muziek nauwelijks goed genoeg was, om zijn God te loven.

De 20ste Juli j.l. was het 200 jaar geleden dat hij stierf.

Op zo'n gedenktag komen natuurlijk allerlei herinneringen uit het leven van deze grootmeester naar voren.

tus hun Verlosser is, waardoor ze zich kinderen Gods mogen noemen.

Eindelijk wordt na een reis vol moeite en angst de grens overschreden. Een smalle weg voert door hoge dennen en beukenwouden. Een lofzang klinkt op uit de moede kelen. De vervolgdgen zijn in veiligheid. Christiaan David heeft hun weg goed gekozen. Ze bevinden zich op het landgoed van de jonge graaf van Zinzendorf. Vol vrouwen hakken ze bomen om en bouwen een paar blokhutten. En Christiaan David leest hun voor de 84e psalm.:

„Hier vindt de vogel een woon-

plaats en de zwaluw haar nest, waar zij haar jongen bergt”.

Wanneer later de vluchtelingen officieel om toestemming vragen, zich hier te mogen vestigen, wordt hun die met dank aan God verleend.

Zo doen trouwe mensen hun werk. Maar achter dit alles staat God, die Zijn Grote Werk bestuurt. Hij heeft de boom van de oude Broederkerk wel hevig laten kappen en snoeien. En nu heeft Hij hem overgeplant in betere grond. Hier zal de boom opnieuw wortel schieten en groeien en bloeien. De Oude Broederkerk leeft verder als vernieuwde Broederkerk.

Johann Sebastiaan werd geboren 21 Maart 1685 te Eisenach.

Van zijn prille jeugd is niets bekend. Wel, dat hij van jongsaf aan is opgegroeid bij de muziek. Thuis werd heel veel gespeeld. Als er een verjaardag of andere familiedag was, werd begonnen met het samen zingen van een koraal — de familie was streng Luthers — en verder werd veel zó uit het hoofd, gespeeld! Gefantaseerd zou je kunnen zeggen. In de muziek noemt men dat: **improviseren**. Een van de aanwezigen vertelde iets uit het dagelijks leven, waarop door een ander muziek werd gemaakt.

Maar niet alleen in het gezin, ook in de stad werd de muziek druk beoefend! Eisenach had een heel goede naam!

Als Johann Sebastiaan naar school gaat, valt er meer te vertellen. Wat andere schooltijden dan wij gewend zijn. In de zomer van 6 tot 9 uur, 's winters van 7—10 en 's middags van 1—3. En in die uren werd er hard gewerkt. Naast de gewone vakken ook Latijn. Weldra behoorde hij tot de beste leerlingen, ofschoon hij 2 jaar jonger was dan zijn klasgenoten. Heel veel tijd werd besteed aan zingen. Het was gewoonte in Eisenach, dat het schoolkoor bij bruiloften en begrafenissen zong en zo nu en dan een uitvoering op straat gaf.

Johann Sebastiaan is nog maar 9 jaar, als hij eerst zijn moeder en kort daarna zijn vader verliest. Zijn oudste broer neemt hem op in zijn gezin en wordt zijn eerste leermeester in de muziek. Johann Sebastiaan maakt beste vorderingen, speelt klavier, viool en altviool, zijn lievelingsinstrument.

Op zekere dag ontdekt de kleine weetgierige muzikant, dat zijn broer in het bezit is van een album klavier-

muziek van in die tijd beroemde musici. Maar als hij er om vraagt, daaruit te mogen spelen, weigert zijn broer. Deze meent, dat Johann Sebastiaan er nog te jong voor is.

Dan toont de kleine snaak zijn sterke wilskracht. Ik wil dat album hebben! Midden in de nacht, bij het maanlicht staat hij op, sluipt naar de traliekast, waarin 't boek zich bevindt. O, wee, de kast is op slot! Hij weet raad! Met z'n vingertjes weet hij, tussen de tralies door, het boek te bemachtigen. Met het begeerde album keert hij naar z'n kamertje terug. Alleen maar bij het licht der maan, kan hij de muziek overschrijven. Bij nieuwe maan of donkere hemel haalt hij z'n tekort aan slaap weer in! Na een moeizame tijd van 6 maanden is hij klaar! De koning te rijk! Dit album is van hem!

Jaren later, zowat een jaar vóór zijn dood, werd hij blind. Toen heeft hij begrepen hoe duur dat album betaald was. En plezier er van beleefd? Och nee, als zijn broer het in de gaten krijgt, neemt hij Johann Sebastiaan z'n kostbaar bezit onherroepelijk af!

Als hij 14 jaar is, mag hij met een medeleerling naar een andere school, helemaal in het Noorden van Duitsland, in Lüneburg. Zij beiden waren de beste leerlingen en hadden de mooiste sopraanstem.

Wat een reis! Driehonderd kilometer ver! Meest te voet!

Op de nieuwe school maakt Johann Sebastiaan het best. Maar zijn hart blijft uitgaan naar de muziek. Als hij vrije dagen heeft, gaat hij er op uit om in de omgeving organisten te horen spelen. In Hamburg, maar eventjes 30 km. van Lüneburg, woonde een beroemd organist. Niets is Johann Sebastiaan te veel. Lopend trekt hij de woeste Lüneburger heidevelden over naar Hamburg, met geen cent op zak!

Allegro moderato **Präludium von J. S. BACH.**

5 3 2 4 5 2 3 1

5 3 1

Ons werkhoekje

Ziezo, de vakantie ligt weer achter ons. We hebben allemaal reusachtig genoten en zijn heerlijk „opgeklakerd”. Een prachtige tijd van werken komt weer aan.

Met nieuwe moed gaan we beginnen en volhouden. We willen er ook eens aan denken, dat we op vlijtige arbeid een zegen mógen verwachten.

Dan zal ik maar eerst 'es de oplossing geven van dat leuke zeilbootraadsel.

A. 1 t.e.m. 6 omhoog is: zeilen.
Horiz.: 1. zaaien; 2. Elisa; 3. idem; 4. (Trygve) Lie (2e helft dus); 5. ei.

B. 1 t.e.m. 7: zwemmen.
Horizont.: 2. W.A.; 3. een; 4. mand; 5. malse; 6. edelen.

C. 1 t.e.m. 8 is: vakantie.
Verticaal: 1. varen; 2. adder; 3. China; 4. anjer; 5. noten; 6. trein; 7. index; 8. eikel.

Erg moeilijk was het niet!

Eens, op de terugreis, beleeft hij iets merkwaardigs! Vermoeid en hongerig gaat hij voor een herberg zitten, terwijl hij de lekkere etensgeuren ruikt. Hij wil wat graag naar binnen. Maar 't kán niet!

Plotseling worden er uit een raam

tje een paar haringkoppen voor zijn voeten neergegoooid. Van een haring kun je genieten, maar een haringkop

En nu het nieuwe!
. Voor afwisseling gaat deze 3e pijnloze steekproef 'es een monstertje nemen van jullie aardrijkskundige kennis! — De atlas er bij, hoor!

Net voor de vakantie had ik een reuze bof! 'k Kreeg van mijn rijke oom, zo voor de aardigheid, f 100.- cadeau. Daarvoor mocht ik een uitstapje maken, 't hele land door, mits ... en nu volgden er 2 voorwaarden:

1e. ik moest het persé per vliegtuig doen;

2e. ik moest oomlief een uitvoerig verslag geven van mijn belevenissen. 'k Bedacht me niet lang!

De onvergetelijke reis nam een aanvang!

Van het vliegveld „Twente”, in het hoge noorden dicht bij de stad Groningen vlogen we in Zuidelijke richting.

De vriendelijke stewardess gaf allerlei aardige aanwijzingen. Daar hebt U Assen, de hoofdstad van Drente. Links ziet U de prachtige Lemelerberg. Voordat ik het besef, koersen we al naar één van onze nijverste industriestreken. Rechts ligt de mooie Hondsrug. En ja, daar roken al de talrijke fabriekschoorstenen, o. a. die van Jansen en Tilanus, een bekende machineriefabriek

laat je wel met rust. Toch raapt hij er één op, want hij heeft iets zien glinsteren. Hoe verwonderd is hij, wanneer hij 2 Deense dukaten te voorschijn haalt: Nu kon hij werkelijk naar binnen, eet heerlijk en houdt zelfs geld over! —

De jaren in Lüneburg zijn belangrijk geweest voor zijn muzikale vorming. Hij is onderwijl 18 jaar geworden en acht nu de tijd gekomen, dat hij zich als organist zelf kan aanbieden!

Die gelegenheid komt!

In Armstadt is een organist nodig. Bach komt proefspelen. 't Lijkt hem goed. Ja... de eer valt hem te beurt, dat hij het nieuwe orgel officieel mag inwijden. En ik geloof, dat niet velen hem dat konden verbeteren. Bach's spel viel zo in de smaak, dat hij direct de benoeming krijgt. Het salaris is zelfs hoog! 84 gulden en 69 groschen per jaar! En dat voor een 18-jarige jongeling!

Gegevens ontleend aan: De cantor van de Thomeskerk d. Erik Uyldert

(wordt vervolgd).

te Vriezenveen en van de H.E.E.M.A.F. een grote textielfabriek te Hengelo. Het vliegtuig daalt niet op het vliegveld „Eelde” dicht bij Enschede, maar zwaait af naar rechts en vliegt het Westen in. We passeren de Rijn en het Kanaal door Zuid-Beveland en even later cirkelen we boven het 't Loo. Even komt een herinnering van Keizer Karel de Grote boven. Nu gaat het weer het Zuiden in. De hoofdstad van Gelderland, Leeuwarden aan de Schelde schuift onder ons voorbij. Dan Nijmegen, een herinnering aan Prinses Wilhelmina; die hier zo dikwijls vertoefde. Weldra het heuvelland van Zuid-Limburg; de stad met de bekende aardewerkindustrie waaraan de naam van Philips verbonden is. We dalen om te tanken. Dan vlug omhoog, het Noord-Noord-Westen in. Een heel bekende stad doemt op, met de bloeiende gloeilampenindustrie, die de naam van Peter Regout wereldvermaard heeft gemaakt. Alweer het Westen in! We passeren het Twentse Rijn kanaal en de Ysel Het standbeeld van de zeeheld Jan Pietersz. Coen is duidelijk te zien in de levendige havenstad Vlissingen. Nu koerst de vlieg-machine naar het Noordwesten. Hoorn met de Technische Hoogeschool, Amsterdam met de Y- en Houthaven, Delft met het standbeeld van de Gouverneur-Generaal Michiel Adriaansz. de Ruyter. Nog een poesje . . . en de hoofdstad van Friesland, Arnhem, komt in 't zicht. Vlak bij de stad van Uz Heit strijkt de vogel neer en stap ik, welvoldaan, het vliegtuig uit.

Halen jullie de fouten er uit?

Verder zijn hier nog 10 zinnen, waarin 5 bloemennamen en 5 dierenamen verborgen zitten.

Aan jullie de taak om ze te ontdekken.

1. Er was niet alleen een knoop van z'n jas, 't ergste was, dat er ook een grote scheur in zat.

2. De jongens stonden vóór de grot in de rots; er in gaan durfde niemand.

3. Indonesische vrouwen bezoeken graag de passar. Oosterse kledij maakt van de markt een fleurig schouwspel.

4. Aan het strand huurde vader een ezeltje voor de kinderen en het ritje begon. „Ja!” balkte Grauwteje en draafde vrolijk weg.

5. Het werd ook een genot voor Papa; verheugd liep hij er achteraan.

6. Moeder goot olie in de koekepan, terwijl Jantje het beslag roerde.

7. Je hebt op die warme vakantie-dagen toch wel 'es ijsjes geproefd?

8. De kersen waren nog niet rijp; aardbeien waren er al in overvloed.

9. Luid krakend knarsten de remmen! Maar ach, onder de wielen lag het poesje verpletterd.

10. „'t Is al 10 vóór negen”, zei Jan. „Nee”, zei Piet, „'t is nog kwart! Elke dag loopt jouw horloge vóór!”

Deze keer hoef je niets in te zenden. Maar 't volgende nummer brengt 2 grote verrassingen:

Allereerst: een grote wedstrijd.

In de tweede plaats: een postzegelrubriek.

Nu nog een opstel over een tochtje per fiets door een leerling.

EEN MIDDAG OP EXCURSIE.

door F. v. G. te G.

Het leek vanmorgen of het de hele dag zou regenen. Maar gelukkig is dat goed gegaan.

Om één uur starten we van onze school te Garrelsweer. Daar ging het dan. We kwamen langs Hoeksmeer. In 1568 trokken daar de legertjes van Lodewijk van Nassau langs naar Appingedam om Groningen te bewegen tot de strijd tegen Spanje.

In de oorlog 1940-'45 gingen de landwachten hier onderduikers opsporen. Ze waagden zich met een rank bootje op het grote watervlak. Het bootje is omgeslagen en drie van de landwachten verdronken. Nu golft hier weer het koren.

We fietsten door Overschild, waar we niets bijzonders gezien hebben. Even buiten O. wees meester ons Wittewierum. In vroeger eeuwen stond er een klooster. Er woonden de abten Emo en Menco. Stierf de abt dan ging de roldrager langs de omliggende kloosters en vertelde dat de abt gestorven was. En in de Middeleeuwen predikte Olivier van Keulen de kruistocht te Loppersum en Bedum en overnachtte in het klooster te Wittewierum.

We reisden verder, en kwamen door Schildwolde in Siddeburen. Hier gingen we de drukkerij van O.E.K. binnen. Zagen eerst de copie van de redactie. Toen de tekeningen of cliché's, dat waren plaatjes op houten blokjes bevestigd. De krant wordt gezet. De letters worden aangeslagen waarna de matrijzen naar beneden vallen. Is de zin klaar, dan spuit er kokend lood tegenaan en de regel is klaar. Al onze namen werden ook gezet. De naam

GRUZE WOLF

... vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer, die hij doodt. Door de mist verdwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nederzetting der „Bleekgezichten“ aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spion en sluiten hem op in een blokhut. Het dochtertje van de Zendeling-dokter verzorgt hem in het geheim.

En daar gaat Kleine Wolf, achter de vreemde Bleekgezicht en zijn dochtertje aan. Wat zal er nu met 'm gebeuren? Zal de man hem gaan pijnigen, martelen? Maar nee — zij heeft toch gezegd, dat 'ie niet bang hoeft te zijn en dat haar vader 'm helpen zal?

Kijk, hij hoeft niet terug naar de gevangenschap. Zij slaan een andere weg in, waar hier en daar wat verspreide houten huizen staan. De nederzetting is niet groot en al spoedig hebben zij één van de laatste hutten bereikt, waar een grote herdershond op wacht ligt. Blij en blaffend begroet het dier 't tweetal, maar voor de vreemde Indiaan blijft hij grommend staan. Wat moet die indringer hier?

„Af, Pollux, goed volk! Ja, stil maar, maak je nou niet kwaad!“

De hond vertrouwt 't nog maar half en als zij alle drie naar binnen zijn gestapt, gaat hij loerend tussen Klei-

ne Wolf en zijn jonge meesteres liggen, gereed om toe te springen als die vreemde 'n vinger naar haar uit durft steken!

Naar Indianengewoonte blijft Kleine Wolf staan, maar zijn gastheer zegt hem vriendelijk te gaan zitten. „Zo, nu eerst eens naar je voeten kijken, dat lijkt mij het belangrijkste. Mady, mijn dochtertje, heeft me er al wat over verteld en 'k geloof niet, dat ze er best aan toe zijn. Laat maar eens zien. Juist, net wat ik dacht“.

Met aandacht bekijkt hij de nog altijd gezwollen en rood-ontstoken voeten van de jonge Indiaan. Dan pakt hij een tas met instrumenten — en onwillekeurig trekt Kleine Wolf zijn benen in. Hu, hij wordt dus toch gepijnigd? En dat nog wel door die vriendelijke Bleekgezicht met zijn belangstellende dochter? Wat gemeen! Maar hij zal geen kik geven en geen woord verraden van wat hij niet zeggen mag!

„Martel Kleine Wolf maar“, zegt hij sissend. „Hij zal zijn lijden dapper dragen en als een goede Indiaan naar de eeuwige jachtvelden vertrekken“.

Verwonderd legt de dokter zijn instrumenten opzij. Dan ineens begrijpt

kwam overal op te staan, b.v. op de handen en niet te vergeten op kleine stukjes papier. Dan komt het zetzelt in een raam, de tekeningen komen er tussen. De inkt wordt aangevoerd tussen rollen. Grote vellen papier gaan tussen rollen door. Een paar seconden later komt de krant er uit. Als er een paar honderd klaar zijn komen ze in een vouwmaschine en komen er kant en klaar uit. Dan zijn ze klaar voor 't verzenden.

Mevrouw de Vries verrastte ons met een glas ranja. Toen we alles gezien hadden, moest ik als oudste een woord van dank spreken (dat viel niet mee) en bood Mijnheer de Vries een pakje si-

garetten aan.

We vertrokken uit Siddeburen. Kwamen toen voorbij een proefveld van graansoorten. Je kon net zien wat of het beste was. We kwamen bij het Schildmeer. Het woei behoorlijk. Er was geen enkele visser op het meer. We mochten een restaurant binnen en kregen wat te drinken. gingen toen een half uur in de speeltuin. Vandaar gingen we over Ap-pingedam naar huis. We kwamen voorbij de glasblazerij en stocartonfabriek. Er wordt heel wat stocarton uitgevoerd.

Om ruim 5 uur waren we weer thuis.

We hebben een mooie middag gehad samen.

hij het.

„Nee, Kleine Wolf, zo is 't niet”, zegt hij heel langzaam en nadrukkelijk in 't Indiaans. „Ik ga je niet martelen. Maar ik ben dokter en ik wou je voeten beter maken. Dan kan je weer gauw lopen en springen, zoals vroeger. Dat wil je toch graag?”

De ogen van Kleine Wolf schitteren. Ja, en of hij dat wil! Maar wat is „dokter”? Dat woord kent hij niet.

„Goed, laten we dan zeggen „medicijn-man”, al is 't niet precies hetzelfde. Begrijp je me nu?”

Ja, dat verstaat Kleine Wolf en met 'n beetje meer vertrouwen laat hij de blanke „medicijn-man” begaan. De voeten worden nu flink gereinigd, er gaat nieuwe zalf op en een deskundig verband omheen — ziezo, dat is klaar. „De eerste dagen flink rusthouden”, is het bevel!

„Zo, nu gaan we eens rustig praten en dan wat eten. Wat dat laatste betreft, heeft Mady wel 'n beetje voor je gezorgd, is 't niet? Ja, dat is je geluk geweest, man. Anders had je hier zo niet gezeten. 'k Denk, dat je dan al ergens onder de sneeuw lag..”

De dokter is maar aan 't woord. Zo duidelijk mogelijk vertelt hij aan Kleine Wolf zijn naam: Jackson en dat hij niet alleen dokter is, maar ook zendeling. Zendeling onder de zo verspreid wonende trappers en onder de Indianen. Vandaar, dat hij ook zo goed hun taal spreekt.

Nu, van dat woord „zendeling” begrijpt Kleine Wolf niet veel, maar dat komt misschien nog wel! Hij luistert in ieder geval zwijgend en eerbiedig en warmt zich behagelijk bij het knappende houtvuur. Ha, dat doet 'm goed na zoveel dagen in de kou!

Gisteravond is hij weer hier gekomen, vertelt dokter Jackson verder. Altijd is hij op pad, dan hierheen, dan daarheen. Steeds maar de nederzettingen langs, om de ernstige zieken te bezoeken en om het Evangelie te verkondigen. Soms ook vertoef hij wekenlang tussen de Indianenstammen, die met de blanken handel drijven.

Wat later brengt een oude vrouw het eten binnen. Zij is een halve In-

diaanse, ziet Kleine Wolf direct en... ze kan lekker koken! 't Is lang geleden, dat je zo fijn gegeten heeft!

Zo gaat de dag ongemerkt snel voorbij. Dokter Jackson praat veel en Mady babbelt er gezellig tussen door — maar Kleine Wolf zegt haast niets terug. Nog altijd staat hij wantrouwend tegenover alle Bleekgezichten, zelfs tegenover deze twee, die goed en vriendelijk voor hem zijn. En zodra de dokter wat méér wil weten over de stam der Zwartvoeten — één van de weinige met wie hij nog nooit in contact kwam — is de jonge Indiaan zo gesloten als een pot. Van hem zal geen enkele Bleekgezicht iets wijzer worden!

's Avonds moet hij weer terug naar zijn koude gevangenis, maar toch — de behandeling door zijn bewakers is de eerste dagen iets beter. Het eten is royaler en ze zijn minder ruw tegen hem. Blijkbaar heeft de dokter — die hem 's morgens en 's avonds komt bezoeken en voor een behoorlijk rustbed heeft gezorgd — een groot gezag over hen!

Door de rust en de goede verzorging is hij na 'n paar dagen al weer bijna de oude. Dan mag hij naar buiten, maakt eerst wat kleine wandelingetjes en als dat goed gaat, heeft hij niet meer de hele dag opgesloten te zitten. Wel 's nachts — dan gaat de

deur weer stevig in 't slot!

Helaas moet dokter Jackson al gauw weer vertrekken voor een nieuwe zwerftocht langs verschillende posten en voor bezoek aan een verre Indianenstam. Best mogelijk, dat hij 'n paar weken wegblijft — en nu is 't meteen ook afgelopen met de betere behandeling door de trappers. De vuilste en smerigste karweitjes zijn voortaan voor dat „Indianenjong”: sneeuw ruimen, hout hakken, vuur aanmaken, de blokhutten schoonhouden — allemaal baantjes voor de „squaws”. „Vrouwenwerk”, zegt Kleine Wolf minachtend — maar hij móet het doen en krijgt nog een klap of een schop, of op z'n minst een scheldwoord op de koop toe. En met de dag groeit zijn haat tegen de Bleekgezichten. O, kon hij maar vluchten; ver, ver weg, de prairie op, de wildernis in, terug naar zijn stamgenoten. Weg van die ellendige ruwe kerels, die hem, een vrije Indiaan, als een slaaf gebruiken en 's nachts opsluiten in een koude blokhut. Die 'm overal achtervolgen en 'm altijd in de gaten houden of hij niet zal weglopen.

Alleen Mady Jackson, het enige blanke meisje in het kamp, is altijd goed en vriendelijk voor hem. Zij is de enige, die 'm nooit uitscheldt of afsnauwt en hem dikwijls stilletjes wat extra's toestopt. Dat hoeft nu niet meer stiekem 's avonds te gebeuren, want overdag zien zij elkaar vaak genoeg. Ja, langzamerhand zoeken zij elkander steeds meer en als Kleine Wolf 'n uurtje vrij is, gaat hij steevast naar de blokhut van zijn „blanke zuster”, waar hij altijd welkom is. Op den duur zelfs ook bij de gevreesde Pollux!

Daar babbelen zij dan wat met elkaar, meestal in de Indianentaal, maar soms ook half in 't Engels. Want Kleine Wolf is niet dom en wil graag wat leren — al vindt hij dat die Bleekgezichten er maar een raar en moeilijk taaltje op na houden! Maar op zijn beurt leert hij ook zijn vriendinnetje wat: het „kaart lezen” van het heelal, zon, maan en sterren en ook.... zijn Indianenspelletjes. Als 't goed weer is, gaan zij er samen op

uit, Mady in een stevige rijbroek met hoge laarzen aan en dan leert hij haar hoe de Indianen het wild besluispen en strikken zetten; dan maakt hij haar met eindeloos geduld het verschil duidelijk tussen de voetprenten van een vos en een wolf, van een lynx en een marter. En zo groeit er stilaan een sterke vriendschap tussen die twee: Kleine Wolf de Indiaan, en Mady Jackson, het knappe dochttertje van de zendeling-arts.

Die uurtjes met Mady helpen hem de lange zware winter door. Zonder deze vriendschap zou hij zeker van ellende en ontbering, van heimwee en verlangen gestorven zijn. Want de hunkering naar de vrijheid blijft knagen aan zijn hart, maar Kleine Wolf weet, dat vluchten voorlopig onmogelijk is. Niet alleen, dat hij te goed bewaakt wordt, doch bovendien ligt alles nu ook dichtbesneeuwd. Nee, hij moet nog wachten, geduld hebben — maar als de winter eenmaal voorbij is, dan.... dan waagt hij 't er op, desnoods ten koste van zijn leven. Dit is immers geen bestaan voor een fiere, dappere Indianenjongen?

Daarom ook geeft hij zijn ogen goed de kost als hij door de nederzetting zwerft. De kleinste bijzonderheden moet hij weten, ieder paadje blindelings kunnen vinden. Want 't zal niet meevallen, heelhuids te ontsnappen. En bovendien: wie weet, hoe hem de kennis over het kamp nog eens te pas komt, als hij weer in de wigwams teruggekeerd en zijn stamgenoten besluiten tegen de Bleekgezichten op 't oorlogspad te gaan. Ha, was 't al vast maar zover!

(Wordt vervolgd).

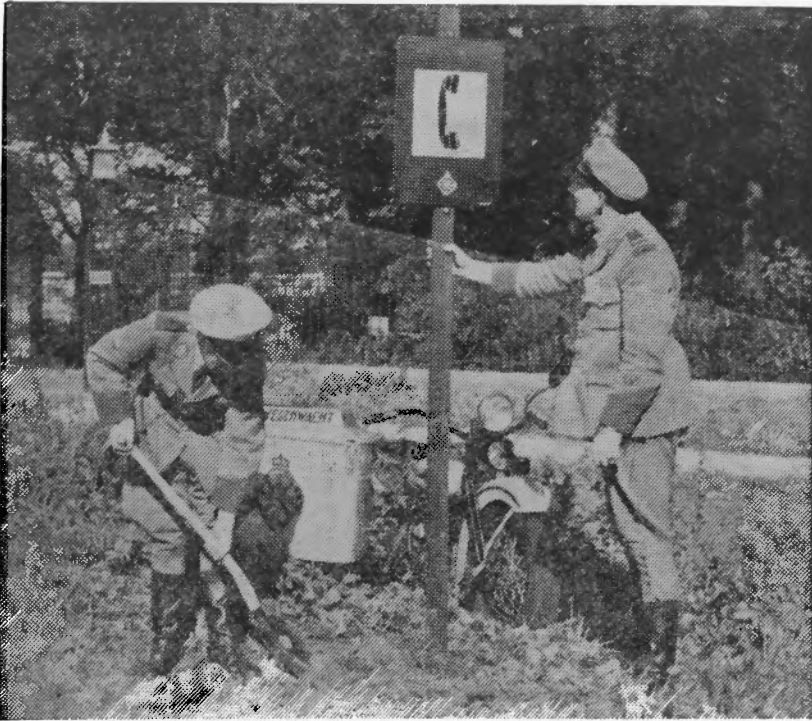

6e JAARG., No. 6 — SEPT. 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garraalsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Dit zijn de onlangs in Genève ontworpen internationale borden, die op een telefoonpost duiden. Het grootste deel dezer borden staat bij Rode Kruis-posten, andere weer staan bij woningen van particulieren. Weggebruikers weten nu, dat zij bij deze adressen telefonisch hulp kunnen invoepen.

Formosa vroeger_ en nu.

Voor de Chinese kust ligt het eiland Formosa, ongeveer zo groot als Nederland. Op dat eiland dreef de Oost-Indische Compagnie vroeger handel met de Chinezen. Dat kon niet in China zelf, want de Chinezen wilden geen handel drijven met de Hollanders, zolang deze zich op het Chinese vasteland bevonden.

Niet in het „Hemelse Rijk” — zo noemen de Chinezen hun land — wel op Formosa wilden ze hun beroemde zijde en porselein aan de Hollanders verkopen. Daarom vestigde de N.O.C. in 1624 het Nederlandse gezag op dit eiland. Forten en factorijen werden gebouwd om de handel te beschermen.

We hebben het niet lang behouden. In 1662 hebben we het weer moeten afstaan aan.... een zeerover. Daar is nog de geschiedenis aan verbonden van een moedige dominee.

’t Was in de Gouden Eeuw en de Nederlanders dreven niet alleen een voorspoedige handel op Formosa, maar ze brachten er ook het Evangelie. Niet minder dan 32 zendelingen hebben er gewerkt, vaak met gevaar voor hun leven. Zes van hen zijn er de marteldood gestorven.

In 1662 dan was de dappere Cajet bevelhebber van het fort. Hij en dominee Hambroek waren trouwe vrienden.

De Chinese zeeschuimer Coxinga had een gunstig moment gekozen om een onverwachte aanval op het rijke Formosa te doen. Nederland was ver en in de buurt waren toen juist geen Nederlandse oorlogsschepen om de bezetting te hulp te komen.

De kleine troep Nederlanders kon het niet bolwerken tegen de overmacht van de piraten. Wie niet eerder gevangen genomen of gedood was, vluchtte naar het sterke fort. Twee kinderen van dominee Hambroek wisten het veilige kasteel ook nog te be-

reiken, maar hij zelf, zijn vrouw, zoon en dochter werden gevangen genomen.

Vooraf met de vangst van de dominee was de zeeschuimer blij. Hij liet hem bij zich komen en droeg hem op naar bevelhebber Cajet te gaan. Die moest hij bewegen het kasteel over te geven. Het leven van de predikant hing er van af. Want keerde hij naar vrouw en kinderen terug, zonder dat hij de bevelhebber Cajet tot overgave had bewogen, dan werd hij onthoofd.

Ook behoefde hij niet te denken: „Ik blijf lekker in het fort”, want dan zouden zijn vrouw, zoon en dochter, die als gijzelaars achterbleven, worden vermoord. Wilde hij dus het leven van zichzelf, van vrouw en kinderen redden, dan moest hij de bezetting van het kasteel aansporen zich over te geven.

En wat deed de dappere man?

Liever wilde hij sterven, dan zijn land verraden.

Hij ging naar Cajet en spoorde hem aan, het fort zo lang mogelijk te verdedigen, en geen bakzeil te ha-

len voor een zeerover. Hij was van mening, dat hij zo moest handelen om zijn eed niet te breken, die hij aan de Compagnie en aan het Vaderland had afgelegd.

Zijn kinderen smeekten hem in het kasteel te blijven, maar dat wilde hij niet, want dan zouden zijn vrouw en zijn andere twee kinderen sterven.

Hij nam afscheid en keerde terug.

Misschien verbaasde de Chinees zich, maar hij liet het niet merken. Medelijden kende hij niet en de vreselijke bedreiging werd uitgevoerd...

***

't Is nu bijna 3 eeuwen later.

Weer is er onrust bij en op Formosa. De wereld kijkt angstig en gespannen toe. Terwijl op Korea de Amerikanen en communisten een verbeten strijd voeren met wisselend succes, lijkt Formosa een nieuwe aanleiding te worden voor oorlog.

Tot 1895 is het Chinees bezit geweest. Toen werd Japan de baas, maar dit land moest het na de tweede wereldoorlog weer afstaan aan China. In China zelf ontbrandde de burgeroorlog. De Chinese communisten onder generaal Mao Tsje Toeng wonnen het van het regeringsleger onder maarschalk Tsjang Kai Sjek. Deze

TSJANG KAI SJEK

moest eindelijk het hele Chinese vasteland ontruimen en heeft met zijn overgebleven leger een goed heenkomen gezocht op Formosa.

Maar de Chinese communisten maken zich nu klaar voor een aanval op dit eiland. Er wordt druk geconfereerd tussen Chinezen en Russen in Peking en in Moskou. Want Mao Tsje Toeng, de Chinese communistenleider, wil graag hulp hebben van zijn grote vriend Rusland.

Maar Amerika is er ook nog. Het is net bezig om het opdringende communisme een halt toe te roepen in Korea en wil niet, dat intussen Formosa in hun macht komt.

Daarom heeft Amerika een vloot gezonden naar de wateren tussen China en Formosa. Het is, alsof die oorlogsschepen de Chinezen toeroepen: „Waag het niet, Formosa aan te vallen, want dan zullen we van ons afbijten”.

„En ik doe het toch”, zegt Mao Tsje Toeng.

Misschien is het alleen zijn grote mond, misschien rekent hij op hulp van Rusland, want daarmee heeft China een verbond gesloten.

En als het nu eens geen bluf is? Als Formosa toch wordt aangevallen? Helpt Rusland dan? Komt er dan oorlog tussen Rusland en Amerika? Zou Formosa zo de aanleiding zijn tot een nieuwe wereldoorlog?

De wereld kijkt angstig toe. Dan naar Rusland, dan naar Amerika. Wie is het machtigst?

Slechts weinigen kijken in de goede richting: naar boven. God is machtiger dan de machtigste op aarde. Zonder Zijn wil zal er geen haar van ons hoofd vallen.

JUIST OPGEMERKT.

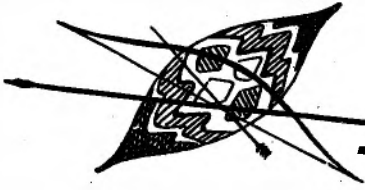
Een bus, die volgepropt met passagiers uit Groningen vertrok, kreeg na enkele minuten rijdens pech.

Twintig minuten duurde het oponthoud. Toen kon men verder rijden.

In de bus bleek, dat enkele mensen door het onverwachte oponthoud waren gedupeerd, daar zij een aansluitende bus hierdoor zouden missen.

Toen een van de passagiers hierover een minder mooie opmerking aan het adres van de onderneming maakte, kreeg hij achter uit de bus terecht te horen:

„Wees mor bliede, dat ie d'r nog binn'n. Stel ais veur, dat deze bus 'n vlaightuug west was!”

Irian

Weet je, waar dit land ligt?

Misschien denk je aan Irak of Iran, maar van Irian zul je nog wel nooit gehoord hebben. En dat is geen wonder, want dit is een nieuwe naam voor Nieuw-Guinea.

In Indonesië worden immers alle namen, die Nederlands zijn, door andere vervangen. Welnu, daarom spreekt men daar niet langer van Nieuw-Guinea, maar van Irian.

Nederland heeft Indonesië zelfstandigheid verleend, maar in die overeenkomst was Nieuw-Guinea niet begrepen. Daarover zou dit jaar gesproken worden.

Wat zal er met dit gebied gebeuren?

Blijft het onder Nederlands bestuur of wordt het straks bij Indonesië gevoegd?

Soekarno, de president van Indonesië, laat geen gelegenheid voorbijgaan, om op luide toon te eisen, dat Irian een deel wordt van Indonesië. „Heel de archipel is één geheel”, vindt hij. „Nederland heeft ons de zelfstandigheid gegeven en nu mag het niet voor Nieuw-Guinea een uitzondering maken. Het hoort bij Indonesië en wij zullen niet eerder rusten, vóórdat het onder ons bestuur staat”.

In Nederland denkt men er echter anders over. Nieuw-Guinea behoort juist helemaal niet bij de Indische archipel. De Indische eilanden behoren bij 't werelddeel Azië, maar Nieuw-Guinea bij Australië! Het is een heel apart land en heeft niets gemeen met Indonesië.

De volken van de Indonesische eilanden verschillen onderling heel wat, maar 't volk van Nieuw-Guinea is wel totaal anders. 't Behoort tot een heel ander ras. Geen wonder, dat de Papoea's de bevolkingsgroepen van Indonesië als vreemdelingen, soms zelfs als vijanden beschouwen.

Nieuw-Guinea is wel heel lang onbekend gebied gebleven. 't Was als

't ware maar een vergeten hoekje. 't Nederlandse gezag werd er pas omstreeks 1900 gevestigd door enkele bestuursposten in te richten. De eerste zendelingen kwamen in 1855, maar 't leek wel, alsof hun arbeid volkomen vruchteloos bleef. Vijf en twintig jaar later waren er in 't geheel nog maar twintig Papoea's gedoopt. Toch bleven de zendelingen in 't geloof volhouden. En God gaf wasdom, zodat het aantal Christenen nu duizenden bedraagt.

Dat de Papoea's een heel ander slag volk zijn, dan bijv. de Javanen, bleek wel duidelijk, toen men scholen ging stichten om de bevolking enige ontwikkeling bij te brengen. Maar dat viel niet mee! De Papoea's schijnen een stille afkeer te hebben tot nadenken. Daardoor leken ze op

school vreselijk dom. Twee, drie jaar duurde het, vóór ze het allereerste begin van lezen, schrijven en rekenen onder de knie hadden. Vechten konden ze beter! Je begrijpt, dat er daardoor vooral in het binnenland van veel beschaving nog geen sprake was.

Daarom kunnen ze ook nog niet aan hun lot worden overgelaten. Ze kunnen de leiding van Nederland nog niet missen, en.... willen die ook nog niet missen. 't Overgrote deel van de bevolking moet van de Indonesiërs niets hebben. Van zelfbestuur kan natuurlijk helemaal geen sprake zijn en daarom is de beste oplossing, dat Nieuw-Guinea Nederlands blijft. Dan kan er vooruitgang komen en geleidelijk zullen de bewoners tothooger ontwikkeling gebracht worden.

Wordt het daarentegen aan Indonesië toegewezen, dan is er groot gevaar, dat er achteruitgang en chaos komt. Immers, Indonesië heeft zelf gebrek aan bestuursambtenaren, onderwijzers, enz. en hoe zal het dan voor Nieuw-Guinea zorgen?

* * *

Daar komt nog iets bij. Australië, dat het Oostelijk gedeelte bestuurt, is het ook lang niet onverschillig, wie West-Nieuw-Guinea bestuurt.

Nu Oost-Azië hoe langer hoe meer communistisch wordt, wil Australië Nieuw-Guinea graag als een schild tegen dit opdrinkend gevaar gebrui-

ken. Tussen 't communistisch China en Australië is 't eiland als een bolwerk om Australië te beschermen.

Daarom wil het Nieuw-Guinea ook niet graag in Indonesische handen zien. Want het begrijpt ook heel goed, dat het dan daar een chaos wordt. Dan zouden de communisten waarschijnlijk in Nieuw-Guinea vrije toegang hebben en zou 't gevaar, 't rode gevaar wel heel dicht bij zijn. Daarom heeft de Australische regering heel duidelijk gezegd, dat Indonesië geen enkel recht op Nieuw-Guinea heeft, en dat de toekomstige bestuursvorm voor het eiland niet alleen van belang is voor Nederland en Indonesië. Ook voor Australië is het een zaak van, zeer groot belang.

Hoe zal het nu worden?

West-Nieuw-Guinea aan Indonesië en dan onder de naam Irian?

Of aan Nederland en dan onder de oude naam Nieuw-Guinea?

Of zou 't zo worden, dat geheel Nieuw-Guinea, dus 't Oostelijk en het Westelijk gedeelte, samen onder één gemeenschappelijk Nederlands-Australisch bestuur komt?

We zullen zien.

HELGOLAND

Geel is het zand,
Rood is de kant,
Groen is het land.

Zo waren eens de kleuren van Helgoland. Voor de oorlog was Helgoland een welvarend eiland. De bevolking leefde vredig van visvangst en *tourisme*. Het volk had een eigen taal en een eigen vlag, hoewel het stond onder Engels bestuur.

De Duitsers namen in 1890 het eiland van Engeland over in ruil voor Zanzibar. Zij bouwden er hun forten en schuilplaatsen en maakten van Helgoland „de dolk op de borst van Engeland”.

De bewoners waren er niets mee in hun schik.

Toen de tweede wereldoorlog uitbrak was het met het *tourisme* ge-

daan. Helgoland was niets meer dan een fort. Tijdens de oorlog hebben de bewoners geen rustig leven gehad.

Onmiddellijk na de *capitulatie* moesten de eilanders Helgoland ont-ruimen. Britse bommenwerpers be-strooiden het gehele eiland met bommen.

De 2500 bewoners werden in dorpsjes en steden van Duitsland ondergebracht. Ze wilden graag naar hun eiland terug. Ze vroegen de Engelse *commandant* het eiland te sparen en

hun gelegenheid te geven het opnieuw op te bouwen. Er viel niet te praten. Helgoland moest de lucht in!

In April 1947 werden 6.700 ton bommen, granaten, torpedo's en kisten dynamiet in de bodem van het eilandje gestopt.

Op 18 April, één uur in de namiddag vloog Helgoland de lucht in.

Maar toen de rook optrok en men het eiland naderde, wachtte een grote teleurstelling de Engelsen.

Het eiland was niet van rotsen en steen, zoals ze gedacht hadden, maar van taate kleiachtige grond. Grote kraters waren in de grond geslagen, maar de vorm van het eiland was er nog.

Toen werd het eiland gebruikt als oefendoel voor de bommenwerpers. Bom na bom viel in de omgewoelde grond. De laatste resten van muren en gebouwen werden omvergeworpen.

De Helgolanders gaven nog de moed niet op, om naar hun eiland terug te keren. Ze herinnerden de commandant van de R.A.F. er aan, dat in een straal van 1000 meter om kerkhoven geen bommen mochten worden geworpen. Deze order had de commandant zelf uitgevaardigd. Midden op Helgoland ligt een kerkhof. Dan zou dus bijna geheel het eiland verboden gebied zijn! Ze hadden resultaat. De oefenbombardeementen werden gestaakt.

Later heeft zich dit toch echter weer herhaald. Nog steeds doen de Helgolanders pogingen bij Engeland om terug te mogen keren.

Helgoland was van groot belang voor de internationale scheepvaart. Met lede ogen hadden de bewoners aangezien dat hun eiland tot een fort werd omgebouwd.

Hoe zal het nu met Helgoland?

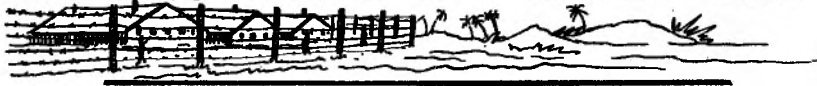

Een plaatje van de strijd op Noord-Korea

Met de Noord-Koreaanse legers trekken er ook andere legers naar het Zuiden op, die door de Amerikanen even fel worden bestreden, zij het dan met andere wapenen. Op deze foto zien jullie hoe de Amerikanen, die andere „vijand”, die door de Nrd.-Koreanen de krijgsgevangen kampen wordt binnengesmokkeld, bestrijden. Van voren en van achteren duwen de Amerikanen grote D.D.T.-spuiten tussen de kleren der Nrd.-Koreaanse krijgsgevangenen en de kleine vijanden sneuvelen bij bosjes.

EEN DROEVE GESCHIEDENIS

Over één kind is de laatste tijd heel wat geschreven en gesproken. Jullie raadt het al, welk kind ik bedoel. Het is het meisje Bertha Hertogh. Dat is een droeve geschiedenis.

Zeven jaar geleden zag Japan kans in korte tijd Indië te veroveren. Zoals de Duitser hier huishield, heeft de Jap dat gedaan in Indië. De soldaten werden in gevangenkampen gestopt en later weggevoerd naar 't Oosten. Hard werken en weinig eten is hun lot geweest. Velen, zeer velen, overleefden de gevangenschap niet.

De vrouwen en kinderen van de blanken kwamen ook in kampen. Ook op hen heeft de Jap zijn haat kunnen bot vieren.

Ontzettend is het lijden van deze vrouwen geweest. De meest **graffi-nerde** straffen werden uitgevonden om de vrouwen en kinderen zo diep mogelijk te vernederen. De inlanders

moesten goed zien wat er van de grootheid der blanken overbleef nu de Jap het had te zeggen.

Onder de duizenden, die dit moesten lijden, was ook de sergeant Hertogh van Tjimahi. Ook hij gaat in krijgsgevangenschap. Zijn vrouw blijft met vijf kinderen achter. Gelukkig voor haar kwam haar moeder uit Singapore om bij haar te blijven. Deze moeder was een Maleise en kreeg dus geen last van de Jappen.

Op een dag wandelt grootmoeder door Tjimahi. Dan ontmoet ze Aminah, een kennis uit Singapore. Natuurlijk vertelt ze Aminah de droeve geschiedenis van haar dochter. De man in krijgsgevangenschap en de moeder met vijf kinderen eenzaam achtergebleven. Dat is erg!

Aminah zal misschien wel kunnen helpen. Zij is **tolk** bij de Japanse ge-

(Zie verder op pag. 86)

VAN HIER EN DAAR!

Hallo, jongens en meisjes,

In dit nummer zie je 11 „bekende” plekjes, ergens op de wereld! Ja, wás het maar bekend voor jullie!

Om het nu niet moeilijker te maken, heb ik er 4 uit ons eigen land genomen. Verder 2 uit België, 2 uit Frankrijk, 1 uit Engeland, 1 uit Amerika en 1 uit Duitsland.

Meer zeg ik niet!

Ga nu zelf maar eens verder zoeken! Want dát is onze bedoeling. Een platenatlas brengt je een goed eind op stap!

Allemaal doe je mee?

Veel succes!

Let nu goed op het volgende:

a. Bij ieder antwoord komen 2 gedeelten.

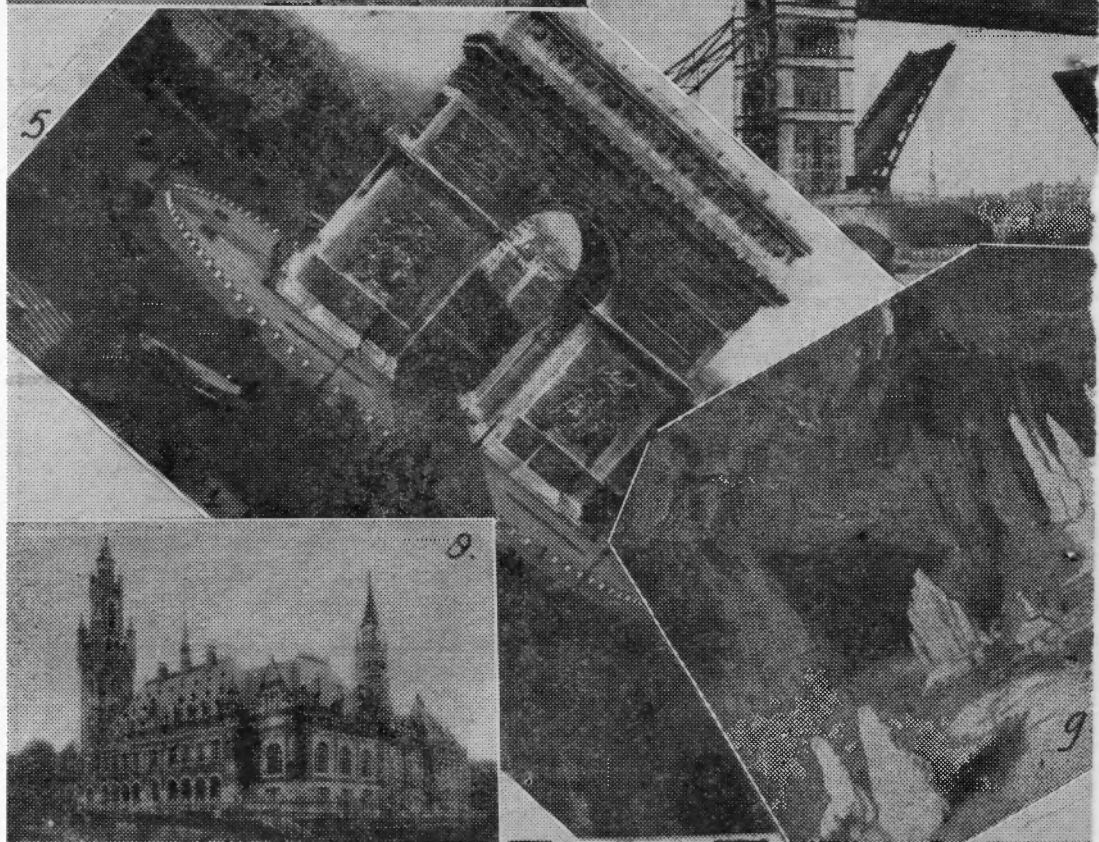
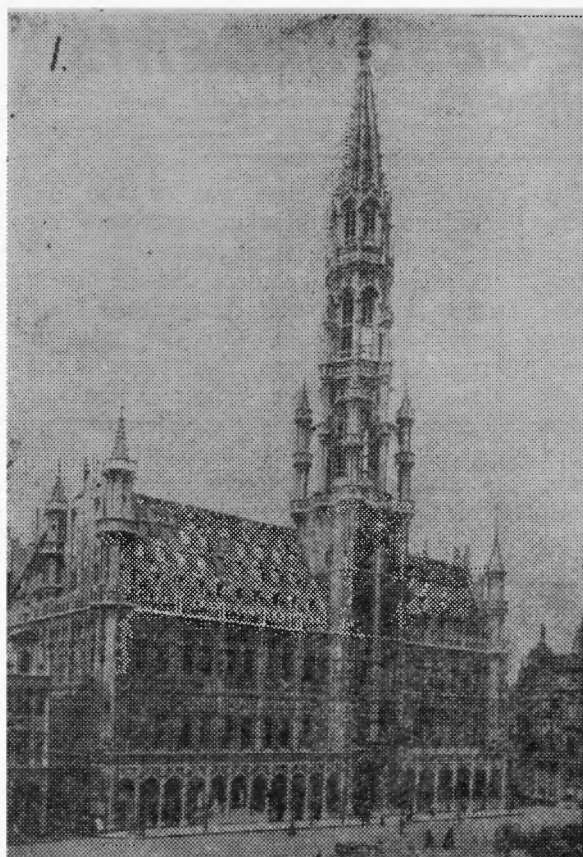
1. wát het is;
2. wáár het is.

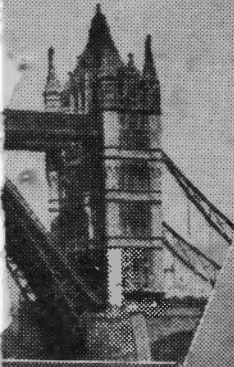
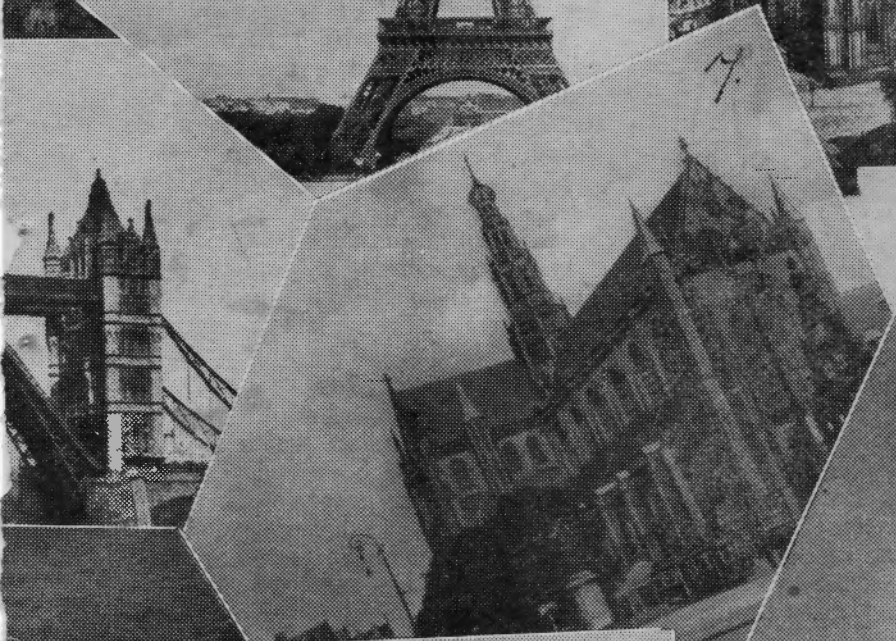
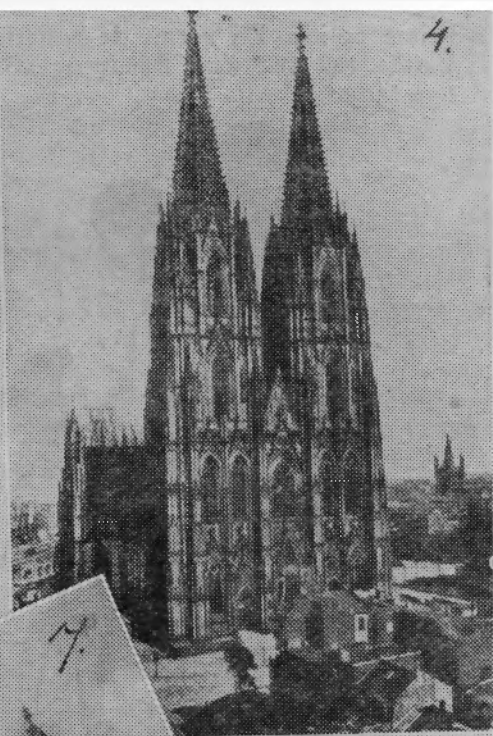
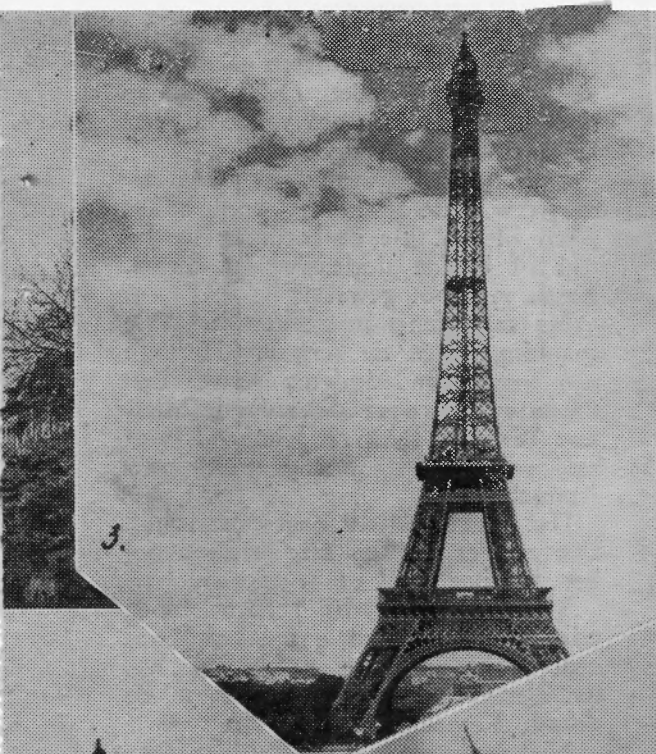
Dus zó: 1 is.... te ...., enz.

b. Schrijf bij de oplossing je **voornaam** (volut), **achternaam** en **volledig adres**.

c. De oplossingen moeten **binnen** zijn **vóór 7 Oct. a.s.** bij de Weled. heer J. BULTHUIS, H.d.S. te **Ten Post**.

Tien mooie prijzen worden beschikbaar gesteld!

heime politie. Zij neemt de zesjarige Bertha wel mee naar Bandoeng voor een tijdje.

In die bange tijd wordt het zesde kindje geboren. Vader is zo ver weg. Zal hij ooit zijn kleinste kindje zien?

Als de kleine 10 dagen oud is, gaat moeder Hertogh naar Bandoeng per fiets. Ze wil nu Bertha weer bij zich hebben. Vader is er niet en moeder wil waken over haar kinderen.

Onderweg wordt ze... gevangen genomen! Moeder komt niet terug. Toen heeft grootmoeder met veel moeite de vijf kleine kinderen naar de gevangen moeder gebracht.

O, wat wordt het nu moeilijk! In het kamp is honger en ziekte. De Jap geeft zo weinig rijst, dat veel kinderen de gehele dag maar stil liggen. Spelen kunnen ze niet, zo slap en mager zijn ze. En de ene dag na de andere verglijdt somber. De dagen worden maanden. Maanden van honger en lijden en... hopen.

Ondertussen is de grootmoeder naar Bandoeng gegaan. Ze vond Bertha bij Aminah. En Aminah belooft, dat zij zelf Bertha naar haar moeder zal brengen. Maar... ze deed het niet...

Eindelijk kwam de bevrijding, maar ook de grote verwarring. De gevan-

genkampen gaan open. Ook moeder Hertogh met haar kinderen gaan blijde de vrijheid tegemoet. De blijdschap is er, maar de zorg om vader en Bertha tempert de vreugde wel.

Ook de krijgsgevangenen keren terug, d.w.z. de rest keert weer. Want velen bleven. De ontberingen in Japan of bij de dodenweg in Birma, waren te groot geweest.

Na maanden van zoeken in grote spanning vindt de sergeant Hertogh zijn vrouw en kinderen terug. Een schaduw viel over de vreugde: Bertha. Waar is Bertha? Niemand weet het, want in Bandoeng vond men Aminah niet.

Het gezin vertrekt naar Nederland. Een zwager zal alle moeite doen om het vermiste kind op te sporen.

Vier jaren heeft hij gezocht. Toen wist hij dat Aminah teruggekeerd was naar Malakka. En eindelijk weet hij, dat Bertha nog bij Aminah is in de dessoeh Kemanam.

Nu verwacht je het blijde slot: Bertha komt bij vader en moeder, broertjes en zusjes thuis!

Dat verwachtten de ouders ook! Ze waren al zo blij dat hun kind gevonden was. Met verlangen zagen ze uit naar de dag dat ze hun kind, na zeven jaren, weer terug zouden zien!

Het droeve is dat Aminah het kind niet kwijt wil. Dat ze het kind graag wil houden, is te begrijpen. Ze heeft er nu jaren voor gezorgd. En Bertha zal ook zeker aan haar pleegmoeder gehecht zijn, in al die jaren. Maar ze is toch van haar vader en moeder!

Aminah wil geld! Goed, geld kan ze krijgen. Aminah wil mee naar Holland! Goed, ze mag mee naar Holland. Als Bertha maar terugkeert!

De Engelse rechter spreekt uit dat Bertha terug zal keren. Het ene schip na het andere vertrekt, zonder Bertha. „Ze wil niet terug. Ze kan geen woordje Hollands meer spreken”, zeggen de Engelse kranten. Zou een meisje van zes jaar, de naam: „moeder” ooit weer vergeten?

Ondertussen liet Aminah haar pleegdochter trouwen met een Mohammedaanse onderwijzer.

Is het niet te begrijpen, dat de vader

Van PLANNEN en PECH

De kranten meldden: „Zaterdag 2 Sept. zal er te Amsterdam een grote internationale ballonrace worden gehouden.

De baten van deze wedstrijd zullen geschonken worden aan de kankerbestrijding.

Luchtvaarders van naam komen, vergezeld van hun ledige ballons, in de komende dagen in Amsterdam aan. In de loop van Vrijdag zullen zij op het terrein van de start met het omvangrijke monteren der ballons bezig zijn.

De Zwitser Eberhard komt met de grootste ballon aan. De Nederlandse luchtvaarders, de heer en mevrouw Boesman, stijgen met een eigen ballon op. De jongste luchtvaarder is de 21-jarige Belg Van Bemden. De oudste deelnemer is de 80-jarige Fransman Ravaine. Ook een Italiaan zal komen met een zeer kostbare ballon, behorende aan de Aeroclub van Milaan.

De bekende professor Piccard, die de hoogte der lucht en de diepte der zeeën onderzoekt, zal het startschot lossen.

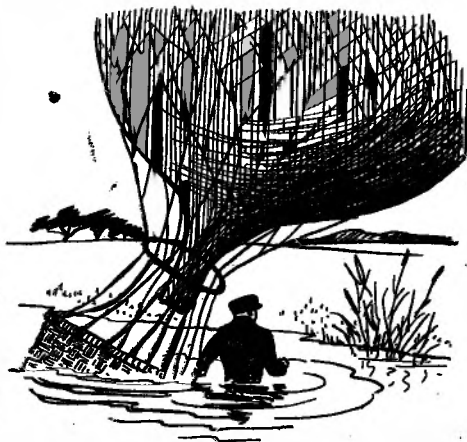
De deelnemers zijn nog al ongerust over het vele water in Nederland.

Voor rubberboten en zwemvesten zal daarom worden gezorgd. Verwacht mag worden dat sommige manden van de ballons met z.g. drijvers zullen worden uitgerust.

Negentien ballons zullen opstijgen, zodat de toeschouwers een gele wand van een kilometer lengte in het lucht-ruim zullen kunnen aanschouwen”.

Zo waren de plannen.

De toeschouwers zagen Zaterdag 2 Sept., regen en nog eens regen. Men vluchtte van de tribunes om de neerplensende regen. Van de 18 internationale ballons zijn er slechts 5

in machteloze woede zijn vuisten balt, als hij dit hoort!

Zijn kind is het toch!

Weer houdt de rechtbank zitting. De Moslems brullen: „Wij willen Bertha terug!”

Engeland wordt bang voor onrust in 't land. De rechter zegt: „Bertha mag hier blijven. Ze is immers een getrouwde vrouw!”

Zó struikelt het recht op de straten! De Moslems moeten vooral rustig blijven. Engeland wil geen onrust op Malakka om één kind, een Nederlands kind.

De Minister van Buitenlandse Zaken, Minister Stikker, heeft nu be loofd al het mogelijke te doen om

Bertha weer met haar ouders te verenigen.

En ondertussen wachten te Bergen op Zoom ouders op hun kind, dat wreed is verkwanseld.

Och, in de grote wereld telt men één mens niet meer. Wat zou nu één mens?

Maar in de Bijbel lezen we dat één mens wel telt. Dat er in de hemel blijdschap is als daar één zondaar, uit de 2100 miljoen mensen op aarde, zich tot God bekeert. Ja, blijdschap om één zondaar!

En om één mens (Hiskia) te sterken in 't geloof, verzet de Here zelfs de loop van de ganse aarde!

Johan Sebastiaan Bach

21 MAART 1685 - 28 JULI 1950

WETENSWAARDIGHEDEN

In korte tijd werd Bach beroemd door zijn meesterlijk spel. De moeilijkste muziekstukken speelde hij zo, op het eerste gezicht, vlot en feilloos.

Eén van z'n heel goede kennissen wilde 'es weten, of het werkelijk zo fabelachtig was, als men vertelde.

Als Bach op zekere dag bij z'n vriend Walther aanbelt, laat deze hem in z'n kamer. Zelf had hij zich in een zijkamertje verdekt opgesteld.

Bach wacht een ogenblik, maar stapt aanstands naar het instrument, waar op Walther een zwaar muziekstuk had neergezet. Vol belangstelling blaasde Bach de muziek door en gaat zitten spelen. Het preludium gaat! Dan komt hij aan een haast onspeelbaar gedeelte. Het tempo vermindert

en.... werkelijk blijft de grootmeester steken.

opgestegen. En allen hadden pech!

Eerst om zeven uur steeg de eerste ballon van de Belg Van Drogenbroeck op. Hij deed zijn naam geen eer aan, want om half acht zat hij reeds in een sloot tussen Eemnes en Blaricum en kreeg een „natte broek”.

De Franse kleermaker Cormier landde 's avonds in de zandverstuiving van Kootwijk. Daar verdwaalde hij ook nog en zocht de gehele nacht naar onderdak. Zondagmorgen vonden twee kampeerders een verkleumd de oude heer.

De 80-jarige Fransman Rayenne zat kant en klaar in zijn mandje! Voor professor Piccard het startschot had kunnen lossen, sloeg de ballon los van de ankers. De ballon schoof dicht over de grond op het publiek in en verzeilde in een gewoel van vluchtende en vallende mensen. Plotseling sloeg een rukwind de ballon neer in het prikkeldraad van de afscheiding. Pffft... 't gas ontsnapte en de ballon zakte als 'n pudding in elkaar. En de oude baas had nog wel met een parachute naar beneden zullen springen!

Mevrouw Boesman startte en kreeg onderweg last van sneeuw en hagel! Een windhoos trok ballon en mand als een veertje omhoog. Ze landde op goed geluk in boomtoppen van Kootwijk. Doornat, verkleumd en gehavend kwam ze op de begane grond. Zij vond tijdig een hotel. Haar buurman, de kleermaker, baggerde toen nog maar steeds door het zand.

De vijfde ballon was nog maar half gevuld, toen ze uit het net slipte en... verdween. In Nijkerk kwam deze vluchteling terecht.

De zesde ballon kwam het verst. De ballon steeg op en verdween in Oostelijke richting over de grens. Hij landde bij Maagdenburg in de Russische zone, na een tocht van 450 km. 't Was de ballon van Boitard.

Met zijn tochtgenoot, een Zweed, zijn ze vrijgekomen na een langdurig onderzoek naar hun nationaliteit.

Zij konden beter een nacht met de kleermaker door de Kootwijkse zandverstuivingen wandelen, dan dit.

„Waarvan acte”, zou Mr. Crispijn (Spiegel) wel zeggen.

Op dat ogenblik komt Walther lachend te voorschijn.

„Ziezo”, zei hij, „nou heb ik je toch eens betrapt!”

Even later zitten ze broederlijk naast elkaar achter het clavecymbel, en gaan om beurten improviseren. De een geeft de ander een moeilijke „zin” op. Bach geeft zijn vriend deze keer een extra zware op en als Walther bezig is om een derde stem te laten inzetten, blijft hij.... steken. De kunstenaars waren nu weer quitte!

Niet lang hierna kreeg Bach een uitnodiging van Koning August om naar Dresden te komen voor een wedstrijd op het orgel!

Koning August had n.l. de betrekking van hoforganist aangeboden aan een Fransman: Louis Marchand. Deze man was beroemd als orgelist en componist; maar hij stond ook bekend om z'n verwaandheid.

Niemand beter dan Bach zou hem kunnen laten horen, dat er meer beroemde musici waren.

Bach komt! Uitnodigingen zijn verzonden, deftige gasten zijn gekomen. In de feestelijk verlichte zaal schuifelen onder zacht stemmenegons, de voormannen vol spanning dooreen. Er is maar één die rustig is: Bach!

Doch Marchand is niet vroeg en de lakei heeft zijn komst ook nog niet aangekondigd. De gesprekken verflauwen. 't Wordt stil! Er zal een lakei naar het hotel gezonden worden, om Marchand aan z'n afspraak te herinneren. Kunstenaars kunnen soms zo verstrooid zijn! Doch de bode brengt na korte tijd een ontstellend bericht: Marchand is in de morgenschemering per extra postkoets in stilte vertrokken.

Bach speelt dus..... alléén! Zó overweldigend, dat de gasten diep onder de indruk zijn!

De volgende dag reist Bach weer naar z'n vrouw en kinderen terug! De Koninklijke beloning, 500 daalders!, heeft Bach helaas nooit ontvangen. De bode, die hier mee werd weggezonden, hield het in eigen zak.

Zo langzamerhand wist iedereen, dat er in Duitsland geen groter organist was, dan Johann Sebastiaan Bach.

Een later bekende musicus, Beetho-

Beethoven

ven, heeft het eens zo kort, maar raak gezegd: „Nicht Bach, Meer sollte er heissen!”

Misschien heeft de bekende Duitser Händel, die echter altijd in Engeland woonde, naast hem kunnen staan.

In 1723 gaat Bach naar Leipzig. In de grote Thomaskerk voert hij de Johannespassion voor het eerst uit. Dat grote werk, waarin hij de lijdensgeschiedenis van de Here Jezus Christus, naar het Evangelie van Johannes bezingt, was hem door de gemeenteraad besteld. De uitvoering was boven aller verwachting. De Leipzigers hadden nog nooit zo iets groots gehoord.

Nu is zijn benoeming tot cantor van de Thomaskerk zeker. Met algemene stemmen wordt hij benoemd. Hij krijgt hier een plaats, die in hoog aanzien stond niet alleen, maar hem ook een salaris van 700 daalders bezorgde.

Wat Bach in Leipzig heeft gedaan is ongelooflijk! Hier heeft hij ook geschreven: de Mattheüs-passion, een oratorium, dat op veel plaatsen in ons land jaarlijks nog wordt uitgevoerd.

Jammer genoeg zijn er ook onaangenaamheden in Leipzig geweest.

* * *

't Is 1750.

Bachs ogen zijn verdonkerd. Tweemaal is hij er aan geopereerd, maar zonder succes! Geruime tijd heeft hij in een donkere kamer gelegen.

In de voorzomer minderen z'n krachten snel! Eens, onder het dicteren aan Anna Magdalena, z'n geliefde vrouw, krijgt hij een aanval van beroerte. Dagen aaneen blijft het stil

GRUZE WOLF

... vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer, die hij doodt. Door de mist verwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nederzetting der „Bleekgezichten” aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spion en sluiten hem op in een blokhut. Het dochtertje van de Zending-dokter verzorgt hem in het geheim.

V. ONTSNAPT!

„Waarom is de Bleekgezicht altijd kwaad op Roodhuid?”

Gespannen kijkt Kleine Wolf zijn „blanke zuster” aan. Al zo dikwijls heeft hij dit willen vragen, maar zijn trots weerhield hem tot nu toe. Maar als zij op een donkere wintermiddag weer samen aan 't praten zijn geraakt, kan hij het toch niet langer voor zich houden. En verbitterd gaat hij verder, als Mady zwijgt: „Wij, Indianen, de Blanke man toch niks gedaan hebben? Waarom verjaagt de Bleekgezicht ons van onze jachtvelden? Waarom vermoorden zij de Roodhuid? Kleine Wolf begrijpt dat niet. De Grote Geest leert de Indiaan om

goed te zijn voor de zwakke en de hulpeloze. En de blanke bidt toch óók tot de Grote Geest?”

Mady zegt nog niets terug. Zij kan

het niet, en blijft verlegen in het vuur staren.

„Mijn blanke zuster zwijgt. Waarom is zij en haar vader anders dan de andere Bleekgezichten?”

„Waarom?” Even kijkt Mady triestig naar de grond, vecht tegen haar tranen. „Twee jaar geleden is mijn moeder gestorven. Zij was altijd goed

en donker, totdat hij plots, de 18e Juli, met vaste stem zegt: „Anna, doe de gordijnen eens open. Ik wil licht. Ik wil je zien!” Zij is verbijsterd, maar hoort aan z'n stem, dat hij niet ijlt.

De gordijnen worden op zij geschoven.

Bachs stem verheft zich, als hij roept: „Anna, ik kan je zien!”

Zij legt haar hand in de zijne. De herinneringen aan de voorbijgegangene jaren, vol vreugde en smart, tezamen gedeeld, schuiven voorbij. Ze spreken geen woord. Ze zien elkaar alleen maar aan. Als God hem nu eens wilde wegnemen! Had hij zijn grote Meester wel genoeg gediend?

„Johann”, zegt hij tegen z'n schoonzoon, „ik moet je nog wat zeggen. De titel van het koraal „Wanneer wij

zijn in hoogste nood”, is niet goed! Die moet zijn: „Ik tred voor Uwen troon, o God!”

Anna Magdalena en Johann Altnikol begrijpen wat vader bedoelt.

Kijk, hij richt zich omhoog, zijn ogen staren naar de diepe lucht, z'n mond opent zich:

„Wend Uw genadig aangezicht
Van mij, verloren zondaar, niet!
Geef mij een zalig eind
O Heer, wek mij ten jongste dage op
Opdat ik eeuwig U aanschouw!
Amen, Amen, verhoor mij toch!”

Dan valt hij in het kussen terug en is bewusteloos. 28 Juli 1750 geeft hij de geest. Dan mag deze koninklijke zanger tot in eeuwigheid zingen rond de troon van het Lam van God!

en zacht voor de Indianen, die op 't fort kwamen en...."

„Wat is dat, fort?"

Dan vertelt het meisje, hoe 'n 100 kilometers stroomafwaarts een grote versterkte nederzetting is, waar honderden blanken wonen, die handel drijven met de Indianen. Daar was vader dominee en tegelijk dokter en is zij ook op school geweest. Niet lang, want al vrij spoedig na hun aankomst stierf moeder aan de moeraskoorts en toen was alles veranderd. Vader had besloten, om zijn vaste post als dominee-dokter voor de blanke mensen op te geven en reizend zendeling-arts te worden, niet alleen voor de verspreid wonende blanken, maar óók voor de Indianenstammen. En zij, Mady, zal hem later bij dit moeilijke werk helpen. Later, als zij groot is en nog 'n heeloel geleerd zal hebben. Daarom studeert zij hier ook alvast wat in de boeken, die vader gekocht heeft. Maar over 'n poosje gaat zij terug naar 't fort, of misschien nog wel verder, naar een grotere stad om alles te leren. Voorlopig blijft zij echter nog hier onder de vertrouwde hoede van de huishoudster en van Pollux. Deze nederzetting ligt voor vaders tochten het gunstigst om telkens terug te komen en hij vond het 't beste dat zij zodoende al vast wat aan het moeilijke leven went. Want 't is moeilijk, om zendeling te zijn, besluit zij haar lange verhaal.

Kleine Wolf heeft aandachtig geluisterd, maar wat nu precies een zending is, begrijpt hij toch niet helemaal.

Mady denkt lang na. Hoe moet zij dat nu uitleggen? Aha, zij weet 't. „Een zendeling is iemand, die helemaal over de grote zee hierheen gekomen is om de Indianen te vertellen van onze God, die jullie de Grote Geest noemen. En ook van Zijn Zoon, de Here Jezus, die op aarde is gekomen om de mensen gelukkig te maken”.

Juist, nu snapt Kleine Wolf 't beter. „En die Grote Geest leert de Blanken om de Indiaan te haten en weg te jagen?"

„Nee, juist niet!" weerlegt Mady heftig. „De Here Jezus heeft gezegd dat wij alle mensen moeten liefhebben en goed voor ze zijn, voor de Indiaan net zo goed als voor de Blanke. Dat deed moeder, dat doet vader en daarom wil ik ook zo zijn”.

Goed, maar dan is 't Kleine Wolf toch nog niet duidelijk, waarom dan niet alle Bleekgezichten doen, wat hun „Grote Geest" hun leert. Maar dat komt zeker, omdat hij „maar" een Indiaan is....

Toch komt hij er langzamerhand wel achter, want later praten zij er nog wel eens vaker over.

Vooraf ook de gesprekken met dokter Jackson zelf, die van tijd tot tijd hier 'n paar dagen van zijn vermoeiende tochten komt uitrusten, maken hem wat wijzer. En als zij met een klein troepje in de eenzaamheid van deze witte wildernis het Kerstfeest

vieren, en in alle eenvoud de geboorte herdenken van Hem die de hemel verliet om zondaren zalig te maken, begrijpt hij de voor hem zo vreemde godsdienst van de Bleekgezichten veel beter. Er zit toch iets moois in — alleen.... Alleen: waarom doen de blanke mannen dan niet wat dat kleine Kindje hen leert en bevolen heeft?

Rond dit Kerstfeest heerst er een betere sfeer in het kamp en zijn zelfs de ruwe trappers goed voor hun ge-

vangene. Maar zodra het gewone leven weer begint en dokter Jackson, die zo'n gunstige invloed op hen heeft, is weggereisd, gaat alles op nieuw z'n oude gang. Kleine Wolf wordt weer de vertrapte en verwenste Indianenjongen, die zij naar hartelust kunnen sarren en vernederen....

* * *

Zo gaan de wintermaanden langzaam voorbij en eindelijk, eindelijk verschijnen de eerste lenteboden. De sneeuw gaat smelten en hier en daar plekt al een stukje frisse prairiegrond. Nu begint 't hart van Kleine Wolf sneller te kloppen en iedere dag legt hij alvast wat weg van zijn karig rantsoen. Nu komt zijn kans gauw!

O, wat hunkert hij naar het ogenblik om uit deze hel te kunnen ontsnappen! 't Is of hij met de dag de blanken, die slechts bezeten zijn door gouddorst en winzucht, méér gaat haten. Vooral als zij dronken zijn — en dat gebeurt nogal eens — heeft de kleine Indiaan geen leven bij hen. Maar wáártoe zij hem ook dwingen — standvastig blijft hij weigeren om van hun „vuurwater" te drinken.

En in de stille nachten ligt hij in het nog steeds secuur gesloten hok te woelen en te peinzen. Kon hij maar wraak nemen. Brand stichten of zo iets.... Nee, dat niet. Dat leert de Grote Geest hem niet en bovendien weet hij, dat dit Mady en haar vader geweldig zal verdrieten. Mady..... diep in zijn hart vindt hij 't eigenlijk jammer dat zijn vlucht hem van haar zal scheiden. Als Indianenjongen heeft hij altijd laag op de meisjes neergezien, maar nu denkt hij toch anders over hen. Dit blanke meisje moet haast een engel zijn, waarvan zij hem verteld heeft! Een engel, zo als die in de hemel bij de „Grote Geest" van de Bleekgezichten wonen. Voor haar, die hem toch feitelijk het leven heeft gered, zou Kleine Wolf door 't vuur zijn gegaan, als 't moest. Zelfs al is zij „maar" een meisje! En hij vertrouwt zijn vriendinnetje zó, dat ie haar vertelt van zijn ontvluchtingsplannen.

„Niet doen!" raadt Mady angstig.

„Niet doen, Kleine Wolf! De hele dag loeren de mannen op je en hun geweren dragen ver. En hoe vind jij je stam terug?"

Maar de Indiaan glimlacht weer trots. „Kleine Wolf is niet bang en hij kent de sterrenhemel. Nog drie zonnen na vandaag en hij vlucht. En wee over de Bleekgezichten. Wée, onze wraak zal groot zijn!" Strijdlustig flikkeren zijn donkere ogen, als hij in gedachten naar z'n zij grijpt, waar hij vroeger zijn vlijmscherpe jachtmes droeg. Dat zal hij wéér gaan dragen en dan....

„Nee, Kleine Wolf, nee. Dat niet doen. Geen wraak nemen op de mannen hier. Ik ben toch goed voor je geweest en vader? En als jullie de nederzetting overvallen, worden wij ook gedood. Beloof me, dat je geen wraak zult nemen, beloof 't me!"

Even staat de jonge Indiaan in 'n heftige tweestrijd. Dan zegt hij plechtig: „Kleine Wolf belooft het".

En Mady weet, dat dit genoeg is. Een Indiaan zal nooit zijn woord breken.

* * *

Drie dagen later loert Kleine Wolf op zijn kans. 't Zal volle maan zijn vannacht en de sneeuw is vrijwel verdwenen. Nu of nooit — en de hele dag sluipt hij door de nederzetting. Vergeefs! Overal wordt hij gevolgd, overal barse gezichten en dreigende geweren. En als 't avond geworden is, wacht hem opnieuw de gehate gevangenis. Met een vloek smijt de bewaker de zware deur in 't slot — en Kleine Wolf is opnieuw gevangen. Verkeken de kans! En vrijzeker voor goed. Want nu heeft hij gemerkt, hoe terdege hij in de gaten gehouden wordt.

Moedeloos blijft hij uren liggen of loopt soms als een gekooide beer de paar vierkante meters van zijn cel rond. Moet dit dan altijd zo blijven, moet hij hier wegwijnen en zijn Indianeneer te grabbel gooien voor die verwenste Bleekgezichten die geen medelijden kennen? Is er dan geen enkele redding mogelijk?

(Wordt vervolgd).

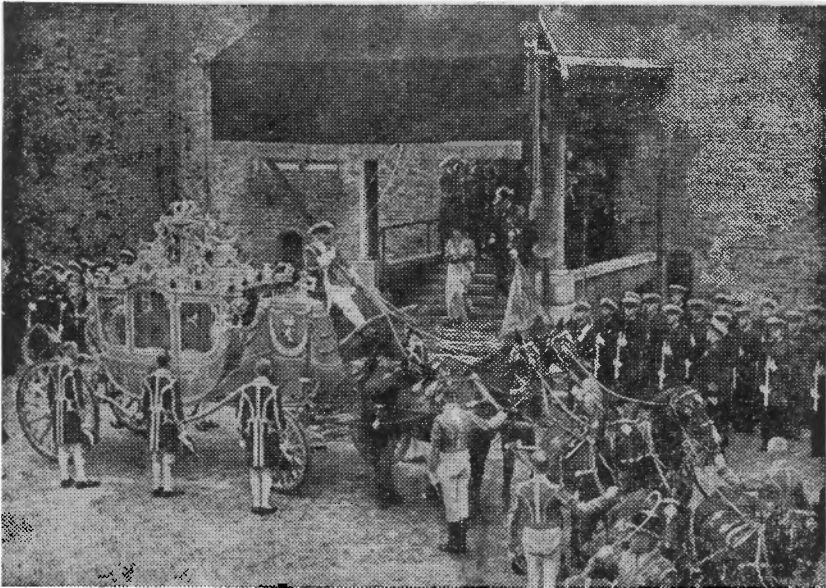

6e JAARG., No. 7 — OCT. 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelswear
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girerek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Na het uitspreken van de Troonrede in de Ridderzaal tijdens de opening der Staten-Generaal, verlaat de Koningin het gebouw.

DE OORLOG OP KOREA

't Is ontzettend jammer, dat we het al weer over de oorlog moeten hebben. Want oorlog is iets verschrikkelijks. Maar als je de mensen op dit ogenblik zou vragen: „Wat is het be-

langrijkste wereldnieuws uit de kranten tegenwoordig?”, dan zouden ze moeten antwoorden: „Het nieuws uit Korea”.

Daarom moeten wij het er ook nog

wel eens weer over hebben. Jullie weten nog wel, hoe de toestand was: De communistische Noord-Koreanen, in stilte gesteund door de Russen, waren de 38ste breedtegraad overgetrokken. Ze wilden ook aan Zuid-Korea de zegeningen van het communisme brengen. De Zuid-Koreanen verdedigden zich zo goed mogelijk, maar hadden al spoedig het loodje moeten leggen, als er geen hulp was gekomen.

De Verenigde Naties, kortweg Uno genoemd, verklaarden Noord-Korea als aanvaller en stuurden hulp naar Zuid-Korea. 't Waren vooral de Amerikanen, die de spits moesten afbijten.

't Werd een wedloop op leven en dood. De Noord-Koreanen wilden 't Zuiden in hun macht hebben vóór de Amerikanen voldoende troepen en wapens hadden aangevoerd om hen terug te drijven. En de Amerikanen probeerden in het uiterste hoekje van Zuid-Korea stand te houden, totdat er genoeg versterkingen waren aangekomen.

Lange tijd leek het, of Noord-Korea het van Amerika zou winnen. Steeds verder moesten de Uno-troepen terug.

Maar plotseling keerde het getij.

Generaal Mac Arthur, de Amerikaanse opperbevelhebber van de legers der Verenigde Naties, had in het geheim een sterke invasievloot gereed gemaakt. Deze vloot van meer dan 200 schepen naderde op een vroege morgen de Westkust van Korea even ten Zuiden van de 38ste breedtegraad, dicht bij de Zuid-Koreaanse hoofdstad Seoel.

Alles was tot in de kleinste onderdelen geregeld. Dit was wel nodig, want als men aan land wilde gaan, moest dit bij vloed gebeuren. Het getijverschil op die plek bedraagt ongeveer tien meter. Maar alles verliep volgens plan. De voorhaven van Seoel werd genomen en na verbitterde gevechten viel ook de hoofdstad zelf.

In allerijl trokken nu de Noord-Koreanen grote troepenafdelingen uit Zuid-Korea terug om mee te helpen de Amerikanen tegen te houden. Het gevolg hiervan was, dat de Amerikanen in het Zuiden ook konden op-

Wegens stagnatie in de papiervoorziening is O.E.K. enige dagen te laat verzonden.

De Uitgever.

rukken en zich voegen bij het invasieleger rondom Seoel.

Nu was de strijd op Zuid-Korea spoedig beslist. Afgesneden van alle aanvoer uit Noord-Korea had de tegenstand van de Noordelijken niet veel meer te betekenen.

Het recht had in Zuid-Korea gezegevierd.

't Was nu maar de vraag, of het Unoleger bij de 38ste breedtegraad, de grens tussen Noord- en Zuid-Korea, halt zou houden.

Tot nu toe hadden Rusland en China zich voor 't oog buiten het conflict gehouden. Maar zou dat ook het geval zijn als men op N.-Koreaans grondgebied kwam?

Generaal MacArthur vroeg nadere instructies en de Verenigde Naties besloten tot doorzetten. Als de Noord-Koreanen verslagen zijn, dan zullen er in geheel Korea vrije verkiezingen worden gehouden. Korea zal dan niet weer uit twee rijkjes bestaan, maar een éénheid vormen. De Verenigde Naties zullen wel een oogje in 't zeil houden.

Zal dan de rust in de wereld weer gekeerd zijn?

Hallo: Ter Apel.

Jullie vraag kan ik ook niet beantwoorden. Van Dale's Woordenboek schafte geen raad. Was het „Brand-schilderen”, dan zou het wel gaan.

Gets over de U.N.O.

Jullie weten misschien al, dat U.N.O. betekent: United Nations Organisation, d.w.z.: Organisatie van de Verenigde Volken. Maar wat is dat eigenlijk?

'k Zal eens proberen, je daar een beetje van te vertellen.

Na de eerste wereldoorlog zeiden de mensen tot elkaar: „Wat is de oorlog toch vreselijk. Het heeft nu wel meer dan 11 miljoen mensenlevens gekost. Dat mag niet weer gebeuren. Er mag nu nooit meer oorlog komen”.

Daarom richtte men in 1920 de Volkenbond op. Maar die Volkenbond bleek niet in staat een tweede wereldbrand te voorkomen.

Na die tweede oorlog werd dan de Uno gesticht. Onlangs werd Indonesië als 60ste lid toegelaten. Een van de organen van de Uno is de Veiligheidsraad. Die moet zorgen, dat er vrede en veiligheid op de wereld blijft. In die Veiligheidsraad hebben de groten meer te zeggen dan de kleinen. De Grote Vijf waren Amerika, Engeland, Frankrijk, Rusland en China. Deze landen kregen het recht van veto. Wat dat betekent?

'k Zal je 't met een voorbeeld duidelijk maken. Als één van de leden in de Veiligheidsraad voorstelt om eens een onderzoek in te stellen of er nog Duitse krijgsgevangenen in Rusland zijn, dan wordt er over zo'n voorstel eerst gepraat en dan gestemd.

Nu zou je denken, dat het voorstel aangenomen werd, als de meeste leden er vóór zijn. Maar zo is 't niet.

Al waren alle andere leden er voor, maar Rusland niet, dan spreekt de Russische afgevaardigde zijn veto uit. Dat is dan zoveel als: „Ik verbied het”, en 't voorstel is van de baan.

Amerika, Engeland, Frankrijk en China gebruiken hun veto-recht praktisch nooit, maar Rusland heeft zijn veto al wel 45 keer gebruikt. Je begrijpt, dat er zo van samenwerking heel weinig terechtkomt. Zolang Rusland niet met de anderen op kan schieten, kan het telkens zijn veto uitspreken over elk voorstel van de anderen.

Als Rusland niet in een boze bui een poos uit de Veiligheidsraad was weggebleven, zou die ook nooit hebben kunnen besluiten om hulp aan Zuid-Korea te verlenen.

En weet je, wat nu zo jammer is? Dit, dat de mogendheden bij de opbouw van de Uno geen rekening hielden met God. Zij bouwden in eigen kracht. De vergaderingen worden zonder gebed geopend. Bij hun besluiten vragen: „Wat wil de Here, dat we doen zullen?”, daaraan denken ken ze niet. Ze doen alles in eigen kracht. Zij gaan er van uit, dat de mens van nature het goede wil. Onze catechismus zegt van de mens, dat hij onbekwaam is tot enig goed en geneigd tot alle kwaad.

Nee, niet de Uno of de Veiligheidsraad kan ons behoeden voor oorlog.

„Zo de Here de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter!”

Zweeds dorpje verdween.

Jongens en meisjes van het platteland hebben misschien wel eens gezien, dat de wal van een pasgegraven sloot op sommige plaatsen was ingestort. Als het een beetje veel geregend heeft, doet de weke modder de stei-

le wand instorten.

Zoiets, maar dan in veel, veel groter omvang gebeurde er de vorige maand in Zweden ten Noorden van de stad Gothenburg. Daar ligt, of beter gezegd, daar lag het dorp Surte,

De aanhoudende regens hadden de klei-achtige bodem doorweekt. Plotseling kwam er tot grote ontsteltenis van de dorpelingen beweging in de grond. En niet maar zo'n klein eindje. De grond schoof weg in de richting van de rivier de Goeta, 1600 m. ver.

Geen wonder, dat er een paniek ontstond onder de dorpelingen. Geen huis bleef er op zijn plaats. Er waren blokken woningen bij van drie verdiepingen, arbeiderswoningen, burgerhuizen, een spoorwegstation enz. Sommige stortten in elkaar, andere vielen op zij of tuimelden onderstbo-

ven in de rivier. De verschoven grond damde de rivier af, zodat het water onrustbarend begon te stijgen. Uit de

vernieelde woningen klonk gegil en hulpgeroep. Sommige huizen waren tot aan het dak in de weke modder weggezakt.

Op de plaats, waar eens het dorp lag, gaapt nu een brede kloof van wel 15 m. diep en 200 m. breed. Gas- en waterleidingbuizen werden geheel verwrongen en knapten af. Electriciteitsleidingen evenzo. 't Gevolg was, dat er een sterke gaslucht hing en 't water uit de gesprongen buizen opspoot. Op sommige plaatsen stond de weke grond door de kapotte electriciteitsleidingen onder stroom.

't Reddingswerk ging erg moeilijk. Zo moesten brandweerlieden een gat in 't dak hakken om de stationschefin te bevrijden. Het spoorwegstation was tot aan de bovenverdieping in de modder gezakt.

Bovendien bestond het gevaar voor nieuwe verzakkingen. Om de ramp nog niet groter te maken, hebben sleepboten in allerijl baggermachines opgehaald om een kanaal te baggeren door de duizenden tonnen modder, die de rivier afdammen.

Zo zien we weer, hoe de mensen alle uur in gevaar zijn. Zelfs de vertrouwde bodem, waarop we leven, blijkt soms onbetrouwbaar.

A M B O N

Ook in Indonesië is het nog lang niet rustig. Voor de republiek Indonesië zijn er vooral twee streken, waarmee ze nog klaar willen komen. De ene is Nieuw-Guinea, de andere de zelfstandige republiek der Zuid-Molukken.

Over Nieuw-Guinea zullen ze met Nederland gaan praten, maar dat heeft niet over de Zuid-Molukken. De republiek Indonesië beschouwt het uitroepen van de republiek Zuid-Molukken immers als een binnenlandse opstand.

Eerst werden Boeroe, Ceram en Banda-Neira ten onder gebracht. Met enkele tientallen guerilla-strijders

op die eilanden rekende men later wel af. Het sterkste eiland Ambon bleef een hele tijd buiten schot. Maar in de laatste week van September begon de aanval tegen Ambon. Met oorlogsschepen en vliegtuigen werd de strijd ingezet. De Ambonnezen gaven zich echter niet zonder slag of stoot over. Wij Nederlanders voelen met de Ambonnezen mee, omdat ze vroeger trouwe onderdanen van het Nederlandse gezag waren. Veel heeft Nederland aan Ambon te danken, maar nu is het, alsof wij het niet kunnen helpen. Het is met het Nederlandse gezag in Indonesië afgelopen.

Wel heeft onze minister-president,

Dr. Drees, een telegram gezonden aan zijn Indonesische collega Mohammed Natsir, waarin hij aandrang op staking van de vijandelijkheden, maar dat hielp niet. Het antwoord was, dat alles in het werk was gesteld om een

MIN. PRES. DR. W. DREES

Zo wil het Rode Kruis graag de gewonden en lijdenden van beide partijen op Ambon helpen. De Indonesische regering heeft op dit ogenblik hiervoor nog geen toestemming gegeven. Ambonnezen in Nederland en Indonesië hebben hulp gevraagd aan de Nederlandse regering en aan de Uno. 't Heeft nog niet gebaat.

vreedzame oplossing te vinden, maar nu niets had geholpen, had de republiek dit laatste middel aangegrepen om orde en rust te herstellen. Zijdellings werd in dit antwoord zelfs Nederland de schuld gegeven voor 't gebeuren op Ambon.

Ook zitten vroegere Ambonnesen K.N.I.L. soldaten op Java te popelen om naar hun vaderland terug te keren en mee te helpen vechten. Maar natuurlijk geeft de Indonesische regering daar geen toestemming voor. We zullen nu eens afwachten, of de Uno ook maatregelen kan nemen om verder bloedvergieten te voorkomen.

Nu wordt er in de kranten nog veel meer over Ambon geschreven.

„Gevleugelde” woorden

«De Gordiaanse knoop doorhakken» (Alexander de Grote)

«Veni, vidi, vici» (Julius Ceasar)

«Carthago moet verwoest worden» (Cato de Oude)

«Soldaten bedenkt dat van de top van deze pyramiden, 40 eeuwen op U nederzien»

«De Friezen knijbelje allinich foar God»

(Gemme v. Burmania)

(Napoleon Bonaparte)

BINNENLAND

PRINSJESDAG.

De derde Dinsdag in September is het Prinsjesdag. Dan opent de Koningin het nieuwe zittingsjaar van de Staten-Generaal.

Deze beide zinnen liggen je, zonder verklaring, misschien wat al te zwaar op de maag. Laat ik je dan eerst eens iets anders vertellen. Je zult het dan beter begrijpen.

Over ons land regeert de Koningin. Zij draagt de kroon en regeert bij de gunst, de gratie, Gods.

De Koningin kan dat niet alleen. Naast haar staan de Ministers. Iedere Minister heeft een bepaald „vak”, 'n portefeuille. Er is een Minister voor de financiën. Dat moet een knap rekenmeester zijn. Hij heet: Minister van Financiën. Zijn naam ken je alen, verwacht ik.

Dan zijn er verder Minister voor Buitenlandse zaken, voor Binnenlandse zaken, voor Onderwijs, enz.

Iedere Minister heeft in Den Haag een groot-gebouw, waarin honderden ambtenaren voor hem werken.

De Ministers samen vormen de Ministerraad. Eén der Ministers is voorzitter of president en heet de Minister-President. De Koningin en de Ministers vormen de regering. Zij moeten het volk regeren. Dat betekent niet, dat het volk niets heeft te vertellen.

Het volk kiest mannen, die met de regering gaat spreken. Als een Minister een wet gaat maken, moeten die mannen er met de Minister over spreken. Zij kunnen zeggen, wat ze er graag in willen hebben en wat niet.

Door het volk worden honderd zulke mannen of vrouwen gekozen. Zij heten samen: de Tweede Kamer. Dan is er ook nog de Eerste Kamer. Daar in zitten vijftig personen. De Eerste Kamer wordt gekozen uit de Provinciale Staten. Maar deze Provinciale Staten zijn ook gekozen door het

volk. Dus de Eerste Kamer feitelijk ook.

De Eerste en Tweede Kamer heten samen: de Staten-Generaal. Zij vertellen dus aan de regering de wensen en behoeften van het volk en stemmen over de wetten die de Ministers maken. Begrijp je nu: de Staten-Generaal is onze volksvertegenwoordiging?

'k Hoop dat het nu iets duidelijker is.

Elk jaar opent de Koningin de eerste vergadering van de Staten-Generaal. Dit gebeurt steeds op de derde Dinsdag in de maand September. Die dag heet: Prinsjesdag, zoals ik zo pas al zei.

Prinsjesdag brengt duizenden mensen op de been in Den Haag. Want de Koningin en de Prins rijden in de Gouden Koets van het Paleis naar de

Ridderzaal. Dan zijn er de militairen in hun mooiste uniformen, een schittering van rood en goud en groen. Velen hebben er uren en uren voor over, om het schitterend schouwspel te zien. In de vroege morgen zijn ze al gekomen, om een mooi plaatsje te zoeken. En dan, -op een stoeltje of bankje, maar wachten, wachten....

Eindelijk.... het getrappel van de paarden van de ere-wacht. Dan... de gouden koets, bespannen met acht paarden. De spanning breekt en gaat over in een luid gejubel der duizenden. Het muziekkorps zet het Wilhelmus in en op het Malieveld wordt het eerste minuut-schot gelost. Eén minuut later klinkt weer 'n doffe dreun.

Onder luid gejubel rijden Koningin en Prins naar het Binnenhof. Een commissie van in- en uitgeleide uit de Staten-Generaal ontvangt de Koningin en de Prins.

— VERSTEKELING —

TEGEN WIL EN DANK

Het A.N.P. meldt de volgende geschiedenis:

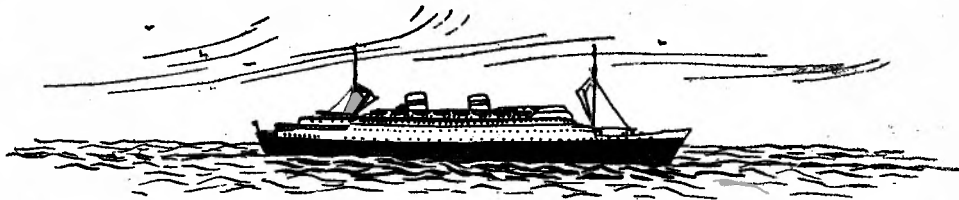
Een Amsterdamse architect ging 25 Augustus naar „Rotterdam Ahoy”. Op zijn rondwandeling zag hij van de Parkkade af de „Nieuw Amsterdam” liggen. Aan het ontwerpen van een der salons had ook hij mee gewerkt. Graag wilde hij het resultaat van de arbeid eens zien. Enkele goedgezinde schepelingen hielpen hem aan boord. Hij nam ruim de tijd om door het zeekasteel te dwalen. Maar op een gegeven oogenblik kwam hij tot de gewaarwording dat het schip... voer. Hij wist niet, dat het schip op punt stond te vertrekken, toen hij aan boord krom.

Op z'n gemak voelde onze architect zich allermint. Hij kwam te weten, dat de eerste aanlegplaats Le Havre zou zijn. Toen voelde hij zich wat geruster. Vanuit Le Havre zou hij spoedig thuis kunnen zijn. Maar in Le Havre weigerde de douane hem de toegang. Hij had geen paspoort bij zich! In Southampton verging het

hem precies eender. Toen zette de „Nieuw Amsterdam” koers naar New York over de oceaan. Nu moest de verstekeling tegen wil en dank zich wel melden bij de gezagvoerder. Deze krabde eens achter het oor en noteerde het vreemde geval. De architect moest nu op het schip werken voor de kost. Gratis passagiers kent de Holland-Amerika-lijn niet.

In New York aangekomen kreeg de architect geen gelegenheid de woningbouw daar te bewonderen! Slechts 36 minuten is hij er geweest. Want toen vertrok een ander schip, de „Noordam”, naar Nederland. Hiermee werd hij retour gezonden. Als glazenspoeler kon hij hier de kost verdienen. Weer stak hij de oceaan over en zag na 17 dagen Rotterdam weer terug. Daar haalde de rivierpolitie hem van boord. Hij mocht zijn wedervaren vertellen en vrij naar huis gaan.

Achteraf: een aardig avontuur. Je gaat naar Rotterdam en komt via New York weer terug.

De Koningin neemt plaats op de troon in de Ridderzaal en leest de troonrede. In de troonrede zegt de Vorstin welke zaken dit jaar in de Kamers zullen worden behandeld. De troonrede is dus een programma van het werk in de komende periode. Het voorlezen duurt ongeveer een kwartier. De zitting der Staten-Generaal is geopend.

Na afloop van deze plechtigheid vangt de terugtocht aan. Het is opnieuw een zegetocht langs een dichte haag van juichende mensen.

VERKEERD AANGESLOTEN.....

Onlangs was er enige consternatie op de Amsterdamse luchthaven Schiphol. Er was een verstekeling gearresteerd. Geen al te pientere verstekeling overigens. De man wilde gratis naar Australië emigreren en had zich daartoe in een vliegtuig verstopt. Dit vliegtuig had echter bestemming Stockholm.

Een televisiemast

BN IJSSELSTEIN

Je weet wel waar de knapste mensen wonen in ons land, hé? Juist, in Utrecht, want daar is maar één dom (Dom)!

De Dom is de hoogste toren van ons land. Maar nu komt er een concurrent in de buurt. Die concurrent zal de oude Dom ver boven het hoofd groeien. Bij IJsselstein is een antenne-mast in aanbouw, die maar eventjes 218 m. de lucht in zal steken. Deze stalen antennemast is niet voor de radio, maar voor de televisie-zender.

Van de televisie heb je wel iets gehoord? We hebben telefoon, telegraaf en televisie! Drie woorden met tele = ver. Verspreken, verschrijven, versien.

In Nederland zijn al heel wat proeven genomen met de televisie. Zoals men door het radio-toestel de spreker hoórt, ziet men op een scherm van het televisie-toestel dezelfde spreker ook.

Evenals bij alle uitvindingen, zijn er in de eerste tijd nog veel fouten te verbeteren. Zo gaat het ook met de

televisie. Ze staat nog in de kinderschoenen. Maar 't lijkt er op, dat ze vlug gaat groeien.

Het eerste stuk van de zendmast is 5 October geplaatst. Een gevaarte van 15 m. hoogte werd op zijn voetstuk gezet. Er klonken Duitse commando's. Want de mast is afkomstig uit Duitsland. De Duitsers zijn meegekomen, omdat zij dit werk gewend zijn.

Het betonnen voetstuk is maar 3 bij 3 m. De mast loopt van onderen in een punt toe. Aan die punt zit een holle cilinder met een doorsnee van 10 cm. Deze past precies om een massieve cilinder. Daarop rust straks de geweldige staal massa van 218 m. lang. Twaalf kabels moeten de mast in evenwicht houden. Men heeft al berekend, dat bij harde wind, de toren een zweving zal maken van bijna 3 meter.

Het zal nog wel even duren voor alles klaar is en in iedere huiskamer een televisie-toestel staat.

DILLENBURG

EEUWEN.

De vorige maand was het 6 eeuwen geleden, dat Dillenburg van graaf Otto II het privilegie van markt en muurrecht ontving.

Dit feit hebben de Dillenburgers nu feestelijk herdacht. Als de Dillenburgers feest vieren, tooien zij zich met oranje en uit hun huizen steken zij de oranje-blauwe vlag van Nassau-Dillenburg.

De Dillenburgers zijn trots op hun stad. Hier stond het slot van Willem de Rijke en Juliana van Stolberg. Op dit slot werd Prins Willem van Oranje geboren in 1533. Zijn kin-

derjaren bracht hij hier door. In 1567 keerde hij terug naar deze Dillenburg als balling: „Om lant en luyt gebracht”.

Het oude slot is er niet meer. Driehonderd jaar hebben de graven van Nassau er geregeerd. Maar in 1763 werd het slot gesloopt. Tijdens de Frans-Duitse oorlog was het door brand tot een ruïne gemaakt. Op de plaats waar eens de machtige slottoren stond, hebben de Dillenburgers in 1875 een nieuwe toren gebouwd. In het dal van de Dille houdt zij de herinnering levend aan de glorie van de

oude burcht. Met de stenen van de slotruïne hebben de Dillenburgers hun hoofdstraat geplaveid. In deze straat hebben ze enige weken geleden een optocht gehouden. Deze optocht stelde voor het huwelijksfeest in 1559 van twee zusters en een broer van Willem van Oranje.

Daar hadden wij ook een kijkje moeten nemen! 't Was net of het grijze verleden plots weer terug was gekomen. Een stoet van graven, hertogen, edelvrouwen en schildknepen trok door de stad. Feestelijk klaroengeschal weerklonk. In de kleurrijke stoet waren Willem de Rijke en Juliana van Stolberg de hoofdpersonen.

H.M. Koningin Juliana heeft zich door een gezant laten vertegenwoordigen op het feest van Dillenburg.

Ons trekt nog het meest een eeuwen oude lindeboom bij de slotpoort. De stam is verweerd en de takken worden ondersteund met palen. Toch prijkt elke zomer de oude linde in 't groen en bloeit ze weer.

Weet je waarom deze oude lindeboom ons zo trekt? In de schaduw van deze boom heeft Willem de Zwij-

ger de Nederlandse gezanten ontvangen, die hem kwamen smeken om hulp voor de benarde Nederlanden. 't Was de 14de April 1568! Hier heeft de Vader des Vaderlands beloofd, dat hij zou helpen tegen Alva's dwinglandij.

Nederlanders hebben bij hun bezoek een poosje stil gestaan bij dit nog levende monument. Ze hebben een takje met wat groene bladeren geplukt van deze boom en neergelegd op de graftombe van Juliana van Stolberg en Willem de Rijke.

TELEFOONKABELS DOOR ZEE

Het telefoonverkeer tussen de verschillende plaatsen in ons land wordt hoe langer hoe beter ingericht. Een groot gedeelte is reeds geautomatiseerd.

Ook het telefoonverkeer tussen de verschillende landen van West-Europa wordt steeds verbeterd en gemoderniseerd.

Thans is men gereed gekomen met het leggen van twee telefoonkabels tussen Nederland en Denemarken.

Vanuit het centrum van ons land zijn de kabels dwars door Friesland gelegd en te Oostmahorn te water gelaten. Door Lauwerszee en Noordzee gaat het rechtaan op Denemarken. Bij Römø komen ze weer boven water.

Een Engels kabelschip heeft deze 240 km. lange kabel in slechts twee

weken gelegd.

Tegen de inwerking van het zee-water moeten deze kabels goed geïsoleerd zijn. De kabel is dan ook 6½ cm dik en weegt 7 kg. per meter. Reken nu maar eens uit hoe zwaar de gehele kabel is! Zouden alle kinderen van jullie school samen deze kabel kunnen trekken?

Iets bijzonders is, dat in beide kabels versterker-stations zijn gebouwd, die op de bodem van de zee zijn neergelaten. Aan de zeedijk bij Oostmahorn is ook een versterker-station gebouwd. Waarvoor deze stations nodig zijn behoef ik jullie niet te vertellen.

De nieuwe kabels maken het mogelijk, dat er op dit traject tegelijkertijd 36 gesprekken kunnen worden gevoerd.

De Hervormingsdag

Nu 31 October weer nadert, gaan onze gedachten naar de bekende hoogleraar-monnik te Wittenburg: Maarten Luther.

Wie kent niet zijn naam? De Rooms en evengoed als wij. Maar toch ..... een geweldig verschil! Een Rooms-Katholiek noemt hem een ketter, misschien wel de ketter. Wij weten, dat hij een kind van God is geweest, die door het geloof de strijd heeft aangedurfd tegen de machtige R. K. Kerk.

Nog eenvoudiger gezegd: God heeft hem gebruikt, om de mensen van zijn tijd terug te brengen tot de Bijbel. Dat boek kende men niet meer! Wat heerlijk, dat door de Reformatie — niet Luthers, maar Gods werk — de ogen van duizenden zijn open gegaan voor het ongelooft, dat de Rooms-Katholieke Kerk had veroverd.

Nu wil ik deze keer 'es afwijken van de gewone regel. Jullie weten heel wat van Luther af! Welnu, vragenderwijs gaan wij nu samen het leven van de grote Hervormer eens door.

Er zijn in de jonge jaren van Maarten heel wat zorgen en moeiten geweest. Op de Kloosterschool te ..... moest hij zelf zorgen voor schoolgeld en kostgeld. — Hoe deed hij dat? — Ja, dat kon hij heel goed! Er is een rijke koopmansvrouw — hoe heet ze? — die er door getroffen wordt en Maarten in huis neemt. Zijn studie verloopt vlot. Hij wordt doctor in de rechten. Als hij overvallen wordt door een ....., roept hij: „Help mij, Sint Anna, ik zal monnik worden”. Doctor Martinus Luther stapt het klooster in en heet voortaan broeder .....

In Von Staupitz krijgt hij een trouwe vriend. „God is niet alleen toornig, maar ook genadig”, houdt deze hem altijd voor.

Z'n reis naar Rome wordt een diepe ..... voor Luther. O, die monniken en priesters! O, die kloosters en ker-

ken! Wat een ongelooft!

Nu komt de strijd! Een „aflaatkramer” — zijn naam is? — komt in Duitsland. Luther trekt tegen hem van leer in z'n .... stellingen, die hij de dag vóór Allerheiligen — welke datum? — aanslaat te Wittenberg.

Wijd en zijd worden deze stellingen bekend, ook in Rome!

De Paus zendt een gezant om Luther te overreden. 't Helpt niet! Ten einde raad doet de Paus hem in de ban. — Wat doet Luther met deze brief? — Juist, onthoud die datum goed! 10 Dec. 1520.

Ook de Keizer — wie? — bemoeit er zich mee. Luther wordt in 1521 voor de Rijksdag te ..... gedaagd.

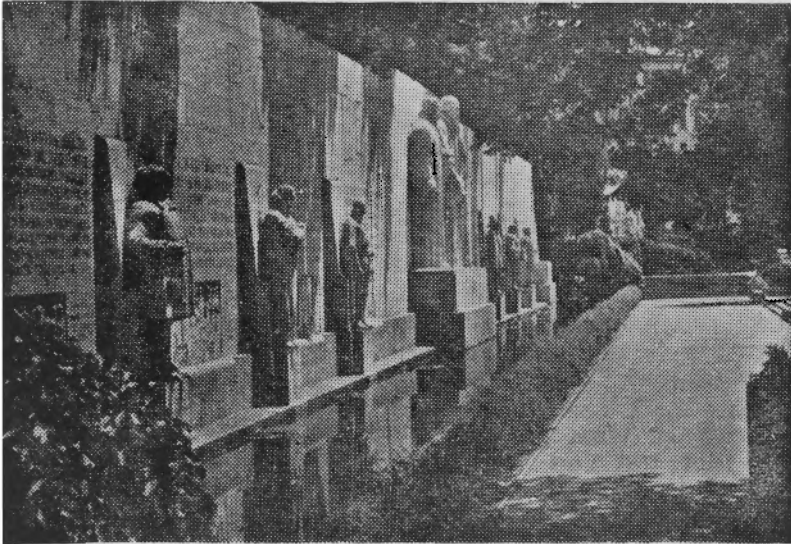
Hier belijdt hij voor God en aanzienlijke mensen, niets geleerd of geschreven te hebben tegen Gods Woord.

Op de terugreis wordt Luther ontvoerd naar het slot, de ..... Voortaan heet hij Jonker George. Hier heeft hij de Bijbel vertaald in het Duits. Nu

In Kopenhagen, Denemarkens hoofdstad, zijn luisterrijke kroningsfeesten. We schrijven het jaar 1731 en Christiaan VI wordt tot Koning gekroond. Hoge regeringspersonen uit alle delen der aarde zijn uitgenodigd de feesten mee te vieren en onder die groten is ook de graaf van Zinzendorf. Met hem zijn er afgevaardigden uit Nederland, Frankrijk, Engeland, en vele andere landen. Maar ook uit de Deense overzeese bezittingen; uit Trankebar, West-Indië en Groenland. De Kopenhagers kijken hun ogen uit, want het personeel dat deze afgevaardigden hebben meege-

bracht bestaat voor een deel uit kleurlingen. En mensen van een andere kleur dan de blanken, waren toen in Europa vrijwel onbekend.

Er is één jonge negerbediende, die met zijn heer uit West-Indië is meegekomen. Hij heet Anton en deze Anton trekt buitengewoon de aandacht van Zinzendorf. Deze voelt zich niet te hoog om met de eenvoudige negerjongen lange gesprekken te houden. Anton laat al zijn wantrouwen varen en vertelt van het lijden, dat zijn familieleden als plantageslaven dag en nacht te verduren hebben. Door deze verhalen werpt Zinzendorf

Het Monument der Reformatie, midden in de stad Genève

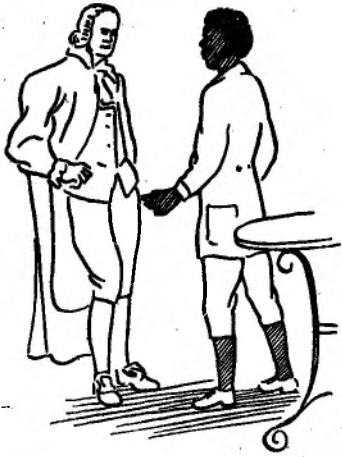
kan het volk Gods Woord kopen en lezen. En hoeveel werk Luther nog meer gedaan heeft, zou ik niet kunnen zeggen!

In 1525 wordt hij monnik af en trouwt met..... Zij heeft hem bij

zijn vermoeiend werk altijd trouw geholpen.

In 1546 sterft hij en wordt begraven in de slotkerk te.....

En als je straks het Lutherlied zingt denk je aan psalm.....

een blik in een wereld vol onuitsprekelijke nood. Hij voelt, dat hij helpen moet. De maatschappelijke toestanden kan hij niet veranderen. Maar — kan hij niet aan deze ellendigen de Boodschap van Jezus Christus gaan brengen, die ook voor de aller-ellendigsten een Zaligmaker en Verlosser wil zijn? Met een diep bewogen hart heft hij de handen op tot God. „Hier hebt Gij mij, Heer, met alles wat ik heb, gereed om Uw bevelen uit te voeren”.

Van nu af aan hunkert de graaf naar het eind van de feestelijkheden. Eindelijk is het zo ver, hij reist huiswaarts naar zijn bezitting in Silezië. De negerjongen Anton reist met hem mee. De broeders, de vluchtelingen uit Bohemen die inmiddels tot vele honderden zijn aangegroeid, moeten ook weten van de onmenselijke nood der plantageslaven. Daarna zullen ze gezamenlijk afwachten welke weg God hun zal wijzen. Een samenkomst wordt belegd, waarop de graaf spreekt, met Anton naast zich. Zijn gloeiende woorden maken diepe indruk. Wanneer aan het eind van zijn rede zijn vraag weerklinkt: „Wie uwer wil daarheen gaan, om aan die ellendigen het Evangelie te brengen!” staan er twee broeders op. Zij bieden zich aan, om naar het verre, onbekende Westen te trekken in dienst van de Heer en de medemens. Het zijn Leonard Dober en David Nitschmann. Ze kennen het klimaat en de

taal niet, ze krijgen geen bijzondere opleiding en vragen niet om uitrusting of salaris. Ze kunnen niet eens hun reis van te voren bespreken. Ze vragen zich niet af, of ze wel ooit weer heelhuids terug zullen komen. Ze gaan met niets anders dan met een groot en sterk geloof in hun Hemelse Meester. En in de overtuiging, dat de achtergebleven gemeente zonder ophouden voor hen zal bidden. Wanneer ze kort daarna, te voet, de reis aanvaarden, hebben ze met elkaar zeven en een halve rijksdaalder op zak. Dit lijkt Zinzendorf wel wat erg weinig; hij geeft hun er nog zeven en een halve rijksdaalder bij. Daarmee gaan ze op weg naar Kopenhagen. Van daar brengt een Nederlands koopvaardijship hen naar St. Thomas, het eiland van de Deense Antillen, waar over Anton heeft verteld. Geheel onopgemerkt vertrekken de beide eenvoudige mannen, door niemand uitgeleide gedaan, door niemand toegesproken. En toch is dit stille vertrek een van de grote daden Gods geweest. Met de reis van deze broeders is het machtige werk der wereldzending begonnen.

EEN MOEILIK RAADSEL.

Twee jongens waren bezig elkaar raadsels op te geven.

De jongste zei eindelijk: „Nu weet ik een mooie. Het heeft verren en het blaft. Wat is dat?”

Dat kon de ander niet raden en hij gaf het op.

„Een kuiken!” riep de eerste toen.

„Dat kan niet”, zei de oudste, „een kuiken blaft toch niet!”

„Nou ja”, was 't antwoord, „dat heb ik er alleen maar bij gezegd om het wat moeilijker te maken”.

ONS WERKHOEKJE

Hallo, meisjes en jongens,

Jullie hebben de post heel wat werk en mij heel veel plezier bezorgd met jullie inzendingen. Kolossaal, wat een aantal! (We geven daarom geen 10 maar 15 prijzen). 'k Had het eerlijk niet verwacht. Deze prijsvraag leek me heus niet gemakkelijk. Er waren dan ook verscheidene oplossingen met een foutje er in. Vooral no. 7 gaf moeite. Foei, kennen jullie 't buitenland nog beter dan je eigen land?

De goede oplossing is :

1. Stadhuis te Brussel.
2. Domtoren te Utrecht.
3. Eiffeltoren te Parijs.
4. Domkerk te Keulen.
5. Arc de Triomphe te Parijs.
6. Tower-bridge te Londen.
7. St. Bavo-kerk te Haarlem.
8. Vredespaleis te Den Haag.
9. Grot van Han te Han.
10. Ridderzaal te Den Haag.
11. Vrijheidsbeeld te New-York.

Nu hebben jullie natuurlijk allang gekeken, wie de prijswinnaars zijn deze keer. 't Is weer net als anders: we willen alle goede oplosers graag een prijsje geven, maar.... dat kan Bruin niet trekken! De gelukkigen zijn deze keer :

1. Gerda Sliggers, Valkenburg Z.H.
2. Jacob Buikema, Groningen.
3. Sippie de Boer, Oudega W.
4. Leendert van Duyn, Katwijk a. Z.
5. Truus Sijtsma, Heerenveen.
6. Arie van Pelt, Rozenburg.
7. Elisabeth Westra, Lauwerzijl.
8. Bouwe Douma, Bergum (Fr.)
9. Marie van Belzen, Vlissingen.
10. Wiebe H. v. d. Velde, Lutjegast.
11. Grietje Kooistra, Garijp.
12. Bertus Slaats, Vropomshoop.
13. Johannes Bosklopper, Doezum.
14. Rietje de Wildt, Hei en Boecop.
15. Anne Landman, Oosthem, No. 1.

Hartelijk gefeliciteerd jullie! En de anderen: Moed houden maar. En

troost jullie hier maar aan, dat ook het zoeken en vinden van de oplossing een reuze-plezierig werkje was. Vind je ook niet?

Na dit lange verhaal, nog een stel-letje leuke raadsels.

1. Ik ken twee volle broers, waar- van de één mijn oom is en de andere niet. Hoe kan dat?
2. Waarom schijnt de zon nooit twee dagen achteréén?
3. Welke soort steen bestaat uit twee stemmen?
4. Wat is de langste dag?
5. Ik ben een molen en toch heb ik geen wieken. Hoe kan dat?
6. Waar ga je naar toe, als je 12 jaar bent?
7. Ik heb sporen en toch rijd ik geen paard. Wie ben ik?
8. Welke bloem kan men niet pluk-ken? Van H. Boersma, Idzega 22a.
9. Mijn geheel bestaat uit acht letters en is precies in een jaar op.

In een 1, 4, 3, 6, 7, 8 is het 's zom-ers niet warm.

Met 3, 2, 1 verzegelt men brieven.

De boeren werken op het 3, 2, 5, 6.

Een 1, 2, 8 is een voertuig. Wat ben ik? van T. Groenveld,

Sandfirden 4 bij Oudega.

10. Drie beroepen op de naamkaart-jes gedrukt. Zie je ze?

W. B. R. RANNAM

Ede.

Y. Z. REERDE

Wons

T. C. SCHOERTIL

Eenrum

Deze keer behoeven jullie niets op te sturen. Tot een volgende maal!

GRUZE WOLF

... vindt het goede spoor

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer die hij doodt. Door de mist verdwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nederzetting der „Bleekgezichten“ aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spion en sluiten hem op in een blokhut. Het dochtertje van de Zending-dokter verzorgt hem in het geheim. In het voorjaar maakt hij plannen om te ontvluchten.

Kleine Wolf peinst zich suf over een oplossing. Met grote open ogen ligt hij naar het luchtgat in de muur te staren, dat met een zwaar ijzeren kruis getralied is. Hoe dikwijls heeft hij daaraan al gewrikt en gewrongen — maar zonder succes natuurlijk. Het ding zit secuur vastgemetseld en zonder hulpmiddelen krijgt hij het niet kapot.

Buiten is 't stil geworden. Alles slaapt, alleen een verre vogel roept lakkend zijn wijfje. Kleine Wolf hoort 't en dat maakt de hunkering in hem nog groter. Hij ruikt de vrijheid — maar mag er niet van proeven! De maan werpt een brede plek wit licht door het gat — en dan ineens veert Kleine Wolf overeind. 't Moét. Nu direct. Hij houdt het niet langer uit. De roep van de vrijheid is te sterk!

Er is geen andere mogelijkheid dan het luchtgat. Zal hij 't nog eens proberen? Al vaak genoeg heeft hij een poging gedaan, om er door te kruipen, maar altijd weer bleek het gaatje te klein. Zal 't dan nu wèl gaan?

Ja, het moet, het moet! Met een kattensprong hangt hij aan de spijlen en werkt en werkt, wringt zich in allerlei bochten.... nee, vergeefs, hij komt er niet door. Maar 't is of de vrijheid hem reuzenkrachten geeft en ja, warempel, het lukt om één der spijlen wat te verbuigen. Gaat 't nu? Nee, nóg niet, maar 't scheelt niet veel meer. Dan trekt hij rap al z'n kleren uit en smijt die alvast naar buiten. Zo,

nu nog eens geprobeerd.

De koude nachtwind deert hem niet, de schrijnende pijn van de scherpe stenen op zijn naakte lichaam voelt hij niet. Nu roept de vrijheid! En Kleine Wolf komt! Niets kan hem meer tegenhouden!

Ziezo, z'n benen zijn er alvast doorheen. Dan het bovenlijf.... ja, ja, het gaat! Wat 'n geluk dat ie zo klein en vermagerd is — een stevig gebouwde jongen zou er nooit doorgekomen zijn! Nu alleen zijn hoofd nog.... ha, 't is gelukt! Hij is vrij. Vrij!

Als Kleine Wolf weer vaste grond onder zich voelt, zou hij een wilde triomfkreet over 't kamp willen uitschreeuwen. Maar hij doet het wijzselijk niet. Natuurlijk niet. Want al is hij dan nu uit zijn gevangenis verlost, zolang hij de nederzetting geen mijlen achter zich heeft, is hij toch nog niet werkelijk vrij. Nóg dreigen hem aan alle kanten gevaren — veronderstel, dat één van de Bleekgezichten door het lichte gerucht wakker geworden is? Of dat er een wacht door de nederzetting rondstapt, die natuurlijk met het zo gevreesde geweer gewapend is?

Enkele seconden houdt Kleine Wolf de adem in en luistert, luistert.... Nee, niks te horen. Alles slaapt blijkbaar. Dan trekt hij bliksemsnel z'n kleren aan. Vlug, vlug, elk ogenblik is kostbaar!

Nu de laatste gevaarlijke tocht door het kamp! Kleine Wolf weet, dat het geringste geluid hem verraden kan, maar niet voor niets leren de Indianenjongens al vroeg, hoe zij onhoorbaar en onzichtbaar sluipen moeten. Als een slang glijdt hij langs de blokhutten en blijft angstvallig in de schaduw van bomen en struiken. Telkens luistert hij naar elk verdacht geluid, maar 't blijft stil. Als er nu aan de buitenkant maar geen wachtpost staat!

Nee, er is niets te horen, niets te

zien. Hoera! Zal hij nu zijn vrijheidsroep over 't kamp laten schallen en dan ijlings de benen nemen? Nee,

de Indiaan wel gezorgd: hij weet precies hoe en waar hij lopen moet, om geen enkel spoor achter te laten!

De moeilijkheid is alleen, om de juiste richting te gaan. Maar de maan en de sterren wijzen hem de weg en, vertrouwend op zijn onfeilbaar Indianeninstinct, draaft hij dus de hele nacht aan één stuk door. Hij weet, waar zijn stamgenoten zich nu, in 't begin van de lente, zullen verzamelen om de vruchtbare weiden voor hun kudden op te zoeken. Daar moet hij heen! Dan is hij pas vrij en veilig!

VI. Grijze Wolf op 't oorlogspad.

niet doen! Rustig laten slapen, wat slaapt! Die kerels zullen heus wel merken, dat ie ontsnapt is. En hoe later zij er achter komen, hoe beter!

Wat zullen zij dan op hun neus nemen! Wat zullen ze kwaad zijn!

Wat zal Mady er wel van zeggen?

Wat zal hij geen afscheid van haar 't kunnen nemen. Zonder haar en haar vriendschap zou hij zo ver gekomen zijn....

h bedwingt Kleine Wolf de lust naar nog even gedag te gaan zeggen 't Is te gevaarlijk en bovendien zij geen minuut te verliezen. zal hij haar misschien nooit g zien — de Grote Geest, de sterren woont, kan haar beschermen. Hem zal hij or zijn vriendinnetje....

dwijnt hij in het dichte bos rent, of de Bleekgezichten hielen zitten.

ver is 't nog niet. Want breken van de dag, als waken, merken zij dat en is. Een verbogen retrapte gras bij de hoe 't gelukt is!

dat ze razend amin dat zij op ven achtervolging

een behoorlijke zijn ze het de glad

Dagenlang duurt de tocht van Kleine Wolf. Hij gunt zich bijna geen tijd om wat te slapen. En eten is ook bijzaak! Voort moet hij, voort! Weg uit de nabijheid van die gehate Bleekgezichten! Met dit éne doel voor ogen kent hij geen vermoeidheid, heeft hij geen last van slaap of honger.

Met overdag de zon en 's nachts de sterrenhemel als gids, draaft hij zo twee dagen en twee nachten over de prairies en dan.... dan komt hij eindelijk op bekend terrein. Ha, hij heeft zich dus niet in de richting vergist — als nu de stamgenoten nog maar niet vertrokken zijn....

Nee hoor: kijk maar, ginds in de verte stijgt ergens rook op. Daar moeten de wigwams zijn!

't Is zo. De Zwartvoeten staan op 't punt om hun winterkwartieren te verlaten, als daar plotseling de doodgewaande Kleine Wolf het kamp komt binnen vallen. Wat 'n weerzien!

Toen Stille Sluiper en zijn makkers, na de mislukte jachtpartij in 't begin van de winter, zonder hem terugkwamen en de pony Ponoka kort daarna zonder zijn meester het kamp weergevonden had, vreesde Grote Arend al het ergste voor zijn zoon. En toen de mist en de sneeuw alles onherkenbaar maakten, had men de hoop opgegeven hem nog ooit levend terug te zien. Die was natuurlijk ergens in de wildernis een eenzame, elendige dood gestorven....

En nu staat hij daar plotseling vóór hen, dezelfde Kleine Wolf van vroe-

ger, alleen 'n beetje magerder, vermoeid en vuil en hongerig. Wie had dat ooit gedacht?

's Avonds bij het kampvuur moet hij in de kring van mannen en jongens nauwkeurig zijn avonturen vertellen. Niets mag hij vergeten, want vanaf het moment dat hij zijn vrienden verliet om alleen op de zwarte beer te gaan jagen tot aan zijn thuiskomst, wil iedereen precies weten wat hij beleefd heeft. Vooral zijn ervaringen met de Bleekgezichten interesseren de Indianen en er gaat afkeurend gemompel rond, als Kleine Wolf van zijn slechte behandeling vertelt. Maar eerlijk verhaalt hij ook van de goedheid en vriendelijkheid van Mady Jackson en haar vader.

Wat zijn de andere jongens jaloers op hun vriendje, die zo'n prachtig avontuur beleefde! Toch moeten ze toegeven, dat hij er zich schitterend doorheen geslagen heeft — dat zou niet iedereen hem zo nadoen! En ook de mannen zijn vol lof over het gedrag van hun jonge stamgenoot. Hij heeft zich een waardige zoon van van hun dappere opperhoofd getoond!

Grote Arend heeft niet veel gezegd. Alleen knikte hij telkens goedkeurend en als Kleine Wolf eindelijk uitverteld is, gaat hij staan. Dan prijst hij zijn zoon met sobere woorden en zegt, dat Kleine Wolf na zo'n moedig gedrag bijna een man is. In ieder geval heeft hij zich als een man gedra-

gen! En daarom: „Kleine Wolf is gestorven”, besluit de machtige. „Grijze Wolf zal voortaan zijn naam zijn, omdat hij grijs van 't prairiestof naar zijn wigwam is teruggekeerd”.

En met die nieuwe naam is ieder het volmondig eens. Kleine Wolf zelf wel in de eerste plaats. Fijn, eindelijk is hij dat kleinerende woordje in zijn naam kwijt! Grijze Wolf — dat klinkt! Een naam, die eerbied en respect afdwingt!

En plechtig belooft hij zijn vader en de andere mannen, dat hij zich ook in de toekomst als een echte Indianen zal gedragen, zijn nieuwe naam en die van zijn grote vader waardig. Liever zal hij sterven, dan dat Grote Arend zich ooit over zijn zoon zou behoeven te schamen....

Al gauw merkt Grijze Wolf dat er iets in de lucht hangt. Er wordt nog slechts fluisterend en geheimzinnig over dat „iets” gesproken, maar iedereen weet wat er te gebeuren staat. Het schien al spoedig, misschien oortoe — maar dit is zeker: de Indianen zullen tegen de Bleekgezichten oorlogspad gaan.

In de geheime „Raad der Ouden die Grote Arend van advies diende is het voor en tegen overwogen, en het uiteindelijk resultaat van de gesprekken was toch, dat er een verperk gesteld moest worden op het optreden der Bleekgezichten verder drongen zij door op de velden, steeds driester en braver den zij op tegen de Rode Waren de blanken deze waren in hun kwartieren gekomen zij niet van de Indianen gehandeld met hen zouden de Indianen den, pels en vlees en pels zij hebben en wat gaven in ruil? Onnutte roversiersels en..... vuurwater, dat de Trots had Grote geweest — hij was zichten-aanbieding. alleen onder dwang hun eigen voor...

6e JAARG., No. 8 — NOV. 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries“
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Als voorzorgsmaatregel tegen de verwachte nachtvorsten, die in deze tijd van het jaar weer optreden, is men in de bollenstreek druk bezig de velden met een beschermende laag stro te bedekken.

ROUW IN ZWEDEN

Als we de naam Gustaaf horen, denken we onwillekeurig aan een koning van Zweden. Vooral de naam

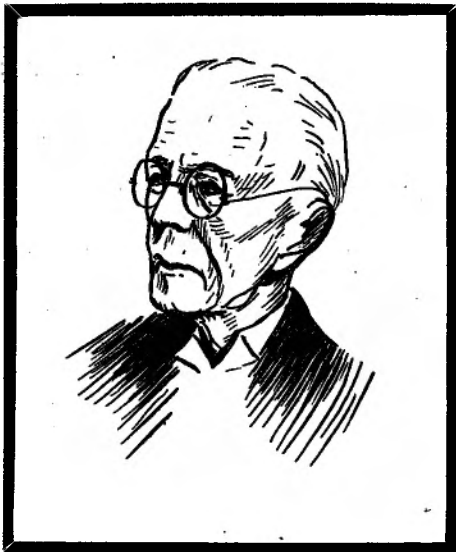
Gustaaf Adolf heeft een bekende klank. Hij was het immers, die in de dertigjarige oorlog (1618—1648)

met zijn leger naar Duitsland trok om daar de Protestanten te helpen in hun strijd tegen de Roomse keizer Ferdinand.

Bij het horen of lezen van die geschiedenis komen we telkens weer onder de indruk van zijn grote vroomheid en dapperheid. Mee door zijn hulp is het Protestantisme in Duitsland niet ten onder gegaan. Zijn dood, (hij sneuvelde in 1632), was dan ook een groot verlies voor de Protestanten in Europa.

Na hem zijn er meer koningen van Zweden geweest, die Gustaaf heetten.

Zo kwam er in 1907 weer een Gustaaf Adolf aan de regering, die bekend is als koning Gustaaf V. Deze koning nu is op 92-jarige leeftijd overleden. Hij was de oudste koning ter wereld.

De Zweden hielden van hun koning. Vooral door zijn eenvoud en vriendelijkheid zagen ze tot hem op als tot een vaderlijke vriend. Hij had een hekel aan alle deftigheid. Of hij nu sprak met een Zweedse arbeider of met een hoge regeringsambtenaar, altijd sprak hij hem aan met „jij”.

Altijd heeft hij zijn best gedaan zijn volk zo goed en rechtvaardig mogelijk te regeren. Zo heeft hij zowel in 1914-'18 als in 1939-'45 zijn best gedaan, om Zweden buiten de oorlog te houden. In beide oorlogen bleef Zweden **neutraal**.

Evengoed als bijna alle mensen had koning Gustaaf zijn bijzondere liefhebberijen, zijn **hobby's**. Dat waren

vooral tennissen en jagen. Dat tennissen deed hij tot zijn 88ste jaar. Toen heeft zijn dokter gezegd, dat hij verstandiger deed, om er mee op te houden. Dat spel kende hij goed. Aan verschillende **toernooien** heeft hij meegedaan. Dan liet hij zich niet koning Gustaaf van Zweden noemen, maar kortweg : mr. G. En nergens had hij groter hekel aan, dan dat zijn tegenpartij hem liet winnen, omdat hij koning was.

Als hij aan een jachtpartij deelnam, liet hij zich door geen weer of wind afschrikken. Hij vervolgde het wild, totdat hij het bemachtigd had.

Aan zijn 43-jarige regering is nu een eind gekomen. Midden in zijn werk zakte hij in elkaar en twee dagen later overleed hij.

Geen wonder, dat het Zweedse volk rouwt om het verlies van zijn geliefde vorst. Uit alle delen der wereld werden bewijzen van deelneming ontvangen. Ook koningin Juliana en Prins Bernhard hebben een **condoleantie-telegram** gezonden.

De troonopvolger is de 68-jarige Gustaaf Adolf, die nu koning is geworden onder de naam Gustaaf VI Adolf. Evenals de overleden koning wilde de nieuwe koning niet gekroond worden, omdat hij vond, dat daaraan te veel plechtigheid verbonden was.

Wel moest hij de eed op de grondwet afleggen. Dit gebeurde in een **speciale** vergadering van ministers en kamerleden.

Voor het koninklijk Paleis hadden zich duizenden Zweden verzameld, die hun nieuwe koning en koningin

ONRUSTIGAZIË

't Staat er niet best voor in het werelddeel Azië. 't Lijkt wel, of de oorlogsbrand er aan alle kanten uitslaat. 't Is vechten in Korea, in Tibet, in Indo-China en in de Zuid-Molukken. Is het niet ontzettend?

KOREA. In N.-Korea hebben de troepen van de Uno, (of van de V.N., dat is meer Nederlands gezegd), de communisten steeds verder achteruit gedreven. Ze werden om zo te zeggen, tegen de grens gedrukt. Toch was er van overgave geen sprake. Plotseling leek het, alsof de kansen keerden. De Noord-Koreanen begonnen tegenaanvallen te ondernemen. De Amerikanen moesten zelfs een eind terug. Vanwaar kwam die plotselinge kracht van de Koreaanse communisten?

Die was al spoedig verklaard. Grote aantallen Chinese communisten waren de grens overgekomen, om de Noord-Koreanen te helpen. De piloten van verkenningsvliegtuigen meldden, dat er aan de Mandsjoerijse grens

zeer grote troepenconcentraties werden waargenomen.

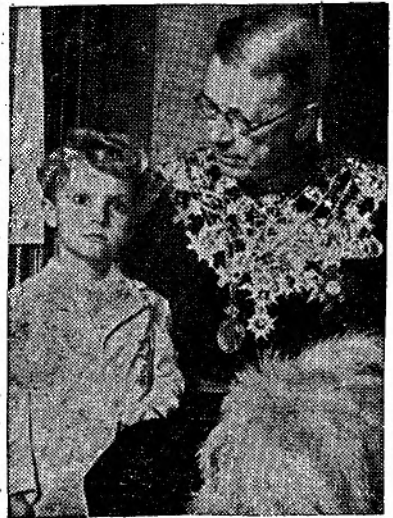
Die Chinese inmenging is een grote teleurstelling voor hen, die dachten, dat de oorlog in Korea spoedig afgelopen zou zijn. Men verwacht nu, dat de strijd daar nog minstens de gehele winter zal duren, vooral ook, omdat in het gebied, dat de Amerikanen en Zuid-Koreanen op de communisten hebben veroverd, zich een **guerillastrijd** begint te ontwikkelen. Die kan de legers van de verbonden volken nog handen vol werk geven. Intussen sturen steeds meer landen troepen naar Korea, om te helpen de vijand te verslaan. Generaal Mac Arthur verklaarde, dat de Noord-Koreanen verslagen waren, maar dat de verbonden legers nu tegenover een nieuw leger stonden, dat over grote reserves uit een vreemd land kan beschikken.

TIBET. In dit nummer vind je een heel artikel over Tibet. Lees dat eerst maar eens.

geestdriftig toejuichten, toen ze op het balkon verschenen. Ook wilde men de nieuwe kroonprins zien. Dat is niet de oudste zoon, maar de oudste kleinzoon van de nieuwe koning. Zijn oudste zoon is namelijk in 1947 om het leven gekomen, toen een K.L.M. vliegtuig bij Kopenhagen verongelukte. De titel van kroonprins is nu overgegaan op de vier jaar oude prins Karel Gustaaf.

Koning Gustaaf VI nam de kleine kroonprins op zijn arm en kwam nu met hem op het balkon. Hij was een beetje zenuwachtig van al dat gejuich daar beneden. er bedeesd zwaaide hij zijn handje maar keek toch telkens achterom naar zijn moeder, die zich een beetje achteraf hield.

't Valt ook niet mee gewoon te doen als duizenden mensen naar je kijken en je toejuichen!

De 68-jarige Zweedse koning Gustaaf VI Adolf met zijn 3 $\frac{1}{2}$ -jarige kleinzoon Karel Gustaaf, de nieuwe kroonprins.

Van vijanden heeft zo'n onherbergzaam en moeilijk toegankelijk land weinig te duchten, zou je denken. Toch heeft Mao Tsje Toeng, het hoofd van de communistische regering, zijn troepen (naar men zegt 70.000 man) bevel gegeven, Tibet binnen te rukken. Het kleine Tibetaanse leger is tot nu toe niet in staat geweest de indringers tot staan te brengen. Geen wonder ook, als je alleen maar over verouderde wapens beschikt!

Al is het terrein moeilijk begaanbaar, toch vorderen de Chinezen nog elke dag. De Dalai Lama (zo heet de vorst van de Tibetanen) heeft zijn hoofdstad Lhasa moeten prijsgeven. 't Is te vrezen, dat hij weldra helemaal het hoofd in de schoot moet leggen en dat zijn land aan de communisten ten prooi zal vallen.

INDO-CHINA. Ook hier is het een en al onrust. Dit gebied staat onder Frans bestuur. Het ligt in Achter-Indië.

De Fransen hebben hier te maken met een opstandige beweging, die vooral in het noorden van het land de baas speelt. Het is de beweging, die de Vietminh genoemd wordt. De leider van deze opstandelingen is de communist Ho Tsji Minh. Zijn naam betekent: Het licht, dat schijnt!

De Fransen hadden langs de Chinese grens 'n rij grensforten gebouwd, die onderling door verdedigingslijnes waren verbonden. Al jaren lang heeft Ho Tsji Minh met zijn Vietminh in deze streek een guerilla-oorlog tegen de Fransen gevoerd. Het ellendige voor Frankrijk is, dat deze opstandelingen in communistisch China militair worden getraind en dan met modern wapentuig weer over de grens komen. Eén voor één moesten de grensforten worden opgegeven en steeds verder moesten de Franse legers terugtrekken. We kunnen van een guerilla-strijd eigenlijk niet meer spreken, 't is eigenlijk al een vechten met geregelde legers. De Fransen zien wel in, dat zij 't alleen niet zullen kunnen houden. Daarom hebben ze aan Amerika meer financiële steun en wapenen gevraagd. Amerika wil die wel geven. 't Wil heel graag, dat Indo-

China geen tweede Korea zal worden.

Zo maakt „de ruiter op het rode paard”, zoals de oorlog in het laatste Bijbelboek symbolisch wordt voorgesteld, zijn slachtoffers bij duizenden.

AMBON is ook nog steeds gevechtsterrein. Wanhopig verzetten de Ambonnezen zich tegen de veel talrijker aanvallers. Hoe vreselijk de toestand is, blijkt wel heel duidelijk uit een telegram, dat 'n Nederlandse vrouw uit Ambon verzond. Het luidde zo:

„Moeders van Nederland, tot heden geen Rode-Kruis-hulp. Doen dringend beroep op u. Onze kinderen sterven van honger. Zijt gij de hongerwinter vergeten? Laat voedsel **droppen**, als schip onmogelijk is. Help ons!”

Is 't niet vreselijk? Overal in ons land worden dan ook giften gevraagd voor Ambon.

De R.I. beweert, de hoofdstad Ambon te hebben veroverd, en dat nu het einde van de strijd in zicht is.

Maar de Ambonnezen zeggen, dat 't grootste deel van Ambon, Boeroe en Ceram en ook tal van kleinere eilanden nog onbezet zijn en dat zij blijven doorvechten, desnoods met guerilla-benden. Daar kan de R.I. de handen nog mee vol krijgen!

Aanslag op President Truman.

Een van de meest bekende mensen op de wereld is de president van de Verenigde Staten van Amerika, Harry Truman. Hij staat aan het hoofd van één van de machtigste staten ter wereld. Zo iemand heeft meestal veel vrienden, maar ook veel vijanden. In de afgelopen maand hebben een paar vijanden geprobeerd hem neer te schieten. Waarom?

Om dat te begrijpen, moeten we eerst eens de eilanden opzoeken, die de Grote Antillen genoemd worden.

Ken je ze? Het zijn Cuba, Haïti, Portorico en Jamaica.

Portorico staat onder het bestuur van de U.S.A., (dat zijn de begin-

letters van United States America: Verenigde Staten van Amerika). Op het eiland was een groep **nationalisten**, die zich keerden tegen het Amerikaans bestuur. Zij wensten onafhankelijkheid. Dit streven werd door de communisten in stilte stevig gesteund.

Zo brak er in de hoofdstad San Juan en andere plaatsen een opstand uit. 't Gevolg was, dat er doden en gewonden vielen, maar de opstand werd onderdrukt.

Welnu, deze opstandelingen hadden ook het gruwelijke plan gemaakt president Truman om het leven te brengen. Twee Portoricanen van de nationalistische partij waren naar Washington gekomen met de opdracht deze moord uit te voeren.

't Waren twee donkere, kleine kerels, **sjofel** gekleed, die probeerden brutaalweg de woning van de president binnen te dringen.

Gelukkig mislukte de aanslag door de waakzaamheid van Truman's lijfwacht. Op de trappen van het huis ontstond een vuurgevecht. Eén van de aanvallers werd onmiddellijk gedood, de ander werd zwaar gewond naar het ziekenhuis gebracht. Ook een paar leden van de lijfwacht werden zwaar gewond. Eén van hen is kort daarop overleden.

Even na de schietpartij keek de

President Truman

president uit een venster en een poosje later zag men hem uitrijden om bij de een of andere plechtigheid een toespraak te houden. Zijn bewakers keken nog strenger toe dan anders.

Zo zie je, dat het lang niet altijd meevalt, om 'n hoge positie te bekleden. Ook zij zijn alle uur in gevaar.

De exploitant van een hondenkennel te Ede, moest op last van de kantonrechter zijn woning met de bijbehorende terreinen ontruimen, de woning in December, de terreinen binnen twee etmalen. Hij kon echter geen geschikte huisvesting voor zijn honden vinden, zodat de hokken niet binnen de gestelde termijn waren verwijderd. Het gevolg was, dat een Deurwaarder verscheen met een vrachtauto en een aantal helpers en politieagenten.

Met forse hamerslagen werden de

hokken gesloopt. De weinige dieren, die nog aanwezig waren, kwamen kwispelstaartend naar hun „bevrijders” toe, zich niet bewust van de Edese huisvestingsproblemen. Totdat men kwam bij een hok waarop met grote letters stond: „Gevaarlijke hond. Voorzichtig!”

De deurwaarder bleek voorbereid te zijn: hij had zich verzekerd van de hulp van een dresseur der Edese Politiehondenclub. Behoedzaam naderde men het gevaarlijke dier, dat zich onheilspellend koest hield. Dat komt meer voor bij zeer kwaadaardige honden. Geen poot verroerde het dier. Terwijl een der agenten de revolver klaar hield, werd het hok geopend. Een ruk aan de ketting... en met stomheid geslagen keek het gezelschap naar 'n klein gummispeelgoedhondje.

DE V.U. 70 JAAR.

*

Ons land heeft de tachtig-jarige oorlog tegen Spanje gevoerd. Waarom? In de eerste plaats om de vrijheid van godsdienst.

In ons land is een tachtig-jarige strijd gevoerd met woord en pen. Waarom? Om de: „School met de Bijbel”. In die strijd stonden vooraan: Groen van Prinsterer, Elout van Soeterwoude, Kuyper, Lohman, Dr. de Visser e.a. Daarin hebben meegestreden honderden vaders, moeders en onderwijzers. Niet omdat het zulke vechtjassen waren! Maar omdat ze héél zeker wisten: Onze kinderen moeten op school horen, wat God in de Bijbel zegt. De Bijbel moet het voornaamste boek op school zijn.

Bij de H. Doop hebben de ouders dit plechtig beloofd. Luister maar eens goed, als er een kindje in de kerk wordt gedoopt.

Het lijkt zo gewoon, dat overal een school met de Bijbel staat. (In 1920 kregen deze scholen dezelfde rechten als de openbare scholen).

Maar het is niet zo iets gewoons! Er zijn maar heel weinig landen waar het zo is. Het is een heel grote zegen van God. Lezen jullie maar eens het boekje: „Om de jeugd van ons volk”. Dan wordt het jullie nog duidelijker.

Even goed als voor de Lagere Scholen, geldt voor Middelbare en Hogescholen, dat Gods Woord het voornaamste moet zijn.

***

Boven dit artikeltje staat de afkorting V.U. Dat betekent: Vrije Universiteit. Een universiteit is een hogeschool. Een school waar jonge mannen o.a. studeren voor: Meester in de Rechten, Dokter en Dominee. Dit noemen we faculteiten: de juridische, de medische en de theologische faculteiten. Het is een Vrije Universiteit, omdat ze niet behoort aan de staat en ook niet aan de kerk.

Ze wil in alle geleerdheid, in alle wetenschap gehoorzaam zijn aan

Christus en aan Zijn Woord.

De V.U. te Amsterdam bestond 20 Oct. j.l. 70 jaar. Het was Dr. Abraham Kuyper die deze school heeft gesticht. In 1880 begon ze met 5 studenten. In 1950 zijn er 1350 studenten!

In 1880 sprak Dr. Kuyper bij de opening de belijdenis van de V.U. uit: „Geen duimbreed is er op heel het erf van ons menselijk leven, waar van de Christus, niet roept: „Mijn”.

Deze woorden zijn geveugelde woorden geworden.

***

Dr. Kuyper was een groot geleerde. Een groot aantal boeken heeft hij geschreven. Ook is hij minister geweest. Hij heeft in pers en Tweede Kamer het goed recht van de School met de Bijbel bepleit.

Een meester was hij in de taal. Toch zó, dat het gewone volk hem kon verstaan.

Welsprekendheid is een schone gave. De macht er van is groot. Gevaarlijk is ze ook! Denk maar aan de mannen van de Franse Revolutie, die

Dr. A. Kuyper

de geest van het volk vergiftigden met de leuze: „Geen God, geen meester”. Of aan het Duitse volk, dat thans nog lijdt!

Ik vond in mijn paperassen nog een oude krantenuitknipseltje over 't spreken van Dr. Kuyper.

Hier volgt het:

1897. Het was op een prachtige Juli-avond, dat Dr. Kuyper in het plaatsje Noordhorn kwam, om daar een rede te houden. De grootste zaal was gezocht. Maar welk een toestand was het daar! De zaal was stikvol, de spreker kon het spreekgestoelte niet bereiken, en daarbuiten stonden honderden te dringen, mannen en vrouwen, jongen en ouden uit allerlei kring en van allerlei politieke richting.

Wat moest men doen?

Er was toen een landeigenaar die zei: „Ga naar mijn land en houd de vergadering in open lucht”. Het bevel daartoe weerklonk en daar ging de menigte heen. Wie een stoel kon bemachtigen nam die mee. Het was, alsof de zaal zou worden afgebroken. De Kiesvereniging heeft later vrij wat schadevergoeding moeten betalen.

Een spreekgestoelte werd *geïmproviseerd* en daar begon Dr. Kuyper zijn rede. Zij was interessant, leerzaam, onderhoudend.

Maar het glanspunt was het debat.

Daar was toen een ongelovig man, die niet kon begrijpen dat Dr. Kuyper het recht van de doodstraf verdedigde. „Vergeet gij niet”, riep hij Dr. Kuyper toe, „dat de Here Jezus door de overheid is veroordeeld en de doodstraf heeft ondergaan? Als die straf er niet ware geweest, zou dit niet zijn geschied!”

Daarna kwam Dr. Kuyper aan het woord. Het was onderwijl vrij donker geworden. Een kostelijke avond. Zo stil als het kon zijn in het ruime veld. Over de landen hing een zachte zomernevel, waardoor een zacht avondrood nog even zijn glanzen wierp.

De voorzitter lichtte Dr. Kuyper met een lucifer bij, als hij de aantekeningen voor het debat wilde inzien.

Hoe stil was het onder die grote schare, die met gespannen aandacht luisterde, zoals vroeger bij een hage-

preek in het vrije veld, een begerig volk de prediking indronk.

Dr. Kuyper had zijn hoed opgezet, omdat het fris begon te worden.

Toen hij kwam tot de *debater* over de doodstraf, werd zijn stem buitengewoon ernstig.

„Onze Heiland is”, zo zei hij, „ter dood gebracht. Veroordeeld door de overheid, stierf Hij aan het kruis. En nu, zo vervolgde hij, nu ik daarover spreken moet, ontbloom ik het hoofd”. En zie... alle hoeden en petten gingen af!

Daar stonden ze allen, gelovigen en ongelovigen in grote spanning.

En daar klonk die stem, vol diepe ontroering: „Nu belijd ik met al Gods volk, dat als de doodstraf niet het recht ware geweest der overheid, die regeert bij de *gratie* Gods, en onze Koning en Here niet ware veroordeeld tot de kruisdood, er noch voor mij, noch voor u allen voor tijd en eeuwigheid behoud en genade zou zijn”.

En met verheffing van stem riep hij uit: „En die dit met mij gelooft, die zegge: Amen....”

Toen klonk daar uit vele monden een amen, zoals zij zeker zelden hadden uitgesproken.

Er heerste een ogenblik een wonderlijke stilte.

Daar waren er, wien het te machtig werd. Zij wilden weg.... Maar Kuyper dankte en toen gingen allen heen. Niemand had in de politieke strijd een moment beleefd als dit.

Men had Kuyper gezien in zijn kracht.

SPRINKHANEN IN AUSTRALIE.

In Zuid-Australië zijn treinen tegengehouden door zwermen sprinkhanen. De rails werden door een zo dikke laag sprinkhanen bedekt, dat de locomotiefwielen slipten, zo deelt radio-Australië mede.

Een machinist verklaarde een zwerm van tien vierkante kilometer gezien te hebben.

Een nieuwe VINDING

In een zomervacantie ga ik graag eens een poosje vissen. Nu ben ik geen echte visser, want als ik na een half uur geen beet heb gehad, ga ik naar huis. Een echte visser blijft, beet of geen beet.

'k Heb wel eens gedacht, als het niet wilde bijten: kon je nu maar eens eventjes onder het water zien, waar de vissen dan toch wèl zitten.

Lees ik me daar nu in de krant, dat er een apparaat klaar komt, waarmee het werkelijk kan! Nu zoek je eerst een plek op, waar je een menigte flinke vissen ziet en dan werp je je lijntje uit. Als je dan niet thuis komt met je netje vol!

't Is nog niet zo ver, dat iedere hengelaar zo'n apparaatje in zijn vestzak heeft. Er wordt echter gewerkt.

Het visserij-onderzoekingsvaartuig, „Antonie van Leeuwenhoek”, neemt de laatste tijd proeven met een nieuw soort echolood voor het opsporen van scholen vissen. Dit apparaat is in Duitsland ontwikkeld. Het werkt met radar. Op het radarscherm vertoont zich een school vissen als kleine groene stippen. De vissers behoeven de netten pas uit te werpen als de boot zich boven de school bevindt. Geen tijdverlies dus meer, door 't ophalen van lege netten.

Je hebt nu vast enkele vragen: „U zegt — met radar! Wat is radar? Wat is een radarscherm?”

Nu is het niet zo gemakkelijk, om precies te zeggen hoe radar werkt. Het gaat ons al gauw boven 't petje.

Tegen een muur of bosrand kan het geluid soms zo aardig terug kaatsen. Je roept iets.... de laatste lettergreep van je eigen woord hoor je terug.

We riepen als kinderen vaak: „Hoe heet de burgemeester van Wezel?” En de echo gaf het antwoord:....

Niet overal vind je een echo! Het geluid van je woorden moet teruggekaatst worden. Net als een bal tegen een muur. En op de plek waar je staat!

Bij radar kun je ook spreken van een echo. Een radar-zender zendt korte radio-stoten uit. Heel sterke, maar heel, héél korte stootjes. Zo'n stootje duurt maar een millioenste deel van één seconde. Zo'n kort tikje kun je nooit geven met een stokje of potlood. Deze korte radio-stoot heet een pulse. Botst een pulse ergens tegen op dan keert de echo terug. De echo kan men bij radar opvangen op 'n scherm-pje. Het scherm-pje vertoont een groen vlekje of stipje. Een pracht uitvinding voor scheep- en luchtvaart in de donkere nacht. Op het radar-scherm ziet men van schepen of vliegtuigen ver weg nog, reeds een vlekje of stipje. In de vorige krant lazen we iets over een televisie-zender. Nu is dit geen televisie hoor! Je ziet van een vliegtuig niet duidelijk de vleugels en andere onderdelen. Nee, alleen maar een vlekje. Iemand die steeds bij het radar-scherm zit, weet echter wel te vertellen of het vlekje een vliegtuig of een schip is.

Met het nieuwe apparaat van zo pas worden de echo's van de zeebodem en van de vis op het scherm zichtbaar. Het is zo gevoelig, dat één enkele vis zelfs op het scherm wordt geprojecteerd.

Te New York zijn brieven bezorgd, die op 8 Juni van het jaar 1914 waren gepost. Zo iets gebeurt wel meer. De postzak werd gevonden op het station van Long Island, waar hij blijkbaar door beambten uit een voorbijrijdende trein was geworpen om zes- en-dertig jaar niet opgemerkt te worden.

Veel Paling

Wat zijn de palingvissers in hun nopjes! Reuze vangsten en goede prijzen!

Bij de afsluitdijk moet je zijn, bij sluizen van het Kornwerderzand! De Makkumer vissers boffen. Vaak werd meer dan 1500 pond paling per fuik gevangen. Verscheidene schepen kwamen te Makkum binnen, met vangsten variërende van 5000 tot 12000 pond, van éénmaal fuiken-lichten. Enkele schepen moesten tweemaal per dag de reis maken, omdat ze in éénmaal de vangst in de beunen van hun kotters niet konden bergen.

Door het vroege, onstuimige herfstweer van de laatste tijd, is de paling blijkbaar iets vroeger op trek gegaan dan andere jaren. Het aantal is ook ongewoon groot.

't Is een eigenaardige geschiedenis, de geschiedenis van een paling.

Wanneer palingen zo'n tien jaar oud zijn, zijn ze volwassen. Als dan in de herfst het weer onstuimig wordt, regenvlagen en stormen ons naar het kachelkje drijven, worden de volwassen palingen onrustig. Er is in hen een drang, om weg te trekken uit poelen en plassen. Ze moeten naar zee! Niets houdt hen tegen. In donkere nachten kronkelen ze door het natte gras van de ene vaart in de andere. De paling is op de trek.

De visser weet dit ook wel. Hij spant zijn fuiken en honderden, duizenden palingen komen niet in het zoute zeewater maar in de rokerijen terecht. Dit jaar al heel veel.

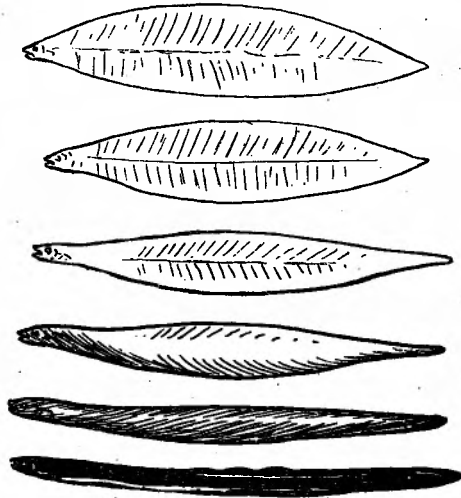
Maar er blijven nog genoeg over die ontkomen. Voor de sluizen van het Kornwerderzand wachten ze. Als de deuren eens opengaan, kunnen ze verder. En er zijn veel meer zeegaten om toch de zee te bereiken.

Waarom willen en moeten deze palingen toch naar de zee? Ze gaan terug naar hun geboorteplaats! Want in de zee, men zegt zelfs de Atl. Oceaan of Sargasso zee, storten de palingen

hun eitjes uit. Dat is het grote doel. Hun taak is volbracht en de dieren zinken, stervend, naar de bodem van de wijde zee.

Uit die duizenden eitjes komen de kleine palinkjes. Ze lijken niets op de dikke kronkelende palingen, die in de zee kwamen. Het lichaampje is doorschijnend.... maar ze zijn taai. Glasvisjes worden ze genoemd. Al dat wriemelende goedje wordt niet groot. Er zijn rovers genoeg in de zeeën, die plotseling toeschieten op de voortzwemmende scholen.

Langzamerhand beginnen de glas-

visjes te lijken op palinkjes, al zijn ze nog naaldfijn.

Na 3 jaar gaat het palingleger trekken naar het zoete water. Millioenen van deze naaldfijne diertjes komen door sluisdeuren naar binnen. Ze zwerven, zwerven, tot ze in poel of plas, vaart of gracht, rust vinden. Hier groeien ze uit tot de rovers van de nacht in het water. Velen komen in fuik of aan hengel terecht, vóór ze volwassen zijn. Je had het niet gedacht hé, dat het palinkje, dat je deze zomer ophaalde, al zo'n verre reis had gemaakt!

HET DAK DER WERELD

WETENSWAARDIG - HEDEN

Als je nu maar geen last van hoogtevrees krijgt, want we gaan samen naar het „dak der wereld”. 't Is echter niet een gewoon dak. Er wordt een land mee aangeduid! En wel: Tibet.

De laatste tijd heb je veel over dit land horen spreken. Toen jullie nog in de zomervacantie zaten, is er in dit zo weinig bekende land een geweldige aardbeving geweest, die aan duizenden mensen het leven gekost heeft.

En op dit ogenblik brengt een andere macht het rustige Tibet in beroering. Heel wat Chinese soldaten zijn de grenzen overgekomen en trekken naar de hoofdstad Lhasa op.

Tibet is eeuwen aaneen een onbekend land geweest. De grenzen waren en bleven voor iedere vreemdeling gesloten. Gelukte het al eens aan iemand, om binnen te komen, soms als pelgrim vermomd, dan werd hij wel dra over de grenzen gezet.

Voor het eerst, nu 30 jaar geleden nog maar, werd een Engelsman, als eerste blanke uitgenodigd een bezoek aan Lhasa te brengen.

Nu moet je niet denken, dat Lhasa een keurig nette stad is. Er staan wel

prachtige huizen, maar ook krotten, van klei opgetrokken. Bestrating en riolering is er niet en je hoeft niet vreemd op te kijken, als je honden en varkens tegenkomt. Dicht bij de stad, tegen een berg, ligt een geweldig, wit paleis, waarop vele vlaggen wapperen. Het is de Potala, het kloosterpaleis, dat alleen, langs hoge trappen, die in de rotsen uitgehouwen zijn, te bereiken is. Hier zetelt het „hoofd” van Tibet.

De tegenwoordige leider, de Dalai Lama, is nog maar 15 jaar oud. En het vreemde is, dat deze jongen niet gekozen, maar ergens in Tibet gezocht is.

De Tibetanen houden er een heel vreemd geloof op na: het Lamaïsme. Als iemand sterft, ontvlucht de ziel het lichaam. Maar die ziel keert terug naar het lichaam van een nieuwe mens.

Toen de laatste, dat was de dertiende Dalai Lama, stierf, verhuisde zijn ziel naar het lichaam van een pas geboren jongetje. Waar dat kind te vinden? Dat is geen gemakkelijke taak! Doch met allerlei orakelspreuken en visioenen is het na lang speuren gelukt, de nieuwe Dalai Lama te vinden in.... het huis van een rijke boer!

Met veel plechtigheid is het jongetje, toen het vier jaar oud was, tot monnik gewijd en naar de Potala overgebracht. Zolang hij minderjarig is, regeert een Regent voor hem.

Naast de Dalai Lama is er een andere, heel belangrijke geestelijke: de Tasji Lama. Deze jonge man, die veel voor het rode China voelt, haalt zijn „vrienden” in Tibet binnen, zoals eenmaal hiér de Fransen jubelend werden ingehaald.

Wie van die twee Lama's zal de macht in handen houden? De tijd zal het leren!

Zoals je net hoorde, wordt Tibet het „dak der wereld” genoemd. 't Is

DE KOOPMANSPAS BIJ DATANG

ook werkelijk een land, dat enorm hoog ligt.

Hoe groot het is en hoeveel inwoners het telt, durf ik niet zeggen. Er is nog zo weinig van bekend, dat men niet eens precies de grenzen weet te trekken. Alleen de zuidgrens wel, want die wordt gevormd door het Himalaya gebergte. Wel staat vast, dat de mensen hier zelfs wonen op een hoogte van 4000 m. boven de zeespiegel en dat er herders met hun kudden tot boven de 5000 m. gaan. Hier heerst, zoals te verwachten is, een echt landklimaat. 's Zomers droog en heet, 's winters bar koud. Temperaturen van 30 tot 35° onder nul komen voor!

En toch zijn er nog wel mooie plekjes te vinden, waar azalea's, hortensia's en rhododendrons hun bloemenweelde vertonen.

De Tibetanen zijn erg „godsdienstig”. Ze zijn van geslacht op geslacht opgegroeid bij kloosters, monniken en lama's (priesters!)

Veel Tibetanen houden zich bezig met de handel. Nog meer met de vee-teelt. De kudden, die je ziet, bestaan uit schapen, geiten en yaks. Wat bij ons de koe is, is bij de Tibetanen de yak. Hij heeft ook wel iets van onze

LASTDIER - YAK

koe, maar is heel wat groter en bedekt met lang zacht haar, dat laag neerhangt. Dit forse beest levert letterlijk alles aan de bevolking. Melk, boter en vlees. Ja zelfs, de mest wordt bewaard, gedroogd en als brandstof gebruikt. En nu zwijg ik er maar over, wat men voor leuke en nuttige

dingen allemaal maakt van de huid, het haar en de staart.

Ten afscheid drinken we tenslotte nog een kop thee bij een Tibetaanse familie. Erg zindelijk zijn de Tibetanen niet. Maar deze thee smaakt heel bijzonder. Er is n.l. zout in gedaan en een flinke brok ranzige boter (de gustibus non disputandum!) De Tibetanen vinden deze drank echter lekker en gebruiken per dag zo'n 30, 40 koppen thee. Ze kunnen dus beter thee drinken dan wij!

Nu haasten we ons van het hoge dak der wereld naar de begane grond terug!

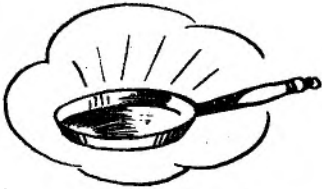
Deze korte kennismaking met Tibet heeft je iets laten zien van dit merkwaardige land en z'n bevolking!

ALLERLEI

Drie jongens hebben een benauwend avontuur beleefd. Enkele weken geleden kozen zij van Aruba uit met zijn drieën in een kleine zeilboot zee. Door stormen en een krachtige zeestroming dreven zij af en slaagden er niet in de kust weer te bereiken. De ene dag na de andere verstreek zonder dat men een schip of land zag. Door honger en uitputting verzwakte een van hen zodanig, dat hij overleed. Zijn lichaam werd overboord gezet. Tweemaal gelukte het de jongens wat regenwater op te vangen om de ergste dorst te lessen. Hun enige voedsel bestond uit enkele sardines, die aan boord wipten of zo dicht langs de schuit zwommen, dat de jongens ze konden vangen. Eenmaal gelukte het hun een zeemeew te bemachtigen, doch dat was ook al het voedsel, dat in hun bereik kwam. Om de honger en dorst niet voortdurend

te voelen, probeerden zij zoveel mogelijk te slapen. Ten slotte, bijna een maand, nadat zij zee hadden gekozen, werden de jongens ontdekt door een vrachtboot, die hen naar Panama bracht. Beiden hadden ongeveer 35 pond aan gewicht verloren.

De mannen van de mijnopruijningsdienst te Den Haag komen waar zij ook geroepen worden. Zo vertrokken enkele manschappen van de dienst naar een dorp, waar een verdacht voorwerp was gesignaleerd in een tuin. Aangezien de Duitsers in deze omgeving zeer kwistig waren geweest met het leggen van mijnen, was er alle reden om aan te nemen dat het hier ontdekte roestige voorwerp een landmijn zou zijn.

Omzichtig en vakkundig begonnen de mannen met hun werk. Op veilige afstand keken vele dorpelingen in angstige spanning toe. Plotseling hoorde men verbaasd hoe een der mijnopruijmers hartelijk lachte en het ver-

meende projectiel wegslingerde.

De landmijn bleek een braadpan te zijn.....

In A. kwam een oude baas van 87 jaar, die zijn dagelijks ritje op de bromfiets maakte, te vallen. „Opa” trok zich weinig van het geval aan, klopte zijn kleren af en wilde weer verder brommen.

Een paar voorbijgangers, die hem wilden helpen, waarschuwden hem, nu niet wéér midden op de weg, maar op de rechterkant te gaan rijden.

De oude baas vond deze goede raad blijkbaar te goedkoop, want in onvervalst Gronings zei hij: „Ik zal wel gek weezn”. En hij voegde er aan toe of men soms niet wist, dat op een groot bord van de A.N.W.B. heel duidelijk stond te lezen:

„Rijdt met verstand

De dood loert aan de kant”.

„Opa” ging voort midden op de weg te rijden.

„Gevleugelde” woorden

«Waar Attilda's paard de
hoef heeft gezet, groeit geen
gras meer!»

«Er zijn geen Pyreneeën
meer» (Lodewijk XIV)

«Ik wens, dat mijn as zal rus-
ten aan de oevers van de Seine,
temidden van het Franse volk,
dat ik zozeer heb liefgehad»

(Opschrift v. Napolions graf in:
Dom der invaliden)

«Bidden voert halverwege tot
God, vasten brengt U tot aan
de ingang des hemels en aal-
moezen openen de poort!»
(de Islam)

«Wij zullen onderhandelen
bij U, over U en zonder U»
(vrede van Utrecht, 1713)

ONS WERKHOEKJE

Allereerst maar de antwoorden van dat aardige stelletje raadsels etc. uit no. 7.

1. Die andere was mijn vader.
2. Omdat er altijd 'n nacht tussen ligt.
3. Basalt.
4. Donderdag (9 letters).
5. Koffiemolen.
6. Naar de dertien.
7. De haan.
8. Ijsbloemen op het raam.
9. a. Kelder. b. lak. c. land. e. kar.
Ik ben dus: een kalender.
10. 1e Brandweerman.
2e Onderwijzeres.
3e Electrisch monteur.

***

Als nieuw het volgende:

11. De letters van de 1e en 4e rij verticaal, vormen een bekend spreekwoord.

1.	×	—	—	×	—	—
2.	×	—	—	×	—	—
3.	×	—	—	×	—	—
4.	×	—	—	×	—	—
5.	×	—	—	×	—	—
6.	×	—	—	×	—	—
7.	×	—	—	×	—	—
8.	×	—	—	×	—	—
9.	×	—	—	×	—	—
10.	×	—	—	×	—	—

1. een voorwerp, om koelte te verkrijgen.
2. Indo-Germaans.
3. oud.
4. hevig wrijven.
5. een taal.
6. zoeken kinderen graag.
7. kloosterlingen.
8. tent.
9. innig, hevig.
10. zeilschip van de visserij.

12. Mijn eerste deel is een viervoetig dier. Mijn tweede deel een heel bekend pepermuntmerk. Het geheel is een vis.

13. Mijn eerste deel is: neerslag, mijn tweede deel is een kleur en mijn geheel is een wasmiddel.

14. Mijn eerste deel is een uitroep van blijdschap. Mijn tweede deel is een sieraad. Het geheel is een vis.

15. Het eerste deel is een zuivelproduct. Het tweede deel komt van een varken. Mijn geheel gebruik je 's morgens en 's avonds.

Ook deze oplossingen behoef je niet op te zenden. De volgende maand bij gezondheid, hopen we weer eens een pittige wedstrijd te houden. Je begrijpt het: dat wordt een Kerstprijsvraagwedstrijd.

GRUZE WOLF

... vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer die hij doodt. Door de mist verdwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nederzetting der „Bleekgezichten“ aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spion en sluiten hem op in een blokhut. Het dochtertje van de Zendeling-dokter verzorgt hem in het geheim. In het voorjaar maakt hij plannen om te ontvluchten. Dit gelukt. Hij komt terug bij zijn stam.

Maar na dit eerste bezoek waren er meerdere gevolgd. Toen was het hem gelukt iets anders in ruil te krijgen: enkele jachtgeweren. Dat gaf een sensatie onder de Zwartvoeten, die het geheimzinnige wapen alleen van horen-zeggen kenden!

Maar Grote Arend had er zijn be-

ook werkelijk een land, dat enorm hoog ligt.

Hoe groot het is en hoeveel inwoners het telt, durf ik niet zeggen. Er is nog zo weinig van bekend, dat men niet eens precies de grenzen weet te trekken. Alleen de zuidgrens wél, want die wordt gevormd door het Himalaya gebergte. Wél staat vast, dat de mensen hier zelfs wonen op een hoogte van 4000 m. boven de zeespiegel en dat er herders met hun kudden tot boven de 5000 m. gaan. Hier heerst, zoals te verwachten is, een echt landklimaat. 's Zomers droog en heet, 's winters bar koud. Temperaturen van 30 tot 35° onder nul komen voor!

En toch zijn er nog wel mooie plekjes te vinden, waar azalea's, hortensia's en rhododendrons hun bloemenweelde vertonen.

De Tibetanen zijn erg „godsdienstig”. Ze zijn van geslacht op geslacht opgegroeid bij kloosters, monniken en lama's (priesters!)

Veel Tibetanen houden zich bezig met de handel. Nog meer met de vee-teelt. De kudden, die je ziet, bestaan uit schapen, geiten en yaks. Wat bij ons de koe is, is bij de Tibetanen de yak. Hij heeft ook wel iets van onze

LASTDIER - YAK

koe, maar is heel wat groter en bedekt met lang zacht haar, dat laag neerhangt. Dit forse beest levert letterlijk alles aan de bevolking. Melk, boter en vlees. Ja zelfs, de mest wordt bewaard, gedroogd en als brandstof gebruikt. En nu zwijg ik er maar over, wat men voor leuke en nuttige

dingen allemaal maakt van de huid, het haar en de staart.

Ten afscheid drinken we tenslotte nog een kop thee bij een Tibetaanse familie. Erg zindelijk zijn de Tibetanen niet. Maar deze thee smaakt heel bijzonder. Er is n.l. zout in gedaan en een flinke brok ranzige boter (de gustibus non disputandum!) De Tibetanen vinden deze drank echter lekker en gebruiken per dag zo'n 30, 40 koppen thee. Ze kunnen dus beter thee drinken dan wij!

Nu haasten we ons van het hoge dak der wereld naar de begane grond terug!

Deze korte kennismaking met Tibet heeft je iets laten zien van dit merkwaardige land en z'n bevolking!

ALLERLEI

Drie jongens hebben een benauwend avontuur beleefd. Enkele weken geleden kozen zij van Aruba uit met zijn drieën in een kleine zeilboot zee. Door stormen en een krachtige zeestroming dreven zij af en slaagden er niet in de kust weer te bereiken. De ene dag na de andere verstreek zonder dat men een schip of land zag. Door honger en uitputting verzwakte een van hen zodanig, dat hij overleed. Zijn lichaam werd overboord gezet. Tweemaal gelukte het de jongens wat regenwater op te vangen om de ergste dorst te lessen. Hun enige voedsel bestond uit enkele sardines, die aan boord wipten of zo dicht langs de schuit zwommen, dat de jongens ze konden vangen. Eenmaal gelukte het hun een zeemeeuw te bemachtigen, doch dat was ook al het voedsel, dat in hun bereik kwam. Om de honger en dorst niet voortdurend

zal vertellen.

Maar als 't eens zo is? Dan.... ja dan zal zijn wraak groot zijn! Alleen.... alleen Mady Jackson daar in dat kamp.... Zij verdient het niet om in handen van zijn stamgenoten te vallen, om.... Grijsze Wolf durft haast niet aan de mogelijkheid te denken, maar hij weet al te goed hoe het gaan zal: in hun wraakzucht zullen de Indianen geen enkele blanke in leven laten. Geen enkele, ook Mady en haar vader niet.... En moet hij, Grijsze Wolf, daaraan meehelpen? Moet hij op zo'n manier goed met kwaad vergelden en zijn weldoenster, haar, die hem het leven redde, prijsgeven aan een wrede dood? Heeft hij haar niet beloofd, géén wraak te zullen nemen en is de Indiaan niet gebonden aan zijn woord?

Hoe meer Grijsze Wolf over dat probleem gaat nadenken, hoe moeilijker 't voor hem wordt. Soms sust hij zijn onrust met de gedachte, dat zij misschien wel een heel andere kant zullen uittrekken en het hem zo bekende kamp ongemoeid zullen laten. En als 't onverhoopt anders mocht gaan, wie zegt dan, dat Mady nog in de nederzetting zal zijn? 't Was toch de bedoeling van haar vader, dat zij binnenkort naar het fort zou terugkeren?

Even heeft hij er nog over gedacht, om thuis te blijven, om niet mee uit te trekken met de troep. Maar wat zullen de anderen, zijn vrienden en bovenal Grote Arend, dan wel zeggen? Natuurlijk denken zij dat hij bang is, dat-ie niet durft en daarom liever bij de vrouwen in de veilige wigwams blijft. Wat zullen zij hem dan uitlezen en wat zal Grote Arend minachtend op zijn fiere zoon neer kijken! Nee, dat nooit!

Maar wat dan? Grijsze Wolf bidt tot de Grote Geest om uitkomst — maar een antwoord op zijn vragen krijgt hij niet.... Nog één stille hoop heeft hij: niet tot de uitverkorenen te behoren, dan is hij meteen van alle problemen af.

't Is of de anderen het merken, dat hij niet zo **enthousiast** meer is als in 't begin. En Grote Arend vraagt

zelfs eens: „Is mijn zoon ziek? Hij kijkt soms zo bedrukt”. Toen gaf Grijsze Wolf maar een ontwijkend antwoord en deed dubbel zijn best om gewoon te doen. Maar 't is of zijn hand niet zo vast, zijn oog niet zo scherp meer is, als hij de boog spant en de pijl laat wegsnorren naar het doel....

Zo nadert de nacht van de nieuwe maan. En daags te voren roept Grote Arend zijn mannen bij elkaar om mededeling te doen van de jongste besluiten en om de mannen aan te wijzen, die voor de veldtocht uitverkoren zijn. Slechts enkele ouderen en invaliden blijven, met de jongsten, achter om eventueel het kamp te verdedigen. De rest moet zich morgen tegen het aanbreken van de dag gereed houden voor de opmars. Stuk voor stuk worden de namen afgeroepen en iedereen beantwoordt dat **appèl** met een juichende kreet van instemming.

Met een kloppend hart zit ook Grijsze Wolf toe te luisteren. Nóg is zijn naam niet genoemd, maar men is bij de oudste begonnen. En hij komt eigenlijk pas kijken.... Daar wordt, als één der laatsten, ook de naam van Grijsze Wolf afgeroepen en dan.... dan springt ook hij natuurlijk op om, zwaaiend met zijn tomohawk, trouw te betuigen aan het grote opperhoofd. Wat 'n eer voor hem, om als jongen nu al uitverkoren te zijn mee te mogen gaan op 't oorlogspad! Maar ook.... nee, daaraan nu niet denken. Blij moet hij zijn en trots, dat hem de grote eer waardig is gekeurd om de Bleekgezichten te mogen bestrijden!

En wat later staat hij, met de andere krijgers, in een grote kring rond de machtige Medicijnman, om in zijn handen de plechtige eed af te leggen dat hij zich als een trouw en dapper Indiaan zal gedragen en geen blanke het leven zal sparen. En hij weet: wie deze eed breekt, zal de dood sterven en nooit de eeuwige jachtvelden bereiken. Zo zegt de wijze Medicijnman het....

Als de volgende ochtend het duis

ter van de nacht aarzelend gaat wijken voor het doorbrekend licht, geeft Grote Arend met een donderende kreet het sein van de opmars. En daar gaan ze, de reusachtige Indianen, tot de tanden gewapend en in volle oorlogsuitrusting, beschilderd en geverfd, de wapperende vederbos op hun zwarte haren! Voorop rijdt Grote Arend op zijn ongezadelde roodschimmel en bijna achteraan zijn zoon op z'n trouwe Ponoka — Voorwaarts! Op tegen de Bleekgezichten, dood aan de blanken, die de Roodhuiden verdrijven willen van hun jachtvelden! Geen genade met hen!

Grijze Wolf is aangestoken door de blakende strijd lust van zijn stamgenoten. Alles is nu vergeten voor dit ene grote doel en dapper juicht hij mee in het stralende licht van de ochtendzon.

Nu of nooit! Wraak aan de Bleekgezichten!

Dan draven zij snel weg over de prairie, het onbekende doel tegemoet.

VII. VERRAAD?

Ja, nog is het doel de meesten onbekend. Grote Arend heeft zijn geheim zo lang mogelijk bewaard, maar als zij de hele dag in een straf tempo gereden hebben en de nacht in een eenvoudig bivak is doorgebracht, kan hij toch niet langer blijven zwijgen. Tot aan het middaguur draven zij de volgende dag nog door en dan beveelt hij zijn strijders om af te stijgen. Zij zijn het eerste doel nu genaderd: op enkele uren afstands ligt een blanke nederzetting aan de grote rivier. Die zal morgenochtend bij het nieuwe daglicht overvallen worden...

Nauwkeurig beschrijft het opperhoofd de ligging van het kamp en wijst ieder zijn taak aan. De jongsten moeten hier achterblijven om op de paarden te passen, de overigen zullen te voet verder gaan, zodra de vooruitgezonden verspieders terug zijn. En bij die laatste groep behoort ook.... Grijze Wolf.

„Mijn zoon kent de nederzetting”, zegt Grote Arend glimlachend. „De Bleekgezichten hielden hem daar gevangen en vernederden hem. Daarom gaat hij mee om wraak te nemen. Zijn

plaats zal vooraan zijn, want hij kent de weg tussen deze wigwams. Doe uw plicht, mijn zoon!”

Dan gaat hij verder de rij langs, om ook de anderen hun instructies te geven. En hij merkt niets van de verrassing die zijn woorden bij Grijze Wolf teweeg brengen.

Dus 't is tóch waar! Wat hij gehoopt en gevreesd heeft, is nu wel heel dichtbij gekomen! Hij vermoedde het al door de richting die zij sinds gistermorgen gereden hebben en meende soms een bepaald punt te herkennen. Maar nu hij zekerheid heeft, duizelt 't hem toch even. Veel tijd om rustig na te denken is er echter niet, want zij moeten zich gereed maken voor de sluiptocht naar het kamp.

En als de spionnen terug zijn, die aan Grote Arend rapporteren dat alles veilig is en de Bleekgezichten geen kwaad vermoeden, gaat de troep op weg. Telkens splitst zich een groepje af, want 't is de bedoeling dat zij de nederzetting in een wijde boog zullen omsingelen. Vóórdat het donker is, moeten zij nu hun posities innemen, om dan tijdens de nacht verder op te dringen en het kamp tot op een boogschot afstand te naderen. Zodra het licht wordt, zullen zij dan op het afgesproken aanvalssein van Grote Arend allen tegelijk naar voren stormen. Niet eerder, maar ook niet later.

En gedachtig aan hun eed, zullen zij niets en niemand sparen....

Ook Grijze Wolf sluipt met een kleine **patrouille** door de bossen en dan.... ja, dat is het! Vanaf een heuveltop kan hij in de verte het kamp zien liggen en meteen herkent hij alles: de omgeving, het bos aan de rusteloze rivier, de blokhutten in hun wanordelijke **groepering**. Ja, dat is het kamp van de gehate Bleekgezichten — en even doortrilt hem een wilde vreugde. Nu komt morgenochtend zijn kans om wraak te nemen voor alle vernederingen. Wraak op hen, die dachten een vrije Indiaan te kunnen trappen en slaan, uit te hongeren en gevangen te houden. Wraak, ha — en er brandt een ongekend vuur in zijn borst.

(Wordt vervolgd).

Kerstuitgave

En van stonde aan was daar met
den Engel eene menigte des hemelschen
heirlegers, prijzende God en zeggende:
„Eere zij God in de hoogste he-
melen, en vrede op aarde, in de men-
schen een welbehagen!”

ONZE EIGEN KRANT

Het wonder

ONS KERSTVERHAAL DOOR: WIELAND WOUTERS

Het leven was geen grapje geweest; lang niet. Hard en zwaar en soms meedogenloos wreed. Had hij niet op zijn tiende jaar de school verlaten, omdat hij nodig wat moest verdienen? Thuis hadden ze het niet ruim en als hij een dienst kreeg, betekende dit weer een mond minder. Geregeld naar school had hij niet gegaan, maar toch kon hij behoorlijk lezen, schrijven en rekenen. Dat was vroeger al een heel voornaam ding. Hij kreeg een dienst als schapenjongen bij boer Banning. Een barse kerel, ruw en hardvochtig. Voor een kwartje in de week moest hij de schapen verzorgen, allerhande karweitjes opknappen en 's morgens voor dag en dauw opstaan om de andere knechts te wekken. En dan was hij soms nog zo slaperig, dat hij

wel tweemaal zijn hoofd onder de pomp moest houden, voor hij goed wakker was. Verslapen? Dat was één keer gebeurd. Maar 't was ook één keer te veel! Bulderend had boer Banning hem wakker geschreeuwd en toen hij nog half slapend vroeg, of het al tijd was, kreeg hij meteen een guls water om de oren.

Och, die eerste boer meende het misschien niet zo slecht, maar de man had alleen maar oog voor het werk. Dat ging voor alles. Weer of geen weer, werken was de boodschap.

Oude Steven glimlacht.

Hij zit stilaan voor het venster te roken uit een kort pijpstompje. De kachel brandt gezellig en een behagelijk gevoel doorstroomt de oude baas. Hij glimlacht stillerijt en het oude gerimpelde gelaat krijgt meteen een tevreden trek. De herinnering aan vroeger dagen is als een boek, dat je lezen kunt, bladzij voor bladzij. Steven is oud en het is een heel dik boek geworden met vele bladzijden. Blijde? Ja ook die, maar droevige 't meest.

Buiten is het koud. Donkere wolken schuiven op en over elkaar. De wind giert door de kale boomkruinen en zo nu en dan valt er uit de zwarte lucht een witwollig vlokje.

„Sneeuw”, denkt Steven, „daar gaat het op aan. Voor de nacht komt, zal de aarde een wit kleed dragen, smetteloos....”

Buiten joelen een drietal knapen van uitgelaten pret. Ze zijn blij, als de eerste vlokken vallen, want het betekent pret, dolle pret. Oude Steven gunt de jongens hun blij vooruitzicht van harte. Zelf was hij ook eens jong.

Jong?... Eens.... Hoe lang is dat al niet geleden? Heeft hij wel ooit sneeuwpret gekend? Heeft hij wel ooit meegedaan met de jongens van

zijn leeftijd, als er een dikke laag sneeuw lag? Is niet heel zijn leven van jongsaf een grote teleurstelling geweest? Heeft hij niet schier onafgebroken te kampen gehad met armoede, ziekte en zorg?

Sneeuw.....

Ach, het begon al zo vroeg; de ellende en moeite. Poot aan spelen was het bij de boer. Van 's morgens vroeg tot diep in de avond.

Eens.... hij was amper elf jaar, moest hij de schapen melken, die naast de boerderij in een weiland liepen. Och, dat was op zichzelf niets

bijzonders. 't Was immers zijn dagelijks werk. Maar de boer en zijn knechts zaten lekker in de warme stal en hij moest de kou in en het donker; weer of geen weer. Dikwijls liet hij de achterdeur open staan om toch maar een klein streepje licht te hebben in de pikzwarte duisternis. Maar dit was slechts een korte vreugde. De veilige beschutting van de warme stal mocht onder geen beding bedreigd worden en met een smak werd de deur dichtgesmeten....

Meestal stonden of lagen de schapen in de beschutting van een dichte wal achter de brede gracht, die de boerderij als een vesting omsloot. En over die gracht lag slechts een smalle plank, wiebelend en wankel.... Hij was er meermalen over gekropen in een donkere morgen, uit angst om niet in het zwarte water te tuimelen. Ja, ja, het leven was niet gemakkelijk in die dagen.

Het liep tegen Kerstmis, net als nu. 't Begon in de vroege morgen te sneeuwen en toen hij de schapen gemolken had en half verkleumd met in zijn gevoelloze handen een emmertje melk de wiebelende plank naderde, bekwam hem plotseling een angstige vrees. Had hij niet de vorige dag een trap van een koe gekregen? Och, dat was op zichzelf nog niet zo erg geweest. Maar van schrik was hij opzij gesprongen, gestruikeld over een emmer en daarbij had hij zijn voet verstuikt. Natuurlijk hadden de knechts gegierd van de lach.

Op het smalle vondertje lag een dun laagje sneeuw en toen hij voorzichtig, te voorzichtig, zijn voet op de plank zette, was zijn angst nog groter geworden. De sneeuw scheen de natte plank nog gladder te maken.

HERSENGYMNASTIEK.

1. Waaraan denk je op Kerstmis? En op Pinksteren?
2. Wat betekent de naam Jezus?
3. Welke plaats in Gelderland begint met 'n l en begint niet met een l?
4. Wordt in het Oude Testament al gesproken over Efratha?
5. Wat is witte steenkool?

6. Noem 3 woorden op die eindigen op 'mat.
7. Wat betekent de naam Christus?
8. In welke Nederlandse straat bevindt zich de langste straat?
9. Hoe was de oude naam van de Zuiderzee?
10. Komen in het Oude Testament ook personen voor die de naam Jezus dragen?

Juist toen hij midden op het vondertje was, gebeurde het.... Opeens gleed hij uit en in een tel lag hij in het ijskoude water van de brede gracht te spartelen en te schreeuwen om hulp.

Gelukkig hoorden ze in de stal zijn hulpgeroep en spoedig stond hij te bibberen op de wal. Maar toen hij op een draf de warme stal trachtte te bereiken, hield de boer hem tegen. De man foeterde en schold geweldig. Hij jammerde om de verloren melk en hoewel een der knechts het voor hem, Steven, opnam, het hielp niets, hij moest en zou van de kwade boer eerst twee keer over de smalle plank.. Het sneeuwde erg, toen hij in zijn natte plunje uit angst voor de bulderende boer over de plank schoof. Brr, als hij daar nog aan denkt! Onbarmhartig was de barse boer, middeleuws wreed....

Oude Steven schudt zijn hoofd. De genadeloze boer is al lang gestorven... verdronken in een diepe tochtsloot op een koude Decemberdag.... vlak voor Kerstmis... Neen, Stevens jeugd was hard geweest, zonder zon en zonder vreugde. En zijn verder leven?

Steven doet een extra haal aan de pijp. Bedachtzaam blaast hij de rook het vertrek in. Eerst is het een dikke grijze wolk, maar al spoedig kringelt ze naar boven en na een poosje rest er nog slechts een ijle rooksliert, die, op en neer deinend, stilaan wegtrekt.

Zijn verder leven? Ach, dat was net een rookwolk geweest; een damp, die langzaam verijlt en wegebt.

Een damp... het leven is een damp.

De dood wenkt ieder uur....

De dood.... Vijf kinderen liggen reeds op het kerkhof, en twee zijn de wijde wereld ingetrokken, ver weg over de grote Oceaan. Zij hebben hun ouders achtergelaten, vereenzaamd in hun oude huisje, waar zoveel gebeurd is.... Een ouderpaar.... beroofd van kinderen. Zo was hun leven vergleden, verwaaid als een damp in de harde wind.

Leed; armoe; zorg; ziekte... dood.

Soms scheen het gelukszonnetje vrolijk te schijnen, maar dit was meestal kort en de ontgoocheling van het harde leven was als de tuimeling in

het ijskoude water van de gracht. Hoeveel tuimelingen waren er zo al niet gekomen?

Leed.... zeven kinderen, vijf in het graf.

Armoë..... neen bij de diakenen heeft hij de hand nimmer willen ophouden, noch bij het burgerlijk armbestuur.... maar des te nijpender was soms het stille lijden. Hongerige magen bij een lege pot....

Ziekte... zorg. Verleden jaar stierf zijn vrouw; een beroerte. Ze ligt begraven naast haar vroeggestorven kinderen.....

Oude Steven zucht, zucht nog eens. Alleen is hij overgebleven, vereenzaamd en stilaan komt het ogenblik, dat ook hij zal rusten naast zijn vrouw in de schaduw van de oude kerk... Het leven is een damp....

Stevens pijpje is uitgegaan en hij vergeet opnieuw te stoppen. Er is ook zoveel, dat zijn gedachten bezig houdt. Herinneringen aan vroeger dagen.... blijde, maar meest droevige....

Twee jongens in een vreemd land, ver weg. Jan, de oudste, ging vrolijk en welgemoed op reis. Die heeft het best nu. Heeft hij niet gezorgd voor een onbezorgde oude dag? Een beste jongen, iemand met een hart voor zijn ouders, die hem groot brachten. Zij het met moeite en zorg dikwijls.... Steven glimlacht. Een bovenste beste jongen, hun Jan; een kerel!

Maar de andere.... Berend....

Boos is hij wegelopen. Harde woorden zijn er gevallen. Woorden, die pijn deden en een ouderhart bedroefden. Woorden, bits en griesvend.... vloeken....

Vijf jaar geleden is het nu en nimmer heeft Berend iets van zich laten horen. Leed en zorg bracht het harde leven; bitterheid en smart.

Oude Steven moet plotseling zijn neus snuiten en onderwijl schieten de tranen hem in de ogen. Toen hij op zijn elfde jaar voor boer Banning in zijn natte pluim over het vondertje kroop, had hij ook geschreid van koude en verdriet.... van ellende.... Heeft het leven ooit iets anders gebracht?

Berend.... Met moeite legt Steven

zijn stramme benen op de stoel voor zich. Kijk, nu sneeuwt het al. Dikke vlokken dwarrelen naar omlaag en de weg is nu al helemaal wit. Maar als enige voetgangers en fietsers passeren, als de jeugd een gladde glijbaan maakt, wordt de blanke sneeuw spoedig groezelig en vuil. Rein komt de sneeuw van boven, maar de mensen bederven het ogenblikkelijk weer...

Rein... Ja, zo is de liefde van God.

Kerstfeest.... Jezus, rein als de blanke sneeuw... zonder zonde....

Maar de mensen hebben Hem veracht... bespot en aan het kruis genageld.... De mensen.... ook hij..

Ik deed door mijne zonden,

Hem al die jammeren aan....

Berend.... Ach, oude Steven kan slechts bidden en hopen en wachten.... waarop?

Op nog meer teleurstellingen, nog meer verdriet?

Is de maat van het leed dan nog niet gevuld?

Maar dan veert de oude baas op. Een flauwe glimlach speelt om zijn mond als hij zich plotseling een gebeurtenis herinnert. 't Was op een koude voorjaarsavond, dat Berend huiverig thuis komt van zijn werk.

het ijsskoude water van de gracht. Hoeveel tuimelingen waren er zo al niet gekomen?

Leed.... zeven kinderen, vijf in het graf.

Armoë..... neen bij de diakenen heeft hij de hand nimmer willen ophouden, noch bij het burgerlijk armbestuur.... maar des te nijpender was soms het stille lijden. Hongerige magen bij een lege pot....

Ziekte... zorg. Verleden jaar stierf zijn vrouw; een beroerte. Ze ligt begraven naast haar vroeggestorven kinderen.....

Oude Steven zucht, zucht nog eens. Alleen is hij overgebleven, vereenzaamd en stilaan komt het ogenblik, dat ook hij zal rusten naast zijn vrouw in de schaduw van de oude kerk... Het leven is een damp....

Stevens pijpje is uitgegaan en hij vergeet opnieuw te stoppen. Er is ook zoveel, dat zijn gedachten bezig houdt. Herinneringen aan vroeger dagen.... blijde, maar meest droevige....

Twee jongens in een vreemd land, ver weg. Jan, de oudste, ging vrolijk en welgemoed op reis. Die heeft het best nu. Heeft hij niet gezorgd voor een onbezorgde oude dag? Een beste jongen, iemand met een hart voor zijn ouders, die hem groot brachten. Zij het met moeite en zorg dikwijls.... Steven glimlacht. Een bovenste beste jongen, hun Jan; een kerel!

Maar de andere.... Berend....

Boos is hij weggelopen. Harde woorden zijn er gevallen. Woorden, die pijn deden en een ouderhart bedroefden. Woorden, bits en grievend.... vloeken....

Vijf jaar geleden is het nu en nimmer heeft Berend iets van zich laten horen. Leed en zorg bracht het harde leven; bitterheid en smart.

Oude Steven moet plotseling zijn neus snuiten en onderwijl schieten de tranen hem in de ogen. Toen hij op zijn elfde jaar voor boer Banning in zijn natte plunje over het vondertje kroop, had hij ook geschreid van koude en verdriet.... van ellende..... Heeft het leven ooit iets anders gebracht?

Berend.... Met moeite legt Steven

zijn stramme benen op de stoel voor zich. Kijk, nu sneeuwt het al. Dikke vlokken dwarrelen naar omlaag en de weg is nu al helemaal wit. Maar als enige voetgangers en fietsers passeren, als de jeugd een gladde glijbaan maakt, wordt de blanke sneeuw spoedig groezelig en vuil. Rein komt de sneeuw van boven, maar de mensen bederven het ogenblikkelijk weer...

Rein... Ja, zo is de liefde van God. Kerstfeest.... Jezus, rein als de blanke sneeuw... zonder zonde....

Maar de mensen hebben Hem veracht... bespot en aan het kruis genageld.... De mensen.... ook hij..

Ik deed door mijne zonden,

Hem al die jammeren aan....

Berend.... Ach, oude Steven kan slechts bidden en hopen en wachten.... waarop?

Op nog meer teleurstellingen, nog meer verdriet?

Is de maat van het leed dan nog niet gevuld?

Maar dan veert de oude baas op. Een flauwe glimlach speelt om zijn mond als hij zich plotseling een gebeurtenis herinnert. 't Was op een koude voorjaarsavond, dat Berend huiverig thuis komt van zijn werk.

vens gezicht veroorzaakt. En de vele zorgen hebben menige vreugde overschaduwde als een wolk, dreigend en donker. Maar de vreugde om Gods grootste geschenk aan een verloren wereld, aan een schuldig gemoed, blijft en wordt niet verdonkerd.... nu niet en nooit.... De vrede met God door het bloed van Christus geeft een vaste vreugde, die nooit vergaat.... Zou Berend.... O, als dat eens gebeuren mocht..... het wonder.....

Stilaan valt de avond en als de duisternis dik wordt en zwaar, zit Steven nog voor het venster, de handen gevouwen en het hoofd op de borst. Het naderend Kerstfeest heeft op nieuw Stevens vrede verzekerd en met een glimlach op het gelaat en een traan in het oog is hij ingedommeld. Zo rust Steven door de rust, die het grootste Wonder geeft....

Maar.... God doet duizend wonderheeren... Hij is God; ja Hij alleen!
* * *

Zacht wordt de deur geopend en een jongeman, gehuld in een zware leren jas, komt stilletjes binnen. Hij kent de weg in het donker wel. Op de tast weet hij de oude vertrouwde dingen te vinden. Ze staan nog steeds op dezelfde stee. Net als vroeger.... „Vader”, denkt hij.... „Moeder... zou....?”

Verdriet heeft hij hun berokkend, veel en grievend. Maar nu zal hij trachten goed te maken, wat hij zo schandelijk bedierf....

Morgen is 't Kerstfeest.... morgen.

Wat heeft hij al niet gedaan om voor die tijd thuis te komen. Het moet; het zou! Hij heeft zoveel te vertellen en zoveel, zo heel veel goed te maken. Hij heeft gezondigd, maar God heeft hem langs wonderlijke we-

En praatje aan 't eind van DEC. 1950

— „Wat is het 's avonds al vroeg donker, hé Van der Ploeg?”

— „Ja, De Groot, 't loopt ook al weer hard naar Kerst en Nieuwjaar. Een jaar is voorbij, voor je 't weet”.

— „Toch is er in 1950 weer heel veel gebeurd. Een rustig jaar is het niet geweest”.

— „Nee, zeker niet. 't Waren weer allemaal oorlogen en geruchten van oorlogen. 'k Ben tenminste blij, dat nu bijna alle jongens uit Indië terug zijn”.

— „Hoe zou 't nu eigenlijk in Indië zijn? De kranten schrijven nog bijna elke dag over onrust, moord en rooverij daar”.

— „Och man, dat is 't hele jaar door zo gegaan. Zo gauw Nederland de soevereiniteit had overgedragen aan de R.I.S., probeerden Soekarno en zijn mannen er R.I. van te maken”.

— „Wat bedoel je daarmee, Van der Ploeg?”

— „Wel, R.I.S. wil zeggen Republiek Indonesia Serikat, of in 't Nederlands: Verenigde Staten van Indonesië. Er waren verschillende deelstaten, **negara's**, maar de één na de ander is opgeheven en gevoegd bij de republiek Djocja. Op 't ogenblik is men bezig de zelfstandige republiek „Zuid-Molukken” met geweld te onderwerpen”.

— „Ja, op Java probeerde kapitein Westerling met zijn mannen deze inlijving tegen te gaan, in Makassar kapitein Aziz, maar ze hebben 't loodje moeten leggen. En de dappere Ambonnezen zullen het ook wel niet kunnen bolwerken”.

— „Welnu, zo blijft er van al die Verenigde Staten maar één over. Daarom zei ik: ze probeerden van R.

gen teruggebracht.

Morgen Kerstfeest.... Zou hij dan met zijn ouders naar de kerk kunnen, net als vroeger? O, hij hoopt het; hij bidt het.

Stil.... daar zit iemand voor het raam. In de flauwe lichtschijs die door de mica-ruitjes, van de kachel gloeit, ziet hij zijn vader zitten.... alleen.... Maar zijn moeder dan? 't Maakt hem angstig en zich niet langer beheersend, tikt hij de oude vader op de schouder.

Zacht klinkt het: „Vader”

Oude Steven schrikt wakker.

„Och, och”, zegt hij. „Daar zit ik hier mijn tijd te verslapen. En morgen is 't Kerstfeest. Ik zal dadelijk de lamp aansteken, buurvrouw... Dadelijk hoor”.

„Vader....”

„Vader zeg je? He... wie, wat... bedoel je?”

„Stil maar, kalm, ik....”

Maar dan komt er ineens leven in de oude man. Haastig springt hij op. „Berend”, zegt hij. „Mijn jongen, Berend, jij! Ben je dan toch teruggekomen, jongen! Het wonder, Berend! Jongen.... en dat voor Kerstfeest... zo ongedacht....”

Ontroerd omhelst Berend de oude Steven en snikt: „Ik heb gezondigd, vader.... vergeving.... zwaar gezondigd tegen de Hemel en jegens U...”

Die woorden zijn voor Steven als hemelse muziek.

„Jongen, ik heb je alles al vergeven.... en moeder.... O jongen, ze heeft zo naar dit ogenblik gesnakt, zo lang.... Maar ze is bij Jezus nu in de hemel.... en daar is vreugde over een zondaar die zich bekeert.

Vreugde over jou, Berend.... Hemelvreugde....”

Die avond kan oude Steven zijn blijdschap niet op. Het wonder was ook zo groot!

I.S. te maken R.I., d.w.z. Repoeblik Indonesia, geen Verenigde Staten, maar een eenheidsstaat”.

— „Zijn ze op 't ogenblik in ons land niet aan 't onderhandelen over de toekomst van Nieuw-Guinea?”

— „Ja, de Indonesiërs noemen het Irian, en eisen het voor zich op, maar 'k weet niet, of ze hun zin wel krijgen. Australië is er ook tegen. Dat heeft liever Nederland daar als buurman”.

— „Gelijk hebben ze. Trouwens, ik vind, dat je tegenwoordig veel meer leest over Korea, dan over Indië”.

— „Dat is ook zo. Daar is het een complete oorlog. 't Is maar goed, dat de Uno N.-Korea niet zijn gang heeft laten gaan, toen het Z.-Korea aanviel. Maar de troepen van de Verenigde Naties hebben het daar zwaar te verduren. Vooral de Amerikanen, die de spits moesten afbijten”.

— „Hoe staat het er nu eigenlijk met de strijd?”

— „Och, je weet, dat eerst de Noordelijken over de 38ste breedtegraad werden teruggeworpen tot aan de Mandsjoerijse grens. Generaal Mac Arthur had het er zelfs over, dat de

soldaten thuis Kerstfeest zouden kunnen vieren. Maar 't is heel anders gelopen. De Chinezen kwamen bij duizenden de Noord-Koreanen helpen en nu moeten de troepen van de V.N. telkens terugtrekken”.

— „Heeft China dan de oorlog verklaard? Nee toch?”

— „Welnee man, de Chinese communistische regering beweert, dat er alleen vrijwilligers uit China vechten. Ze houden zich zelf op de ruimte”.

— „Dus, als ik je goed begrijp, zou ook Rusland er een paar millioen zogenaamde vrijwilligers heen kunnen sturen, zonder dat het officieel in oorlog kwam?”

— „Precies. 't Lijkt mij toe, dat Rusland zich in de handen wrijft over de gang van zaken. 't Vindt het best, dat Amerika en zijn bondgenoten zich afmatten in Korea. Hoe zwakker de tegenstander, hoe sterker het zelf is, als 't nodig mocht worden”.

— „Denk je dan, dat er gauw een derde wereldoorlog komt?”

— „'k Hoop het niet. Maar de mensen, die er zo bang voor zijn, deden beter, om maar niet telkens naar Amerika of Rusland te kijken. 't Is

Maar nog groter is de vreugde over het grootste Wonder, de geboorte van

de Heiland, de Middelaar, die God en mensen verzoende....

De volgende morgen is oude Steven al vroeg wakker. 't Is Kerstfeest en wie zal dan de tijd verslapen? Vrede op aarde.... in de mensen een welbehagen.... voor eeuwig!

Stijf zitten ze naast elkaar in de kerk en als de dominee een gezangvers voorleest, kijken ze elkaar eens aan: de vader en de zoon. Ze weten het nu van elkaar, dat Jezus hun Heiland is....

'k Lag machteloos gebonden,
Gij komt en maakt mij vrij!
Ik was bevekt met zonden,
Gij komt en reinigt mij!
Het leven was mij sterven
Tot Gij mij op deedt staan!
Gij doet mij schatten erven,
Die nimmermeer vergaan.

God, Die het wereldgebeuren in Zijn hand heeft. Ook de Uno kan ons niet voor oorlog bewaren. Dat kan God alleen".

— „Dat ben ik met je eens. Ook dat er oorlogen en geruchten van oorlogen blijven, zoals de Heiland zelf gezegd heeft. Want 't is niet alleen Korea, maar in Tibet en in Indo-China vechten ze ook. En heel de wereld zit eigenlijk in angst, voor wat er gebeuren kan".

— „Ja er zijn eigenlijk twee grote menselijke machten in de wereld tegenwoordig: aan 't hoofd van de ene macht staat Rusland, en aan 't hoofd van de andere Amerika".

— „Rusland en de communisten bezitten zeker al 't grootste deel van Azië".

— „En alle landen van Oost-Europa. Daar heeft men ook maar te doen, wat Rusland beveelt".

— „Die communistische macht gaat zeker tot aan Duitsland toe?"

— „Tot in Duitsland. De lijn van Stettin naar Triëst noemt men wel het IJzeren Gordijn".

— „O ja, Duitsland is eigenlijk in tweeën gedeeld. Oost- en West-Duitsland. Maar de andere landen hebben

toch met Amerika een verbond gesloten?"

— „Ja, het Atlantisch Pact. Zo'n 13 landen hebben elkaar beloofd samen te zullen helpen als één van hen zou worden aangevallen".

— „Dus, als er eens een land aan een ander de oorlog verklaart...."

— „Dan staat de wereld in brand".

— „Dat is toch om bang te worden".

— „Inderdaad, maar juist daarom zal men ook niet zo gauw er toe overgaan om oorlog te verklaren. En een Christen mag bovendien rustig zijn, omdat hij weet, dat zonder de wil van Zijn hemelse Vader geen haar van zijn hoofd vallen zal. Ook Rusland en Amerika kunnen zich tegen Zijn wil niet roeren of bewegen".

— „Zo is het maar. 't Is zo jammer, dat de wereld hoe langer hoe meer God de rug toekent. Men vraagt niet meer naar Hem. Zo bezien zijn het toch bange tijden".

— „Volkomen waar. 't Wordt weer Kerstfeest in een donkere wereld. Maar er is uitzicht voor Gods volk. Immers:

Een licht, zo groot, zo schoon,
Gedaald van 's hemels troon,
Straalt volk bij volk in d'ogen.

Hier zie je dan onze Kruiswoordpuzzel voor de Kerstvacantie.

Het cijfer tussen haakjes geplaatst, geeft aan het aantal letters van het woord. Zul je daar goed op letten?

Verder zullen er niet veel moeilijkheden in zitten. Veel plezier er mee!

Er worden weer een aantal prijsjes beschikbaar gesteld!

Oplossingen inzenden vóór 9 Jan. 1951 aan de Weled. Heer L. Meijer, H.d.S. te Garrelswaer C 10. Voor naam (voluit), achternaam en volledig adres niet vergeten!

Verticaal:

1. bekende plaats uit de Bijbel (9).
2. uit diens geslacht is de Here Jezus geboren (4).
3. afkorting van Duitsers uit de laatste oorlog (2).
4. vriend van Job (5).
5. „bitter” (4).

6. venster (4).

7. woning (4).

8. water, in vaste toestand (2).

10. lustoord gedurende de woestijnreis v. Israël (4).

11. harde vrucht (4).

12. wordt bij rekenen gebruikt (7).

13. een van de richters (7).

14. gebergte in Oost-Europa (5).

15. inhoudsmaat bij Israël (5).

16. zoon van Noach (3).

17. buisverlichting (2).

18. 2 gelijke klinkers (2).

19. wil niet bekend zijn (2).

20. aartsvader (5).

21. leer je als je verder gaat studeren (meerv.) (5).

22. Mohammedaanse kalief (4).

23. „’t is zeker en gewis” (4).

24. bijwoord van tijd (2).

25. onbep. hoofdtelwoord (4).

Horizontaal:

4. berg waarop Mozes geweest is. Eerste letter weglaten (3).

LAATSTE EER.

Stil, en te middernacht,
Moet het ter rust gebracht,
't Nu dode jaar . . . . .
Komt, doet het rouwkleed aan,
Vrome plicht dient gedaan:
Ginds wacht de baar . . . . .

Treedt dan met stille schrêen
Fluisterzacht heen en ween;
Dekt uw gelaat! —
't Jaar, dat uw leven droeg,
Vreugd' bracht en wonden sloeg,
Ach, het vergaat.

Late nu klokgebrom
Wenen uit hoge dom
Droevigst geluid!
Dat litanie en lied,
Zingend van stil verdriet,
Leide het uit!

Onder der tijden kleed
Legt het voorbijje leed
Zachtekens neer! . . . . .
Keert dan! Het Leven wacht
Zegt nu het jaar goenacht
't Komt nimmer weer.

Bidt, nu 't verscheiden is,
God om behoudenis
In nieuwe tijd . . . . .
Hij, die de Toekomst ziet,
Wéét . . . . . en wij weten niet.

— — — — —
Zijt gij bereid?

— G. SCHRIJVER —

---

26. eerste helft van vissersplaats in Friesland (3). 6. meisjesnaam (4).
27. grote zaal in Universiteitsgebouwen (4). 7. lengtemaat (2).
3. kwamen om Jezus te aanbidden (17).
28. verbinding tussen wielen (2).
29. gedeelte v. e. der kruiswoorden (4).
31. waar de uitverkorenen zijn (7).
30. vader van Boaz (6).

32. zit aan je fiets (3).
33. ander woord voor Engelsman (4).
34. man uit O.T., die heel snel liep (5).
35. zeggen kleine kinderen graag tegen Moeder (6). 24. afkorting (2).
36. ander woord voor niets (3).
37. lengtemaat (2).
38. eerste woord v.d. Engelenzang (3).
39. voorzetsel (2).

DE 3^e TEMPEL

Nu we straks weer Kerstfeest vieren, denken we als vanzelf aan het Joodse volk. Onze Heiland werd geboren in het Joodse land, toen bezet door de Romeinen.

In Jeruzalem stond toen de tweede tempel.

De eerste tempel is immers gebouwd door koning Salomo, ongeveer duizend jaar voor Christus. Ze was het teken, dat God wilde wonen temidden van Zijn volk. Bij de grote feesten klonken over de heuvelen en over de dalen de stemmen van de zangers en het geluid van de spelers, als ze optrokken naar Jeruzalem. De liederen Hamaäloths, de liederen van de opgang, zongen ze! Vreugde doortrilde hen als zij Sion genaakten en het huis des Heeren zouden binnengaan. Roerend is het gebed in Ps. 122 om de vrede voor Jeruzalem.

Hier in het voorhof voelde de echte Israëliet zich dicht bij Jehova. Wel altijd zou hij hier willen blijven. Hij benijdde zelfs de mussen op het tempeldak, die altijd bij Gods Huis zijn. En hij zag de zwaluwen scheren langs het altaar, waarbij ze hun kunstig nest hadden gebouwd. Ook deze vlugge vogeltjes benijdde hij. Altijd in 's Heren Huis en hij..... straks weer terug naar zijn woonplaats, ver van de tempel. Bij het einde der feesten roept ook hij de Priesters en Levieten toe, dat ze de Here moeten loven (Ps. 134).

Maar het volk verlaat de Here en gaat in ballingschap, zeventig jaren. De prachtige tempel is verwoest door Nebukadnezar. Op de zwart berookte puinhopen, klaagt de profeet Jeremia zijn grote leed uit over zijn volk, dat Jehova heeft verlaten.

— 536 voor Christus mogen de Joden op bevel van Cyrus terugkeren. Onder leiding van Zerubbabel worden de fundamenten gelegd van de tweede tempel. De jonge mensen jui-

chen, de ouden wenen. Want deze tempel zal lang zo heerlijk niet zijn als de eerste. Het allerergste is... de ark des verbonds ontbreekt. Maar het gejuich overstemt het wenen. De profeet Zacharia zegt, dat deze tempel heerlijker zal zijn dan die van Salomo. In deze tempel zal Jezus zelf komen. Ook in deze tempel is verzoening, al wordt het verzoendeksel gemist. Dit verzoendeksel wordt vervangen door de steen met zeven ogen.

Herodus wil de Joden een plezier doen en verfraait deze tweede tempel.

Dan wordt in de volheid des tijds Jezus geboren. Hij komt tot Zijn tempel, het Huis Zijns Vaders. Maar Hij, de Zoon Gods, wordt ver-

worpen door Zijn volk.

Straks klinkt hoog op tegen de tempelgewelven: „Kruis Hem, kruis Hem! Zijn bloed kome over ons en onze kinderen”.

Ongeveer veertig jaar later is er de vlamme tempel. Het volk der Joden wordt verstrooid onder de volken.....

Nu is er weer een staat Israël. Na de wereldoorlog, waarin het Joodse volk voor een groot gedeelte omkwam door satanische haat, zocht het rust in het land der vaderen.

De Joodse traditie wordt weer hoog gehouden. In de nieuwe staat Israël loopt op de Sabbath geen enkele trein, ook geen autobus.

Het vliegveld Lydda is gesloten.

Sport en spel worden op Sabbath niet beoefend. De arbeid ligt volkomen stil. Bioscopen, schouwburgen en concertzalen houden hun deuren gesloten.

Is er bij deze Joden nog de Messias-verwachting? Zou de Oud-testamentische eredienst van de tempel weer worden hersteld?

Neen, — dat alles heeft voor dit volk afgedaan. Toch is men bezig de derde tempel te bouwen op een der hoogste heuvelen, onmiddellijk bij Jeruzalem. Echter niet een tempel om daarin God te dienen!

In de stichtingsacte staat het doel van deze tempel uitgedrukt: „Een tempel voor de natie op elk gebied van haar scheppingen, zowel geestelijk als stoffelijk en tevens een bewaarplaats voor de schatten der nationale wedergeboorte”.

Een tempel dus, waarin kunst, spel, tentoonstellingen en grote vergaderingen een plaats vinden. Een tempel waarin geen God, maar het menselijk kunnen wordt vereerd.

De derde tempel te Jeruzalem! Maar geen heimwee als in Ps. 84.

GRUZE WOLF

... vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer die hij doodt. Door de mist verdwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nederzetting der „Bleekgezichten” aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spion en sluiten hem op in een blokhut.

Het dochtertje van de Zendeling-dokter verzorgt hem in het geheim. In het voorjaar maakt hij plannen om te ontvluchten. Dit gelukt. Hij komt terug bij zijn stam. In de zomer mag hij mee op de krijgstoct tegen de Blanken. In hem woedt de tweestrijd. Moet hij zijn eed houden, geen blanken te sparen of de belofte aan Mady om geen wraak te zullen nemen?

Maar.... maar tussen die blokhut

ten daarginds staat er ook één, waarin zij woont, die altijd goed en vriendelijk voor 'm is geweest, die hem zelfs het leven heeft gered. Zij en haar vader. En als morgen de stormaanval begint, zal geen van z'n stamgenoten er aan denken hun leven te sparen. Voor hen zijn alle blanken gelijk en... en misschien zal hij wel zelf tegenover haar komen te staan met z'n strijdbijl in de opgeheven hand....

Wraak aan de Bleekgezichten, ja... en zijn belofte dan? De belofte aan

Mady om géén wraak te nemen op deze blanken?....

't Is een stille, maar harde strijd voor Grijsze Wolf, als hij in de avond tussen de struiken ligt, gespannen spiedend naar elk onraad. Deze strijd is harder dan die tegen de zwarte beer, zwaarder dan welk ander gevecht ook. Want aan de ene kant is hij gebonden aan zijn eed aan de Medicijnman, om geen enkele blanke het leven te sparen en anderzijds is er de belofte aan Mady. En nooit mag een Indiaan zijn woord breken. Hoe moet dat nu? Hoe kan hij bereiken, dat háár leven en dat van haar vader in elk geval gered wordt?....

Urenlang duurt deze innerlijke strijd — dan verlaat hij tegen middernacht zijn wachtpost en sluipt ongemerkt de rustig-slapende nederzetting binnen. Alles is nog precies als een half jaar geleden en zonder moeite vindt hij de blokhut waar Mady en haar vader moeten zijn. Gespannen luistert Grijsze Wolf onder 't raam, maar alles blijft doodstil. 't Liefst zou hij nu direct naar binnen zijn gestapt en toch doet hij het niet: de vrees, dat Pollux, de hond, alarm slaat en 't hele kamp wakker zal maken, weerhoudt hem. En tóch moet hij 't er op wagen, daarvoor is-ie tenslotte hier gekomen. Misschien valt 't mee, want de hond kent

hem goed. Het raam staat een kiertje open en 't is voor de Indiaan een

koud kunstje om zo ongemerkt naar binnen te glijpen. Dan loert hij bij 't spokig maanlicht rond. Ja, daar ligt zijn blank vriendinnetje, slapend natuurlijk, onbewust van het gevaar dat zo dreigend dichtbij is.

Voorzichtig raakt Grijsze Wolf haar aan. „Vrees niet. Hier is hij, die eens Kleine Wolf heette”, fluistert hij dan zacht en Mady weet niet of zij waakt of droomt. Wat komt hij hier doen midden in de nacht? Maar met enkele woorden vertelt de Indiaan gejaagd, hoe groot het gevaar is. „Is mijn blanke zuster alleen? Waar is haar vader?”

„Naar 't fort”, fluistert Mady geschrokken. „Een plaats voor mij gaan zoeken. Over 'n paar dagen komt hij mij halen, dan ga ik voorgoed hier vandaan”.

„Duurt te lang”, mompelt Grijsze Wolf, „over weinig uren begint de aanval. Snel! Sta op! Mijn blanke zuster moet vluchten!”

En zonder spreken grijpt hij wat losse aarde, wrijft Mady als een razende met de vieze roodachtige klei in en zegt haar dan zich zoveel mogelijk als Indiaan te vermommen. Hier, zij kan wel wat kleren van hem krijgen! Maar snel, snel, elke minuut is kostbaar! Zo, nu nog wat veren op haar hoofd en zij gelijkt werkelijk iets op een Indiaan!

„Wat wil Kleine Wolf toch?” vraagt Mady telkens, maar dan schudt de echte Roodhuid bedroefd en ernstig het hoofd. „Vluchten”, zegt hij alleen. „Grijsze Wolf zal zijn blanke zuster redden, omdat zij goed voor hem geweest is”.

„En zij dan?” Mady wijst op het andere bed, waar de Indiaanse huishoudster slaapt, die natuurlijk ook ontwaakt is. „Zij moet toch ook mee? We mogen haar toch niet alleen achterlaten?”

„Kan niet”, beslist Grijsze Wolf kort. „Laat zij niet vrezén. Mijn broeders vechten niet tegen Indiaanse vrouwen, maar tegen de Bleekgezichten. Haar zal geen leed geschieden, maar mijn blanke zuster wel. Daarom moet zij vluchten. Waar is haar hond?”

„Dood”, zegt Mady verslagen. „Arme Pollux. Hij heeft vergiftigd vlees

gegeten in een berenval. Ook daarom wil vader mij hier niet langer alleen laten, hij waakte altijd zo goed over me. O, Kleine Wolf, wat moet ik nu beginnen?" En onwillekeurig barst het meisje in snikken uit.

„Stil!" snauwt de Indiaan verschrikt. „Geen gerucht maken! Neem eten mee. Zo. Volg nu Grijze Wolf, die proberen zal zijn blanke zuster te redden. Bid tot de Grote Geest der blanken, dat het lukt. Zelf zal Grijze Wolf de dood sterven, omdat hij zijn woord aan de Medicijnman gebroken heeft. Wees dapper, wees een Indiaan, volg mijn spoor en spreek geen woord".

Dan sluipen er twee donkere gedaanten door de nederzetting en Mady kan 't haast niet geloven, dat dit werkelijkheid is. Droomt zij niet, is dit geen boze nachtmerrie? Zal zij straks met schrik ontwaken en dan weer inslapen? Nee, nee, 't is de angstige werkelijkheid: hier vlakbij liggen de bloeddorstige Indianen op wacht, straks stormen zij onder een vreselijk gehuil het kamp binnen en dan.... Hu, Mady rilt — en 't is niet van kou alleen. Maar zij zal misschien ontkomen, dank zij die kleine Indiaan, die zij als z'n schaduw volgt. Misschien. Maar als 't niet lukt.... Nee, daaraan nu niet denken. Moedig moet ze zijn en dapper. En... bovenal op God vertrouwen. Hij alleen kan haar uit deze nood redden, haar beschermen en veilig weer bij vader brengen. Dat weet Mady heel zeker — en daarom bidt zij God in een woordenloos gebed om uitkomst. Uitkomst voor haarzelf, maar ook voor Grijze Wolf.

Zonder gerucht bereiken zij nu de voorposten van de Indianen-strijders, die popelend van ongeduld liggen te wachten. Nu komt het moeilijke pas, weet Grijze Wolf. Als zijn stamgenoten Mady's vermomming bemerken, zijn ze allebei onherroepelijk verloren. De Indianen maken korte metten met verraders.... En Mady rilt van angst, nu zij het gevaar zo heel dichtbij weet. Eén onhandige beweging en ze zijn verraden. Maar toch klemt zij de tanden op elkaar. Nee, ze wil niet bang zijn, ze mag niet bang zijn. Zij

moet op God vertrouwen. En wie dat doet, is nooit bang....

Grijze Wolf weet precies, waar de wachtposten liggen. 't Is nu alleen maar de kunst, er ongemerkt doorheen te glipepn! Het blijft een waagstuk, want hij weet hoe zijn stamgenoten op hun hoede zijn en elk verdacht geluid direct onderkennen. Maar wie niet waagt, die niet wint. En.... het lukt!

Al klopt haar 't hart ook in de keel van angst — dank zij de lessen die Grijze Wolf haar deze winter in 't sluipen gegeven heeft, maakt Mady geen fouten. Bovendien helpen de vermomming en de duisternis een handje, zodat geen van de wachtters enige argwaan heeft. Onopgemerkt breken zij dan ook door het cordon heen en nu.... lopen, lopen! Grijze Wolf als een hazewind voorop. Mady hijgende en blazende er achter aan. Eerst als hij de laatste strijders kilometers achter zich weet, doet de Indiaan 't wat kalmer aan. In 't Oosten begint het nu heel flauwtjes licht te worden en dan.... dan horen zij in de verte plotseling een ijselijk geschreeuw. Er knallen schoten, er klinken angstgehuil en overwinningskreten door de stilte.

„De aanval", mompelt Grijze Wolf en even flikkeren zijn donkere ogen. Dat hij dáár nu niet bij mag zijn, om alle vernederingen bloedig te wreken. Dat hij nu als een verrader en een lafaard vluchten moet. Vluchten met een blank meisje....

Wat later zien zij grote grijze rookwolken opstijgen: het bewijs dat de aanval gelukt is en de overwinnaars alles in brand gestoken hebben.

„Mee, mee, snel", hijgt Grijze Wolf — en opnieuw begint de angstige tocht. Nauwelijks gunt hij die dag Mady tijd om wat uit te blazen en te eten — rusteloos jaagt hij haar voort, alsof hij bang is dat zijn stamgenoten hem op de hielen zitten. En pas tegen de avond, als zij samen bij het kleine kampvuur zitten, kan zij haar redder aan 't spreken krijgen.

„Waar gaan we heen? En waarom doe je dit? Het zal je toch je leven kosten, als Grote Arend en de anderen het merken?"

„Grijze Wolf weet dat de dood wacht”, zegt de kleine Indiaan rustig. „Wie de eed breekt, zal nooit de eeuwige jachtvelden bereiken. Grijze Wolf zal altijd de uitgestotene blijven en spoedig sterven van heimwee en verlangen naar z'n broeders. Het zij zo.... Maar eerst moet zijn blanke zuster in veiligheid wezen bij 't fort, de grote nederzetting der Bleekgezichten, waar haar vader is. Dan is zijn taak volbracht”.

„Maar waarom dan toch? Jij háát toch de blanken?”

„Ja. Maar niet mijn blanke zuster, die goed is geweest voor Kleine Wolf. Alle Indianen zijn goed voor hun weldoeners. Leert dat de Grote Geest der Bleekgezichten ook?”

„Ja zeker”, knikt Mady, maar beschaamd moet zij er aan denken, dat haar rasgenoten hun godsdienst zo weinig in **practijk** brengen en nog heel wat kunnen leren van de door hen zo verachte Indianen.

Nog even blijven zij zo samen zacht wat zitten praten, dan gaat Mady in het rotshol slapen. Daar heeft Grijze Wolf een bed van mos en varens gemaakt, maar zelf blijft hij buiten bij de ingang waken over zijn beschermeling. Nóg is zijn taak niet afgelopen.....

Vol moed gaat 't de volgende ochtend weer vroeg verder, maar lang zo snel niet als de Indiaan wel wenst. Mady kán dat hoge **tempo** niet volhouden en 't gaat steeds langzamer, te meer omdat haar lompe rijlaarzen er niet op berekend zijn, zo lang door de wildernis te sjouwen. 's Avonds doen haar voeten dan ook ondraaglijk pijn en 't helpt niet of zij het de andere dag probeert op de zachte **moeczins** van Grijze Wolf.

Nee, dat gaat helemaal moeilijk en deze derde dag vorderen zij bijna niet. Ook de honger begint hen nu te plagen; de meegenomen **proviand** is al lang op en noodgedwongen trekt de Indiaan tegen de avond het bos in om wat wild te bemachtigen en kruiden te zoeken. Het eerste lukt hem maar matig, doch geneeskrachtige planten vindt hij genoeg. En uit ervaring weet hij, dat die uitstekend helpen tegen stukgelopen voeten. Dan zal zijn vriendinnetje weer beter en sneller mee kunnen en als dan de blanke nederzetting bereikt is, heeft hij zijn taak gedaan, z'n plicht vervuld....

(Wordt vervolgd).

*Redactie en Uitgever wensen alle lezers
en lezeressen een gezegend 1951*

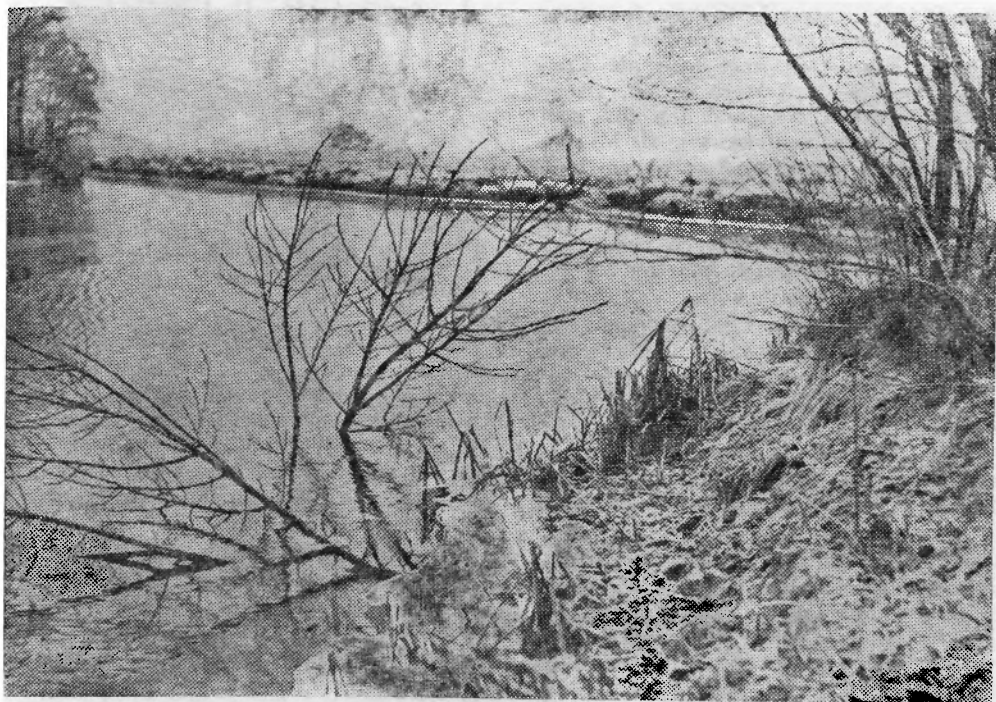

6e JAARG., No. 10 — JANUARI 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garreisweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Ook de winter heeft zijn eigen schoonheid

DE GESTOLEN STEEN

Er is een steen gestolen!
„O”, zeg je misschien, „als ’t anders
niet is... Er wordt zoveel gestolen in de

wereld. Of is ’t misschien een kostbare
edelsteen?”

Nee, dat niet, maar het stelen van die

steen heeft heel Engeland in opschudding gebracht. Zelfs de Engelse koning verklaarde voor de radio allerpijnlijkst getroffen te zijn door de diefstal. En de meeste Schotten grnuiven van plezier!

Maar wat is dat dan toch voor een wonderlijke steen?

't Is eigenlijk helemaal niets bijzonders. Een brok Schotse zandsteen is het van 336 pond. Je zou zo zeggen dus, dat het een doodgewone, dikke kei was. Maar aan die kei is een hele geschiedenis verbonden. De Schotten vertellen graag de *legende*, dat het de steen was, die Jacob tot hoofdkussen diende, toen hij vluchtte voor Ezau en bij Bethel ging slapen. Nog dwazer wordt het, als men verder vertelt, dat Jozef later de steen als familie-stuk bewaarde, dat hij later een plaats in de tempel kreeg en door niemand minder dan de profet Jeremia naar Ierland gebracht is! Vandaar is de steen in Schotland terecht gekomen. De vroegere Schotse koningen gebruikten hem toen als Kroningssteen, d.w.z. zij zaten er op, als ze gekroond werden. Niemand kon zich echt koning van Schotland noemen, als hij niet op die steen de kroon ontvangen had. De Schotten zouden zo'n koning niet eens erkennen.

Toen de Engelse koningen ook over Schotland gingen regeren, moesten ze hier ernstig rekening mee houden.

Eduard I maakte in 1296 een einde aan alle moeilijkheden door brutaalweg de beroemde steen uit Schotland weg te stelen en hem naar Engeland over te brengen. Sinds dat jaar hebben 27 Engelse koningen zich op die steen laten kronen om daarmee uit te doen komen, dat hun macht zich ook uitstreckte over Schotland.

Plezierig vonden de Schotten dat allermint. Vooral zij, die graag aan Schotland zelfbestuur wilden geven, vonden dit een vernedering voor de Schotten. Zij hebben dan ook al wel eens eerder geprobeerd de steen naar hun land terug te krijgen.

De steen bevond zich in de zitting van de kroningsstoel in de prachtige Westminster Abbey, in Londen.

Zo'n 20 jaar geleden probeerden een paar Schotten stiekum een namaaksteen het gebouw binnen te smokkelen en de echte mee te nemen. Maar die poging mislukte. 't Is ook geen dingetje, dat je eventjes los in je vestzak steekt!

En nu is het hun toch gelukt!

Hoe? Ja, wist men dat maar! 't Is met de Kerstdagen gebeurd en op dit ogenblik is de politie nog ijverig aan 't speuren. Zelfs heeft men 15000 pond sterling

uitgeleefd voor degene, die zulke inlichtingen verschafte, dat de steen achterhaald kon worden.

Eens vertelde men, dat men in een meertje in Noord-Londen een zware plons had gehoord 's nachts. Dus ging de politie daar dreggen.. In spanning stonden de toeschouwers aan de kant. Plotseling ging er een daverend gelach op. Want naar

boven kwam... een oude kinderwagen!

Zulke „waardevolle” inlichtingen werden er nog meer gegeven. Telkens wordt het moeilijker de steen en de dieven te vinden, want de Schotten hebben nu al heel wat namaakstenen gemaakt, en daardoor wordt de taak van de speurders der wet vrijwel hopeloos.

Intussen hebben de daders een berichtje in de krant laten plaatsen, (zonder hun namen er bij natuurlijk) dat zij bereid zijn de steen terug te geven, onder deze voorwaarde, dat de steen in Schotland blijft!

Maar dat zal wel te veel gevraagd zijn van de Engelse trots!

„Dan maar zoeken, heren”, zeggen de Schotten, „en veel succes”.

Wegens stagnatie in de papiervoorziening is O.E.K. weer enkele dagen te laat verzonden.

De Uitgever.

DE STRIJD OP KOREA.

In Korea gaat het niet zo best.

Jullie weet, dat de troepen van de V.N. vanuit het Zuiden waren opgerukt en geheel Korea ongeveer op de communisten hadden heroverd.

Maar toen goeide China roet* in het eten! 't Had al eens eerder gezegd, dat het niet werkeloos zou blijven als de troepen van de V.N. de 38ste breedtegraad over zouden gaan. Men hoopte toen, dat dit bangmakerij was. 't Bleek evenwel al gauw, dat het menens was. Want nog maar net was de gedachte uitgesproken, dat de soldaten van de V.N. wellicht hun

Kerstfeest thuis zouden kunnen vieren, of er kwamen verontrustende berichten. De Chinezen kwamen in massa's de Mand-sjoerijse grens over om de Noord-Koreanen te helpen. De overmacht werd te groot, zodat de verbonden troepen moesten wijken. Eerst tot de 38ste breedtegraad, in de hoop, dat de Chinezen het daarbij zouden laten.

13 Aziatische landen probeerden zelfs China te bewegen tot „Staakt het vuren”. China wilde dit alleen doen onder drie voorwaarden :

1. alle buitenlandse troepen moeten uit Korea wegtrekken;
2. de Amerikaanse vloot moet weg uit de wateren van Formosa, het laatste steunpunt van Tsjang Kai Sjek;

3. Communistisch China moet toegelaten worden tot de Verenigde Naties.

Dit was de Amerikanen te veel gevraagd. En de strijd ging door.

Niettegenstaande wonderen van dapperheid moesten de verbonden legers verder terug. De hoofdstad van Zuid-Korea Seoel kwam voor de tweede keer in communistisch bezit. Maar vraag niet, hoe het er in deze stad uitziet.

Eerst veroverd door de Noordelijken, heroverd door de Zuidelijken, nu weer door de Noordelijken, 't is één en al verwoesting. En zo gaat het in heel Korea. Bij hun terugtrekken passen de Amerikanen de tactiek toe van de verschroeiende aarde. D.w.z. ze vernietigen alles, wat voor de vijand van belang kan zijn. De arme bevolking weet niet, waar zij zich moet bergen. Stromen vluchtelingen, vaak van alles beroofd, trekken naar het Zuiden.

Zullen generaal Mac Arthur's troepen in Zuid-Korea stand kunnen houden? Of zullen de Chinezen hun er uit kunnen werken?

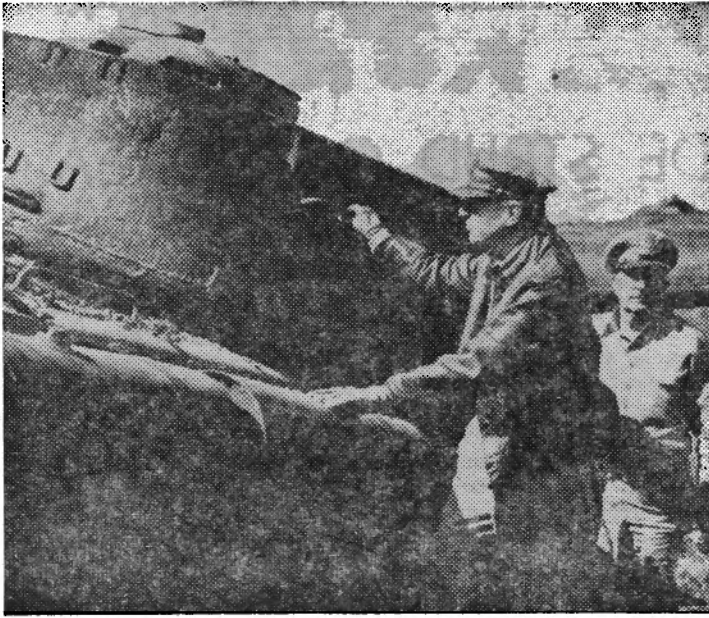
't Valt niet mee tegen hen te vechten. Tot dusver heeft niets ze tot staan kunnen brengen. Het deert hen niet, hoeveel Chinezen er sneuvelen. De ene golf na de andere laten ze beuken op de vijandelijke stellingen, net zo lang, tot de vijand terugtrekt. China heeft een bijna onuitputtelijke bron van mensenmateriaal. Het ene Chinese leger na het andere trekt over de Mand-sjoerijse grens Korea binnen. Het vertrouwen der wereld in de macht van de V.N. is weer eens beschaamd.

De sterke man.

Je hebt in de geschiedenis van die mensen, die ver boven de anderen uitsteken, die daden hebben verricht, waardoor ze beroemd zijn geworden.

Jullie bent wel zo goed thuis in de geschiedenis, dat je er zo maar een paar kunt noemen.

Welnu, zo'n man uit de laatste wereldoorlog is generaal Eisenhower. Hij was

Generaal Mac Arthur aan het front op Korea

de opperbevelhebber onder wie de *geallieerde* legers in 1944 de *invasie* in Normandië uitvoerden en daarna de Duitse legers versloegen. De soldaten noemden hem *generaal Ike* en gingen voor hem door het vuur. Na de oorlog ging hij weer naar zijn vaderland, Amerika, terug en aanvaardde een hoge, burgerlijke betrekking. Maar daaraan is nu weer een eind gekomen. Men had hem weer nodig.

Bijna alle Westeuropese landen, Amerika en Canada hebben een paar jaar geleden het *Noord-atlantisch* Pact gesloten. Dat is een verbond om elkaar te helpen, als één van hen mocht worden aangevallen.

Nu Rusland en zijn bondgenoten steeds sterker worden heeft men besloten om samen een groot atlantisch leger te vormen. Alle *geallieerde* landen moeten hier eigenlijk strijdkrachten voor leveren. En voor dat grote *gecombineerde* leger moest men een opperbevelhebber hebben. Als vanzelf dacht men toen aan Eisenhower.

Zou hij willen? Werkelijk, de generaal nam zijn benoeming aan. Hij liet er geen gras over groeien en kwam begin deze maand al naar Europa om de toestand in ogenschouw te nemen. Er is heel wat werk nodig om zo'n leger te *organiseren*. De opperbevelhebber is er, maar 't leger moet eigenlijk nog komen.

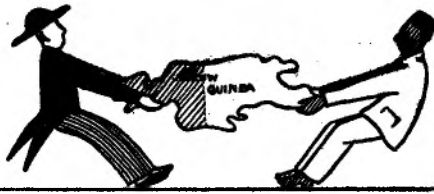
En dan kan Europa rustig zijn? Heeft het dan niets meer te vrezen? Zal de Rus zich dan wel twee keer bedenken, voor hij een oorlog begint?

We kunnen alleen hopen, dat dit middel er toe mag bijdragen, dat het vrede blijft.

Maar, 't is jullie al vaker gezegd, we moeten niet te angstig naar Rusland kijken. Ook niet ons vertrouwen stellen op machtige legers of op grote, sterke mannen. Er is maar één, op Wie we kunnen vertrouwen. Eén, Die nooit beschaamt.

Hij kan de wereld om haar afval straffen met nieuwe oorlogen. Maar ook dan zal Hij weten, wat Zijn kinderen nodig hebben. Alleen in Zijn handen zijn ze veilig!

ONENIGHEID OVER NIEUW-GUINEA

U Ruim een jaar geleden heeft Nederland de *souvereiniteit* over Indië overgedragen aan Indonesië. De R.I.S. kwam tot stand. Dit betekende, dat Nederland Indië kwijt was. Wel bleef er nog een zwakke band bestaan in de vorm van een Nederlands-Indonesische Unie, maar de harde werkelijkheid was: Indië is los van Nederland!

Bij die *souvereiniteitsoverdracht* was een aparte regeling gemaakt voor Nieuw-Guinea, d.w.z. de toestand daar bleef zoals die was. Vóór 27 Dec. 1950 zou er verder over gesproken moeten worden.

Welnu, die *conferentie* is gehouden. Voornaam Indonesische regeerders waren er voor naar Nederland gekomen. Ze moesten proberen, de Nederlanders zó ver te krijgen, dat ook Nieuw Guinea onder de *souvereiniteit* van Indonesië kwam. Volgens hen is Nieuw Guinea een deel van Indonesië en is het alleen de heerszucht van de Nederlanders, dat ze Nieuw Guinea niet los willen laten.

De Nederlanders daarentegen beweren, dat Nieuw Guinea niet bij Indonesië behoort, maar eerder beschouwd kan worden als een gedeelte van Australië. De bevolking van Nieuw Guinea moet in de toekomst zelf kiezen, zelf uitmaken wat ze wil. Dat kan nu nog niet. Daarvoor zijn de meeste Papoea's nog te weinig ontwikkeld. Tot het zover is, moet Nederland de verantwoordelijkheid blijven dragen.

Je begrijpt nu al wel, dat het heel erg

moeilijk zou zijn, om het op de *conferentie* eens te worden.

En wat zeggen de Papoea's er dan zelf van? Er zijn op 't ogenblik enkele *verteenwoordigers* van hen in Nederland. Die doen al hun best om het Nederlandse volk er van te overtuigen, dat Nieuw Guinea in geen geval onder Indonesisch bestuur moet komen. Daaruit zien ze niets anders dan *ellende* en *narigheid* voortkomen.

Maar er zijn hier in ons land en in Indonesië ook Nederlanders, die menen, dat we nu genoeg verdriet beleefd hebben met de Indonesiërs de laatste jaren. Zij willen Nieuw Guinea maar *opofferen*, uit vrees, dat anders de Nederlanders, die nu nog in Indonesië werken, het *slachtoffer* zullen worden van de *wraak* der Indonesiërs.

Vele uren is er op de *conferentie* gepraat. Maar men is het niet eens kunnen worden. Zelfs niet, toen onze regering al zo ver had toegegeven, om dan W.-Nieuw Guinea maar onder bestuur te brengen van de Nederlands-Indonesische Unie.

De Indonesiërs wilden alles of niets en zo is de *conferentie* *mislukt*.

In Indonesië zijn nu stemmen opgegaan om nu ook maar de laatste band met Nederland te *verbreken* en de Unie op te zeggen. Zelfs worden *vooraanstaande* Nederlanders daar bedreigd met *wraakoefeningen*.

't Is voor de Papoea's en voor Nederland te hopen, dat ze *vooreerst* maar onder Nederlands bestuur blijven.

NAAR AUSTRALIË.

Ons land is *langzamerhand* *overbevolkt*. Veel mensen *emigreren* daarom. Ze willen proberen voor hun kinderen en ook voor zichzelf een beter bestaan te vinden.

Heel veel grote gezinnen zijn al werkzaam in Canada. Maar ook Australië trekt

al *emigranten*. Men hoeft zich geen *luilekkerland* te dromen! Hard werken en veel *ontferingen* vormen de berg van „rijstebrij” waar men door moet om een bestaan te vinden.. Mensen met *durf* en *ondernemingsgeest* kunnen alleen, onder

Gods zegen, met succes naar de vreemde gaan.

Het waren Hollandse koopvaarders, die het onbekende „Zuidland” in de 17de eeuw ontdekten. De Groninger Abel Tasman van Lutjegast ontdekte het eiland Tasmanië. Mannen met durf en ondernemingsgeest!

Willem de Vlamingh kreeg van de Oost-Indische Compagnie in 1696 opdracht om met drie schepen het grotendeels onbekende „Zuidland” (West-Australië) te onderzoeken. Hij had twee dingen te doen: onderzoeken of daar vooruitzichten waren voor de koffie-cultuur en nasporingen te doen naar vermiste Oost-Indiëvaarders. In 1694 was een schip met 325 koppen spoorloos verdwenen.

Op een eiland voor de Westkust van het z.g.n. Nieuw-Holland zag De Vla-

mingh voor het eerst *kangoeroes*. Hij en zijn mannen dachten, dat de vrolijk rondhuppelende dieren een groot soort ratten waren. Bosrotten noemden ze de dieren. De Australiërs noemen het eiland nu nog Rottnest-eiland.

5 Jan. 1697 landde De Vlamingh op het strand in de buurt van de tegenwoordige stad Fremantle. Met 86 zwaar gewapende mannen trok hij naar het Oosten. Bij een water zagen ze sporen van inboorlingen.

Ze zagen zeer grote voetafdrukken, een brandend vuur en een ellendig hutje. De inboorlingen hielden zich echter schuil. De Vlamingh was verbaasd over de reusachtige voetsporen en meende dat het land met reuzen bevolkt was!

De streek was te koud voor de koffie-cultuur. Men vond een soort grote boon. De mannen zagen ze aan voor een Nederlandse tuinboon. Enkelen, die de boon aten, kregen echter vreselijke buikpijn. Ze hadden de giftige noten van de Zamia-palm gegeten!

De Vlamingh en zijn mannen voeren 300 km een rivier op. Toen ontdekten ze: de zwarte zwaan. Wat waren ze in hun schik toen hele scharen prachtige zwanen de gehele terugweg om het schip heen zwommen. De rivier heet nu nog „Swanriver”. Verscheidene zwarte zwanen werden gevangen. Drie bereikten levend Batavia.

De koopvaarders trokken langs de kust naar het Noorden. Op het Dirck Hartoghsz-eiland deed men een eigenaardige ontdekking. Aan een stuk ra vond men een tinnen bord, waarop te lezen stond:

„166 — Den 25 October is hier aengekomen het schip „De Eendraght” van Amsterdam. De opperkoopman Gilles Miebais van Luck, Schipper Dirck Hartoghsz van Amsterdam. De 27 dito te seil geghaan na Bantum. De onderkoopman Jan Sluis. De onderstuurman Pieter Doores van Bil. Anno 1616”.

81 Jaar geleden had deze koopvaarder dit bord achtergelaten. Men nam het bord mee en plaatste er een grote tinnen schotel, waarop het schrijven Dirksz weer vermeld werd, met een eigen bericht er bij geschreven.

Deze schotel is door een ontdekkingsreiziger in 1818 meegenomen en in een Frans museum gebracht.

Tijdens de laatste oorlog vond men de schotel terug.

Palen en borden zijn door de Franse regering geschonken aan de regering van Australië. In de Openbare Leeszaal te Perth zijn ze nu te zien. Toen men dit geschenk ontving werd hulde gebracht aan de moed en ondernemingslust van de 17de eeuwse Nederlanders. Men voegde er aan toe, dat men hoopte dat West-Australië spoedig een groot aantal Nederlandse *immigranten* zou krijgen.

Der eeuwen getuigenis

De stad Babel wordt in de Bijbel dikwijls genoemd. Jullie weten allen wel een geschiedenis, waarin Babel voorkomt?

Ja, het volk Israël was 70 jaar in ballingschap in Babel. Lees maar eens Psalm 137. De Wijzen uit het Oosten zullen uit Babel zijn gekomen.

In Genesis 11 lezen we het begin van Babel en in Openbaringen 18 is het *zinnbeeldig* Babylon, dat de Kerk tracht te overweldigen, maar ten onder gaat.

De opgravingen van de laatste vijf en zeventig jaren hebben een groot aantal bibliotheken te voorschijn gebracht. Deze bibliotheken zijn geschreven in het spijkerschrift, gegrift in klei en steen. De geleerden zijn hierdoor heel veel van het oude Babel te weten gekomen. Ook wat wij weten uit de Bijbel kan men gegrift vinden in klei of steen. Zo hebben de eeuwen een getuigenis bewaard.

Wat is er overgebleven van Babels heerlijkheid?

Als men in Bagdad in de trein stapt, komt men na 3 uur bij een stopplaats. Op een bord staat met grote letters in het Arabisch en Engels de trotse naam: „Babylon”.

In de hele wijde omtrek is geen huis te

bekennen. Alleen is er het *primitieve* hotelletje van de spoorwegmaatschappij.

Dat is het tegenwoordige Babel!

De trein loopt over de oude dijk, door Nebukadnezar aangelegd tussen de buitenste en binnenste stadsmuur.

Dwars door de stad stroomde de Eufrat. De stad was van alle kanten door wateren omringd. Geweldige waterwerken maakten de grond vruchtbaar. Toen deze waren verwoest voltrok zich het oordeel. Het zand van de woestijn nam bezit van de eens zo bloeiende stad.

De oudheidkundigen, *archeologen*, vinden het ontzettend jammer dat de inwoners van een nabij gelegen stadje de ruïnes als steengroeve gebruiken. Ze halen er bouwstenen van nog zeer goede kwaliteit. Maar... veel waterswaardigheden worden daardoor vernietigd.

De voornaamste poort van de stad heeft men geheel kunnen opbouwen. 't Was een Duitser, die dit gelukte. In een museum te Berlijn is de poort te zien. Nu, na 25 eeuwen, is de glans van het glazuur nog prachtig. De kleuren van de dierenversieringen van stieren en draken nog fel geel en blauw.

Door deze poort bracht Nebukadnezar in 597 voor Christus de voornaamsten van Jeruzalem zijn trotse Babel binnen. Deze poort zag een koning Jojachin en de profeet Ezechiël, die het volk vermaande en vertroostte in het land van slijk en biezen.

De hangende tuinen, door Nebukadnezar aangelegd voor zijn vrouw Amytis of Nitocris, zijn er natuurlijk ook niet meer. Dit wereldwonder was aangelegd om de vrouw uit Perzië, het heimwee naar haar bergland te doen vergeten. Zij kon maar niet gewinnen aan het vlakke waterige land. Onder de muren van de hangende tuinen waren grote ruimten, die gebruikt werden als magazijnen. Daarin zijn veel kleitabletten gevonden, die een boekhouding bevatten van aanwezige voorraden en uitgegeven rantsoenen. Viermaal vindt men de naam van koning Jojachin genoteerd.

Men vond nog de resten van de geweldige feestzaal van Belsazar (Dan. 5). Het was een zaal van 52 m. lang, 17 m. breed

BINNENLAND

MILLIOENEN IN ZEE.

Grote stukken land zijn de laatste jaren door de Nederlanders aan de zee ontruikt. Bekijk maar eens een kaartje van de nieuwe polders.

En achter de dijken van de provincies Groningen en Friesland slibt de zee ook weer geregeld land aan. De *kwelders* en *slikken* worden bedijkt en aan deze provincies toegevoegd.

Toch kan de zee moeilijk zijn verlies verkroppen. Op andere plaatsen probeert hij weer de schade in te halen.

De Zuid-westkant van het eiland Ameland wordt langzaam maar zeker afgeknabbeld. Er is met Ameland steeds wat te stellen geweest. Het eiland was en is het zorgenkindje van Friesland.

Vroeger verbond een moerassig stuk land het eiland met de provincie. Het was er toen één geheel mee.

In de loop der eeuwen is het moerasland verdwenen en werd Ameland een eiland. Ook de dijk, waarmede Ameland nog een tijd met Friesland verbonden was, verdween.

In drie honderd jaar is het eiland ongeveer twee en een halve kilometer ingekort. Dat is jammer, want het *toerisme* wordt er door benadeeld. Het zwemmen is er gevaarlijk geworden. Ook de boeren zien dat hun goede *cultuurgronden* door de afslag worden bedreigd.

Terschelling wordt aan de Oostkust groter. Daardoor wordt de vaargeul tussen de eilanden nauwer, maar de stroom veel

heviger. Tussen de eilanden heeft zich ook nog een zandplaat gevormd.

Het is de Koffieboonplaat. Deze eigenaardige naam heeft de plaat te danken aan het vergaan van een schip, geladen met koffiebonen.

Door deze plaat wordt de stroom heviger tegen de Westkant van Ameland aangedrukt, zodat de afslag steeds sneller gaat.

Men heeft al vier hoofden vanuit de kust de zee ingebouwd. Dat kostte reeds meer dan een millioentje.

Dit was echter nog niet voldoende.

Rijkswaterstaat is nu met zinkstukken gaan werken. Reeds veertig zijn in de golven verdwenen. Een zinkstuk heeft een oppervlakte van 10.000 m² (= ?). Ieder zinkstuk komt op zo'n f 25.000.

Dat laten zinken van zinkstukken is voor de eilanders wel een aardig karwei-tje. Als de zinkbaas het sein geeft: „Meehelpen!” moet het zinkstuk met *basalt*-stenen worden verzwaard, zodat het snel kan zinken.

Als het zinken niet goed gaat en het zinkstuk verloren is, heeft de aannemer een strop van f 25.000.

Ieder nu, die bij „Meehelpen!” zijn stenen werpt, heeft een tientje verdiend.

Zo wordt er hard gewerkt aan de verdediging van Amelands kust.

Het *devies* is: „De zee zal het niet hebben!”

en 20 m. hoog. De muren waren versierd met dezelfde tekeningen als de poort in blauw glazuur. De lijsten met prachtige bloemen en planten. Gele pilaren met lichtblauwe *kapitelen* waren door ranken verbonden.

Verstijfd van schrik, zagen Belsazar en zijn machtigen hier het geheimzinnige schrift! Hier las Daniël het:

„Mené, Mené. Tekèl Ufarsin!”

Babels grootheid ging voorbij. De ruïnes getuigen mede dat Gods Woord waarheid is.

Wolfshond redt een kind.

Een grote wolfshond liep een brandende boerderij binnen op het geschreeuw der moeder, dat nog één harer kinderen in het brandende huis was.

Een poosje later kwam een kleine jongen het huis uitgestommeld. Hij vertelde, dat de hond hem had aangeraakt en wakker gemaakt terwijl hij nog lag te slapen. De volgende dag vonden de brandweerlieden de hond op de plaats waar hij was bezweken.

Nieuwe VERKEERSREGELS

Met Nieuwjaar is een nieuwe Verkeerswet in werking getreden.

De A.N.W.B. heeft het *parool* gegeven: „Rij rustig en toon u het vertrouwen waardig”.

Want de *maximum*-snelheden voor gewone auto's zijn vervallen. Voor zware bussen en vrachtauto's zijn ze blijven bestaan. Dat betekent echter niet dat er nu wilder mag worden gereden. Er wordt nu geëist, dat een voertuig tot stilstand moet kunnen worden gebracht „binnen de afstand, waarop de weg naar voren kan worden overzien en waarover deze *vrij* is”.

Dit is veel strenger dan te voren. Het eist meer verantwoordelijkheidsgevoel van de bestuurder.

De nummerbewijzen zullen binnen vijf jaar worden vervangen door nieuwe ken-

teken-bewijzen, die bij het voertuig blijven.

De rijbewijzen worden ook gewijzigd. Het oude kan nog worden gebruikt tot de datum van ongeldigheid.

Wil men daarna een nieuw rij-bewijs, dan moet men van de politie *formulieren* halen om een nieuw bewijs aan te vragen. Het nieuwe is dan vijf jaar geldig.

Mensen, die zelf motorrijden willen leren, kunnen een oefenvergunning bij de politie aanvragen. Voor bepaalde weggedeelten zijn ze geldig voor dertig dagen.

Het berijden van de linkerweghelft bij het inhalen is bij wegkruisingen verboden.

De linkerbocht mag door de fietsers zo ruim mogelijk genomen worden.

De voornaamste regel blijft nog steeds: **KIJK UIT!**

„KON-TIKI”

8000 KM. OP EEN VLOT
OVER DE GROTE OCEAAN

WETENSWAARDIGHEDEN

(I).

Genesis 10, de volkerentafel, begint zo eenvoudig met:

„Dit nu zijn de geboorten van Noachs zonen: Sem, Cham en Jafeth. Hun werden zonen geboren na de zondvloed. De zonen van Jafeth zijn.... En Chams zonen zijn.... Voorts zijn aan Sem zonen geboren...”

Tientallen namen staan genoemd tussen de drie grote stamvaders.

„En uit dezen zijn de volkeren op de aarde verdeeld ná de vloed”.

Hier ligt de oorsprong van de bijna talloze volkeren, volkjes en stammen, uitgezworven naar de uiteinden der aarde.

Wat een verschil tussen een Zweed en een Koeboe, een Eskimo en een Maori, een Canadees en een Tibetaan.

Maar weet je, waar een Polynesiër vandaan komt? Zeg maar gerust: „Ik weet het niet”. Zelfs voor 3 jaar wisten de geleerde *ethnologen* (volkenkundigen het nog niet eens.

't Is een jonge Noor geweest, die in dat-

zelfde jaar een verrassende ontdekking heeft gedaan.

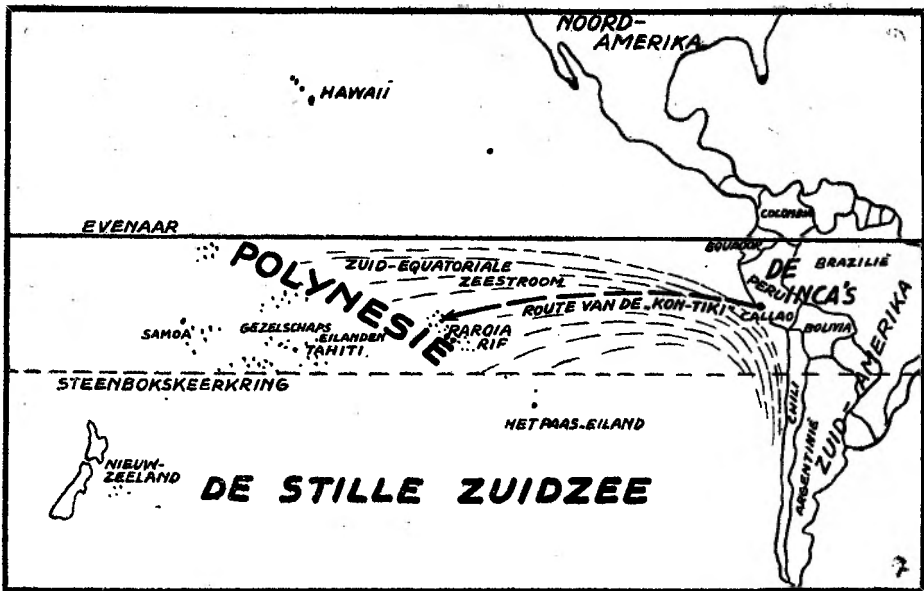
Uit zijn spannend boek, waarvan de titel hierboven staat, wil ik jullie enkele dingen vertellen.

Dr. Thor Heyerdahl studeerde tot nu toe dierkunde. Verre reizen had hij afgelegd tot op de eilanden in de Stille Oceaan, die met de verzamelnaam Polynesië op je kaart staan (pak deze er asjeblijft even bij!). Wonderlijke verhalen kreeg hij ergens op een stil eilandje te horen uit de mond van een bruine grijsaard. Vol eerbied sprak deze over Tiki, die niet alleen god, maar ook opperhoofd was geweest, hun stamvader.

Heyerdahl liep warm, gaf z'n dierkunde-studie er aan en wierp zich op de volkenkunde.

Waar kwamen de bewoners van de Zuidzee-eilanden vandaan? „Uit Indië”, zei de één. „Nee, uit China”, zei een ander, terwijl zelfs een derde de Kaukasus het stamland van de Polynesiërs durfde noemen.

Jullie zien op de kaart een menigte

kleine eilandjes liggen, alle bewoond door een heel lichtbruin ras, met blond haar en dikwijls blauwe ogen.

Samoa in het Westen, het Paaseiland in het Oosten — in 1722 ontdekt door de Nederlandse *admiraal* Jacob Roggeveen — Nieuw-Zeeland in het Zuiden en Hawaii in het Noorden liggen duizenden mijlen van elkaar verwijderd. En toch spreken al deze bewoners een bijna gelijke taal, het *Polynesisch*. Allen vereren en aanbidden opperhoofden, die tenslotte uitkomen op de zonne-zoon Kon-Tiki. Op vele van de Polynesische eilanden vindt men bouwwerken en beelden, die sprekend op elkaar gelijken. Geweldige *pyramiden*, zuilen en mensenhoofden, de z.g. langoren. Er zijn beelden van meer dan 20 m. lengte en een gewicht van over de 50.000 kg.

Volgens berekeningen moeten de Zuidzee-eilanden ongeveer 500 jaar na Chr. bevolkt zijn. Dat was de eerste bevolking. Een tweede „golf” kwam plm. 1100. Dat was een Indianen-invasie.

Heyerdahl zat maar steeds met de vraag: „Waar zijn deze mensen vandaan gekomen?”

Niet uit het Westen, waar de zwarte natuervolken leven van Australië en Melanesië, dat staat voor hem vast. Ook niet uit de „oude wereld” weet hij even zeker. Dan zoekt hij het dichterbij. In Zuid-Amerika misschien?

Hij leest in oude, vergeelde reisverhalen, werkt allerlei scheepsjournalen door, bezoekt musea en gaat zelf naar Peru, het

land, waar hij de oorsprong der Polynesiërs hoopt te vinden.

Omstreeks 400 jaar n. Chr. leefden in dit land van hoge bergen de Inca-Indianen. Zij kenden een hoge beschaving. Voor het goed bebouwen van hun landen, legden ze kunstige bevoeiingswerken aan. In het bouwen van bruggen — niet van steen, maar van touw- en vezelvluchtwerk — en in het aanleggen van wegen, waren het knappe meesters. Maar vooral in het bouwen van poorten, pyramiden, het maken van reuze beelden, bleken het kunstenaars te zijn!

Hadden deze Inca's dit van zichzelf? Nee, heel die beschaving hadden ze van een volk dat er reeds leefde.

Vol spanning zoekt Dr. Heyerdahl verder. ... Dan vindt hij het lang begeerde. In een Inca-legende leest hij de volgende zin:

„De oorspronkelijke, in oude tijden veel gebruikte naam voor de zonnegod was Kon-Tiki, wat Zonne-Tiki betekent. Deze Kon-Tiki was de opperpriester en zonne-koning van dat volk, dat de reusachtige bouwwerken — pyramiden, poorten, beelden — aan de oever van het Titica-meer hebben achtergelaten. Kon-Tiki werd echter aangevallen door een vijandelijk opperhoofd. In een veldslag op een eiland in het Titica-meer werden de

wonderlijke, blanke, baardige mannen volkomen uitgemoord, maar Kon-Tiki en zijn naaste getrouwen ontsnapt en wisten tenslotte de kust te bereiken, vanwaar ze over zee naar het Westen verdwenen”.

Nu is het voor Dr. Heyerdahl heel duidelijk. De stamvader der Polynesiërs is niemand anders dan de uit Peru verdreven Zonne-Tiki. Bijzonderheden over het leven van Kon-Tiki, over heel oude plaatsnamen rond het Titica-meer in Peru, vindt Heyerdahl in de verhalen der Polynesiërs nauwkeurig terug.

Wat is hij blij!

1947. De eerste *ethnoloog*, Dr. Thor Heyerdahl, durft beweren, dat de Polynesiërs afkomstig zijn uit Peru.

Als hij er over schrijft of vertelt, haalt men de schouders op en glimlacht. Onmogelijk! Want men zit met de open vraag: „Hoe hebben dan deze mensen, over duizenden kilometers Oceaanwater heen, de Zuidzee-eilanden kunnen bereiken? Per schip, per kano?

Nee, die hadden ze niet!

Aarzelend zegt Heyerdahl: „Met vloten! Vloten van *balsabomen*!” ...

Met een vlot kan men toch geen oceaan bevaren, werpt men hem tegen.

„Dat zal ik jullie bewijzen”, is het gewaagde antwoord van de jonge Noor.

Hij heeft z'n plannen klaar om zelf op

een vlot, met wind en zeestromingen mee, vanaf de Peruaanse kust de tocht te maken naar de Polynesische eilanden.

Jongens, sla nu nog even in je atlas de kaart der zeestromingen op en dan varen we de volgende maal met Heyerdahl en zijn vrienden op het balsa-vlot Kon-Tiki mee.

HET KLEINE BEGIN VAN 'T GROTE WERK

door Mevr. M. A. M. Renes-Boldingh

De vluchtelingen uit Bohemen hebben hun nederzetting op Zinzendorfs landgoed Herrnhut genoemd. Dat betekent „onder des Heren hoede”.

De Herrnhutters vormen geen streng gesloten gemeente; nog velen, die om hun geloof worden opgejaagd of vervolgd, vœogen zich bij hen. Zo verzamelen zich daar mensen uit allerlei landen. Hugenoten uit Frankrijk, Doopsgezinden of Mennonieten uit Nederland, en weer anderen uit de Lutherse landen. Want in de Protestantse landen, of ze nu Luthers of Calvinistisch heten, hebben de minderheden in het geloof het slecht. Vaak worden ze vervolgd,

zoals vroeger de Roomse kerk de jonge Protestanten vervolgde. Velen van hen kloppen in Herrnhut aan en voor zover ze werkelijk Christus als hun Redder belijden, worden ze opgenomen. Want Zinzendorf heeft een ruim en liefdevol hart en Herrnhut kan naar alle kanten worden uitgebouwd. „Deze mensen hebben geen dak boven hun hoofd”, zegt hij telkens weer. „Laten wij hun ook geestelijk, een dak verstrekken”.

Het wordt geen gemeente van heiligen, daar in Herrnhut. Zo iets is hier op aarde onmogelijk. Maar wel wordt het een gemeente van verlost zondaren, die

nu hun Redder willen dienen met inzet van hun hele leven. Geen wonder, dat steeds meer broeders zich opgeven om in zendingsdienst te gaan.

Zinzendorf heeft de toenmalige wereldkaart eens bekeken. Hoeveel volken zijn er nog, die nooit van de Heer Jezus hebben gehoord? Die zonder Hem moeten leven, en ook — sterven. Die zonder Hem de eeuwigheid binnengaan. En welk een toestanden moeten er onder die verre volkeren heersen, gezien de verschrikkingen waarvan de neger Auton verteld heeft! Zinzendorf en zijn broeders besluiten om met de Evangelieboodschap naar de meest verwaarloosde, meest ellendige volkeren te gaan, waarmee tot nu toe geen blanke zich heeft willen of durven bemoeien. Even eenvoudig en vol vertrouwen in hun Zender trekken ook de volgende boden uit. In de loop der jaren omspant de zending die van Herrnhut uitgaat, de gehele wereld. Ze gaan tot de Hottentotten en kaffers van Afrika, naar de menseneters van Midden Australië, naar de verstrooide Thibetanen van het hoge Himalaja-gebied, naar de Eskimo's van Groenland, Labrador en Alaska, naar de Indianen van Noord-Amerika en Californië, naar de plantageslaven van de West-Indische eilanden en Suriname. De broeders gaan zonder vooropleiding, zonder uitrusting, zonder tractement. Waar ze komen moeten ze evenals Paulus, hun grote voorganger, met eigen handen de kost verdienen. Ze gaan ook zonder voorbehoedmiddelen tegen de gevaren van het tropische klimaat, zonder kennis van de ziekten, die hen daar kunnen aangrijpen. Ze gaan alleen maar met een groot geloof en een warm hart. En met bereidheid alles te offeren, ook hun le-

ven, wanneer hun Meester dat vraagt.

Dit offer wordt meermalen gevraagd. Talloos zijn de graven, die in de woeste

binnenlanden gedolven moeten worden. Maar anderen nemen met vreugde de opengevallen plaatsen weer in. De wereldzending gaat door en breidt zich uit. En in duizenden arme, donkere harten wordt het licht der hoop ontstoken. Duzenden bange bevreesde zielen weten zich aan de macht der boze geesten ontrukkt door Jezus Christus, die ook hun Redder en Bevrijder wil zijn. De oude boom, die door Gods eigen hand is overgeplaatst, is uitgegroeid, groter en rijker dan tevoren. Hij begint vruchten te dragen in alle landen der wereld.

OPLOSSING

Kerstprijsvraag.

Verticaal: 1 Bethlehem — 2 Isaï — 3 W.A. — 4 Elihu — 5 Mara — 6 raam — 7 huis — 8 ijs — 9 ze — 10 Elim — 11 noot — 12 telraam — 13 Othniël — 14 Oeral — 15 gomer — 16 Sem — 17 T.L. — 18 ee — 19 N.N. — 20

Abram — 21 talen — 22 Omar — 23 Amen — 24 nu — 25 alle.

Horizontaal: 4 Ebo — 26 Lem — 6 Rita — 27 Aula — 7 hm. — 3 wijzen uit het Oosten — 28 as — 29 elof — 31 hemelen — 30 Salmon — 32 rem — 33 Brit — 34 Asaël — 35 mammie — 24 n.l. — 36 nul — 37 el — 38 ere — 39 in.

Prijzes zijn toegekend aan :

Willy Veldhuis, Lichtenvoorde.
 Geesje Lamberts, Vledderveen.
 Wietse Veenstra, Siegerswoude.
 Jan Spijk, Uithuizermeeden.
 Piet Knoop, Ee.
 Jannie Zwart, Capelle (N.Br.)
 Rinus Spijkerman, Nigtevecht.
 Hilke Geert Lenting, Wirdum
 Herm Haringa, Boelenslaan.
 Grietje van der Schoot, Oudega.
 Anneke van Geenep, Dijkshorn.
 Mijntje Zandwijk, Vriezenveen.
 Arie Imthorn, Valkenburg (Z.H.)
 Tini Oudhof, Klundert (N.Br.)
 Trijntje Martha Blok, Nieuw-Amsterdam

Er waren honderden oplossingen. Veel met keurig tekenwerk. Toch kunnen allen geen prijsje krijgen, hoe graag we dat zouden willen doen.

Hartelijk dank voor de aardige briefjes en brieven van kinderen en onderwijzers.

Uit het November-no. moet ik jullie nog de antwoorden geven van de raadsels 11 t.e.m. 15.

11. 1. W a a I e r
 2. A r i S c h
 3. A n t I e k
 4. R o s e n
 5. E n g e l s
 6. E i k e l s
 7. N o n N e n
 8. W i g W a m
 9. I n t e n s
 10. L o g G e r

12. bok-king. 13. sneeuw-wit 14. ha-ring.
 15. boter-ham.

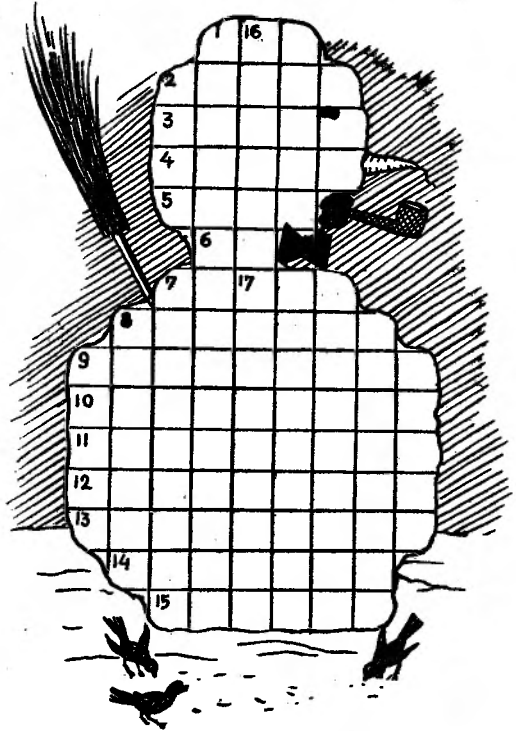
* * *

Dan heb ik, om op smaak te blijven, een „sneeuwpop- puzzletje” voor jullie. Er behoeven geen oplossingen ingezonden te worden.

Horizontaal :

1. afkorting jongensnaam (3). 2. hoek in een vertrek (verkleinwoord) (5). 3. bomen (5). 4. tegengestelde van: laatst (5). 5. groente (4). 7. heel eenvoudig (5). 8. sterke verdedigingsplaats (7). 9. vrucht — niet om te koken! (9). 10. vrucht, waarin veel olie (9). 11. nog eens (9). 12. kreeg je van het distributiekantoor (9). 13. tegengestelde van nuttig (9).

14. Plaats in Duitsland bij Nederlandse grens (7). 15. leven in een klooster (6).

Verticaal :

1. (gebogen langs de linkerkant) neerslag (6). 7. (langs linkerkant) onmisbaar voor het beoefenen v.e. gezonde sport (9). 16. heb je in de Kerstvacantie volop gehad (6). 17. gezellig werk (9).

Een halve eeuw heeft men gekibbeld over het plan om dammen te bouwen in de Nijl, hetgeen verandering zou brengen in het leven van millioenen mensen. Egypte en de Soedan (Engels) zijn het er nu eindelijk over eens geworden. Verwacht wordt, dat men binnen een half jaar zal beginnen met de bouw van een stuw-dam in het Tana-meer.

GRUZE WOLF

...vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer die hij doodt. Door de mist verdwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nederzetting der „Bleekgezichten“ aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spion en sluiten hem op in een blokhuut.

Het dochtertje van de Zending-dokter verzorgt hem in het geheim. In het voorjaar maakt hij plannen om te ontvluchten. Dit gelukt. Hij komt terug bij zijn stam. In de zomer mag hij mee op de krigstocht tegen de Blanken. In hem woedt de tweestrijd. Moet hij zijn eed houden, geen blanken te sparen of de belofte aan Mady om geen wraak te zullen nemen?

Wat opgewekter bij dat vooruitzicht blijft Grijze Wolf nog wat speuren naar wild en naar kruiden — totdat hij plots opgeschrikt wordt door een angstkreet. Wat is dat — hebben zijn stamgenoten hen nu tóch ingehaald en het meisje overvallen? De Indiaan bedenkt zich geen ogenblik en rent, met het scherpe jachtmes stevig in zijn vuist geklemd, onbevreesd naar haar schuilplaats terug. 't Gaat met grote sprongen dwars door de wildernis van het bos — en dat wordt hem noodlottig. Want onverwacht struikelt hij over een uitstekende boomstronk en... plof, daar valt-ie languit op de grond. *Instinctmatig* strekt hij z'n armen uit... au! Nog juist raakt de punt van het mes zijn mond en Grijze Wolf kan een kreet van pijn nauwelijks onderdrukken. Hij voelt hoe het bloed uit zijn lippen vloeit, maar wat doet dat er toe? Hoor, hoe het blanke meisje daarginds gilt, zij roept om hem, om hem! En z'n eigen pijn niet tellend, holt de jongen verder — zij is in nood en hij moet haar helpen!

Ja, Mady is inderdaad in nood: met schrik ziet de Indiaan hoe een grote slang zich sissend omhoog heft, gereed voor een tweede aanval op zijn angstige prooi, die zich vergeefs gewerd heeft... Maar zonder aarzelen grijpt de Indiaan zijn vlijmscherpe tomahawk en dan.... pats! Met één welgerichte slag van de bijl hakt hij het monster de kop af. Juist op tijd! Of niet?... Waarom kijkt Mady zo pijnlijk naar haar arm?

„Toch gebeten?“ vraagt Grijze Wolf vol angst.

„Ja, 'k geloof het wel. Hier in m'n arm. Is het gevaarlijk?“

Gevaarlijk?... De Indiaan zegt niets, maar de schrik verlamt hem bijna. Er is in heel Amerika immers geen vergiftiger dier dan deze gevreesde ratelslang. Nu is al z'n moeite vergeefs geweest, nu zal het meisje toch nog sterven, tenzij.... Tenzij....

„Waar is de wond? Mijn blanke zuster moet moedig zijn en geen pijn voelen.“

Verwonderd ziet Mady toe, hoe hij z'n jachtmes trekt — en even doortrilt haar een hevige pijn. Voorzichtig, maar vast heeft Grijze Wolf het wondje verder opengesneden, zodat het bloed er uit siepert. Dan zet hij zijn, nog steeds bloedende lippen aan de wond, zuigt krachtig het lauwe bloed op en spoot het meteen weer uit. Dat herhaalt hij enige keren — maar als Mady vermoed had, aan welk gevaar haar redder zich hiermee blootstelde, zou zij dat nooit toegestaan hebben.

„Zo, genoeg“, mompelt Grijze Wolf, spoot het laatste bloed secuur uit zijn mond en gaat dan de wond en Mady's

voeten verder verzorgen, alsof er niets gebeurd is.

„Nu vlug gaan slapen. Grijsze Wolf zal waken. En bidt tot de Grote Geest der *blanken om uitkomst*”...

Als een trouwe hond blijft hij die nacht over zijn beschermelinge waken. Maar hij voelt het: 't zal zijn laatste nacht zijn. In z'n binnenste begint de pijn al te gloeien, fel kloppend jaagt zijn bloed als brandend door de polsen en langzaam nemen zijn krachten af. Grijsze Wolf begrijpt het: 't giftige bloed is in het meswondje van zijn lip gedrongen en heeft zich vermengd met het zijne. En dat betekent onherroepelijk de dood — tegen dit slangengif in het bloed zijn geen kruiden gewassen... Maar wat doet het er toe: Als haar leven slechts gered wordt, is 't goed. Is alles goed...

Mady merkt 's morgens wel, dat haar vriend anders is dan gewoonlijk. Zijn gezicht is grauwer geworden, zijn gang moeilijker. En zijn oude opgewektheid blijkt verdwenen.

„Nee, niet eten. Geen tijd. Snel! Vóór

dat de zon gezakt is, moet mijn blanke zuster bij de Bleekgezichten zijn, anders..

Anders zal zij vannacht alléén zijn in deze wildernis en onherroepelijk tóch omkomen. Doch met geen woord spreekt hij van zijn sombere voorgevoelens. En al brandt de pijn in zijn borst, al kan hij zich nauwelijks staande houden, er komt geen klacht over zijn saamgeperste lippen. Voort moeten zij, voort! En snel! Anders is het te laat....

En zo sjuouwen zij al vroeg samen verder, hongerig en moe en uitgeput, Hoe lang nog?....

VIII. HET EINDE VAN EEN HELD.

Mady's voeten zijn werkelijk wat opgeknaapt na de behandeling van gisteravond. Zij kan nu weer aardig meekomen en in 't begin schieten zij dan ook vlugger op dan gisteren. Maar nu is het Grijsze Wolf die steeds moeilijker vooruitkomt en 's middags schuifelt hij nog maar voetje voor voetje naast zijn vriendinnetje voort.

Mady wil hem helpen, ondersteunen — maar trots slaat hij iedere hulp af. „'t Komt door de honger”, verklaart hij en tobt dan weer dapper verder, hoewel elke stap hem onduidbare pijn veroorzaakt. Maar een echte Indiaan klaagt immers nooit? Zijn enige zorg is slechts, om háár nog bijtijds in veiligheid te brengen — de rest deed hem niet.

En met dat doel voor ogen verbijt hij alle pijn en ellende, houdt hij zich ondanks alles staande. Ook al is de verleiding zo heel, heel groot om aan de kant te gaan zitten, om te rusten en in te slapen. Maar hij wéét, dat 't een eeuwige slaap zal zijn en dat mag niet. Nog niet.

Komt er dan nooit een eind aan deze ellendige tocht? 't Kan nu toch onmogelijk meer lang duren, of zij moeten de nederzetting bereiken. Grijsze Wolf is zeker van de juiste richting en volgens zijn berekeningen moet het fort nu dichtbij zijn. Maar 't duurt zo lang, zo eindeloos lang....

In de loop van de middag kan de dappere werkelijk niet verder. Zijn laatste reserves zijn nu opgebruikt en asgrauw strompelt hij nog wat voort. Zelfs de hulp van Mady weigert hij niet meer: zonder haar ondersteuning zou hij al lang neergevallen zijn. Maar na vier, vijf stappen staat hij telkens hijgend stil en kijkt verward rond. Zijn ze er dan nooit? Zal dit het bittere, bittere einde zijn? Is dan alle moeite nog voor niets geweest en zullen zij samen omkomen in deze eenzaamheid? Samen — och, voor hem is 't niet erg, maar voor háár. Haar heeft hij willen redden en nu... nu is alles toch nog vergeefs....

Nee, nee, daár, in de bocht van de rivier, wenkt een spits torentje. Is dat...?

„Ja, hoera!” schreeuwt Mady. „We zijn er. Nog even volhouden Grijsze Wolf! Nu komt alles toch nog goed!”

„Ja, alles goed”, fluistert de Indiaan dankbaar. „Alles goed. Grijsze Wolf heeft zijn doel bereikt. Zijn blanke zuster is

gered en nu kan hij rustig sterven”.

„Sterven? Welnee, we zijn er zó. Daar is eten genoeg, dan ben je weer gauw opgeknapt en blijf je voortaan altijd bij ons”.

Maar Grijsz Wolf schudt zeer beslist van „nee”. Gelukkig maar, dat zij niets van de oorzaak van zijn plotselinge zwakte vermoedt! Dat troost hem nog iets — nooit mag zij weten dat hij haar leven eigenlijk twee keren gered heeft...

Dan sleept hij zich met inspanning van zijn allerlaatste krachten voort naar het wenkende doel. Nog even, nog even! Hij wil het zelf zien, dat zij veilig is — dan is zijn taak volbracht. Dan mag het slangengif, dat z'n werk tó goed gedaan slopen....

Als die twee zo met moeite de versterkte nederzetting naderen, merken zij vanuit de verte al, dat er iets bijzonders aan de hand is. Zij zien gewapende mannen op de wallen van het fort lopen en ....plotseling begint één van hen te schreeuwen. Hij wijst naar de twee „Indianen”, die langzaam langs het rivierweggetje strompelen, hij richt zijn geweer op hen....

Mady ziet het nog bijtijds. „Nee, nee, niet schieten”, roept zij in het Engels. „Wij zijn vrienden. Ik ben geen Indiaan. Kijk maar!” En meteen rukt zij de veren van haar hoofd. „Help mannen, help, hij kan niet meer. Hij is ziek! Waar is m'n vader, dokter Jackson?”

Grote verbazing bij de ijlings toeschietende mannen. Is dat ... is dat het dochtertje van de dokter? Hoe komt die nou hier en nog wel samen met die vreemde Indianenjongen?

Maar Mady heeft geen tijd voor nadere uitleg. Waar is haar vader? Ze moeten direct naar hem toe. Hij is toch nog niet vertrokken?

Nee, gelukkig niet. 't Was wel zijn plan gisteren, maar er gaan geruchten, dat de Indianen in opstand zijn gekomen en een blanke nederzetting overvallen hebben. Slechts één man is ontkomen en die heeft de onheilstijding gebracht. Elk ogenblik verwacht men de Indianen nu ook hier....

Ach, wat kunnen Mady al die verhalen schelen? Zij moet naar haar vader toe — zien de mannen dan niet, dat die Indiaan op 't punt staat neer te vallen?

Nou, en wat zou dat dan nog? lachen de ruwe soldaten. 't Is immers maar een Indiaan en hoe eerder die allemaal dood zijn, hoe beter.

Misschien is 't wél een spion, die de zaak hier komt verkennen, om straks met

zijn stamgenoten terug te komen om de hele boel uit te moorden, net als daar-ginds. Zullen zij hem maar direct gevangen nemen en desnoods ter plaatse neerschieten?....

Mady begint te gillen en plaatst zich snel vóór Grijsz Wolf, die op zijn benen staat te trillen. Maar niet van angst! Hij kan het gesprek niet volgen, doch begrijpt toch wel enigszins, waarover 't gaat. Het doet er immers allemaal niets meer toe? Zij is hier in veiligheid en dat is het voornaamste. Zijn dood staat tóch vast....

Het opstootje trekt de aandacht, er komen steeds meer mensen bij en dan.... dan ontdekt Mady een bekende figuur. „Vader, Vader!” gilt ze. „Hier zijn we. Kleine Wolf heeft me gered. Maar hij is ziek!”

Nóg ziet Grijsz Wolf hoe Mady haar vader in de armen vliegt — dan begint alles ineens te draaien, het wordt zwart voor zijn ogen en... Nee, hij kan zich niet meer overeind houden. En met een kleine kreet stort de dappere Indiaan tegen de grond, een trotse, gelukkige glimlach om zijn lippen....

Is hij... is hij dood? Haastig knielen Mady en haar vader bij hem neer en de dokter legt zijn hand op het warme trouwe hart. Ja, het klopt nog, maar heel heel flauw. Lang zal hij 't niet meer maken....

Dan tilt hij het slappe lichaam in zijn sterke armen en draagt het naar zijn hut. En Mady moet krot, maar precies vertellen wat er allemaal gebeurd is. Dus gisteravond werd zij door een slang gebeten en heeft hij de wond uitgezogen? De dokter begrijpt het en snel grijpt hij een *injectienaald* uit zijn instrumententas. Veel hoop dat het nog baten zal, heeft hij niet, maar 't is te proberen — en haastig spuit hij de Indiaan een sterk tegengif in. Misschien, misschien helpt het en is hij nog te redden....

(Wordt vervolgd).

Van mossel tot paarlemoer

De zoetwatermossel, die in tal van rivieren in de Verenigde Staten voorkomt, is een belangrijke rol gaan spelen in de Amerikaanse Nijverheid. Hij is daar de voornaamste leverancier van het paarlemoer, dat gebruikt wordt voor de vervaardiging van knopen, asbakjes en souvenirs.

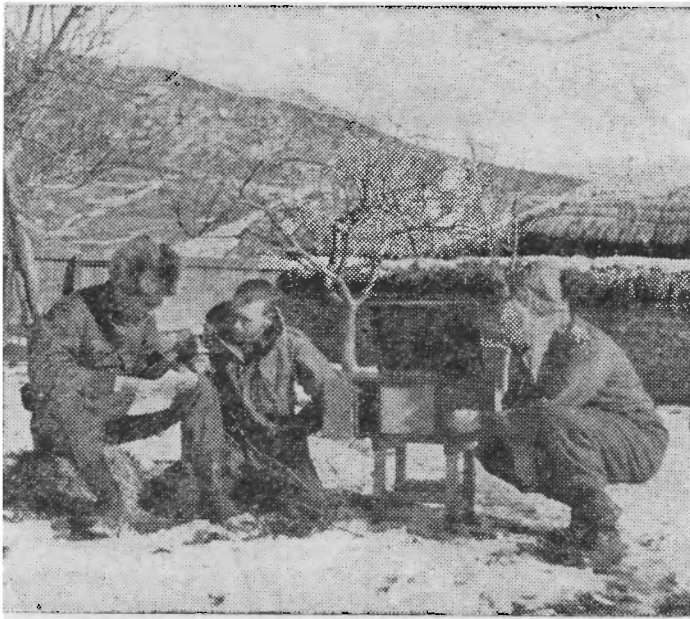

6e JAARG., No. 11 — FEBRUARI 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Reserve-luitenant W. Dussel, corr. van het Ned. detachement V.N., begon dit jaar een serie „brieven aan allemaal”. — Een dagrapport, betreffende onze vrijwilligers op Korea, wordt voorgelezen.

DE SNEEUW ALS VJAND

Ik Denk, dat er bij jullie niet veel zijn, die niet van sneeuw houden! Wat kun je er een pret mee hebben: sneeuwballen gooien, baantje glijden,

een sneeuwman of sneeuwhuis maken en noem verder maar op.

Jullie weten wel, dat de sneeuw ook gevaarlijk kan zijn. 't Is lastig voor

't verkeer, 't geeft gladde wegen en een vuile smeerboel, als alles weer weg-dooit. Maar overigens, wat is het een mooi gezicht, als een dikke laag van die witte sneeuw alle scherpe hoeken afgerond heeft, hier en daar van een dak of slootkant overhangend, zodat het je verbaast, dat zo'n overhuvend stuk sneeuw niet omlaag valt.

Eén witte wereld, waarin alle ge-luid gedempt wordt. Prachtig is het dan in de natuur!

Minder prettig wordt het, als er een sneeuwstorm woedt, als de men-sen, diep in hun jassen gehuld, haas-tig naar huis gaan, naar de behagelij-ke warmte van de kachel.

In Oostenrijk, Zwitserland en Italië heeft men in de afgelopen weken meer dan 250 slachtoffers door de sneeuw geteld.

In de Alpen heeft het ontzettend gesneeuwd. Hevige sneeuwstormen

raasden over het bergland en grote massa's sneeuw werden opgejaagd en plakten vast aan bergtoppen en berg-hellingen. Die ontzettende sneeuwmas-sa's betekenden een vreselijk gevaar. Het gevaar van lawines!

Want die sneeuw kon losraken en met donderend geraas naar beneden storten, de dalen in! En dat gebeurde!

Vooraf toen de temperatuur wat hoger werd, raakten geweldige sneeuw-brokken los en schoven, langzaam eerst, maar dan sneller, al sneller, de berghellingen langs naar beneden. Terwijl ze naar beneden stortten, na-men ze in hun vaart al meer sneeuw-massa's op, die mee naar beneden suidsen.

Alles, wat in de weg stond, werd meegesleurd: bomen, huizen, brug-gen, telefoon- en telegraafpalen; alles werd vernietigd.

En dat was nog het ergste niet. Maar die lawines eisten mensenlevens! Alleenstaande huizen, tegen de berg-hellingen aangebouwd of de huizen in de dalen, waar die sneeuw neer-stortte, werden meegesleurd of bedol-ven. Hulp vragen aan dorpen of ste-den in de buurt duurde vreselijk lang, doordat meestal alle telefoonverbin-dingen verbroken waren.

Reddingsploegen werkten dag en nacht in koortsachtige haast om de slachtoffers uit te graven uit de ber-gen sneeuw, een bijna onbegonnen werk. Vaak vond men dan eindelijk de lichamen van mensen, voor wie de hulp te laat kwam. Maar ook ge-beurde het, dat men na urenlang ge-zwoeg het harde werken beloond zag. Zo werd ergens een vrouw met haar gezin bedolven en pas na 27 uur ge-red! Wat een vreselijke spanning zul-len zulke mensen hebben doorge-maakt!

In Oostenrijk maakte de sneeuw 142 slachtoffers, in Zwitserland 75 en in Italië 34.

Het verkeer werd door die lawines erg gestagneerd. De Sint Gothard-spoorlijn was op 4 plaatsen versperd. De sneeuw lag er soms 9 tot 12 m. hoog. Zo kwam het treinverkeer door de St. Gothard-tunnel tot stilstand. Maar ook op de lijnen door de Sim-

HELGOLAND

In de Duitse Bocht, zo'n 70 km. uit de kust, ligt tegenover de mondingen van Wezer en Eems het eiland Helgoland. De laatste tijd hebben de kranten er nogal eens over geschreven.

Is het dan zo belangrijk?

Welnee, voor de grote mogendheden niet, maar voor de Helgolanders zelf wel. Zij zijn gehecht aan hun geboortegrond en willen er graag weer terugkeren. Terugkeren? Wonen ze er dan niet meer?

Nee, ze zijn geëvacueerd. Waarom, dat zul je zo meteen te weten komen.

't Is met dat eiland Helgoland al wonderlijk gegaan. Eeuwen lang heeft het bij Denemarken behoord, maar in Napoleons tijd (1807) kwam het aan Engeland. In 1890 gingen Engeland

en Duitsland stukken van hun grondgebied ruilen. Engeland kreeg het Duitse Zanzibar in Afrika en Duitsland kreeg daarvoor Helgoland in de plaats. Zonder te vragen of ze het wilden, werden de eilandbewoners dus Duitsers. Tenminste in naam. Want in werkelijkheid bleven ze, wat ze waren: Helgolanders, d.w.z. Noord-Friezen.

Naar taal en aard gelijken ze bijv. veel op de Friezen in ons land.

Ze houden van hun eiland. Als hun vaders en grootvaders als vissers of zeelui de wijde zee op gingen, keerden ze toch altijd weer naar Helgoland terug. Daar brachten ze hun oude dag door en ook daar werden ze begraven op het vredige, oude kerkhof.

Veel badgasten kwamen in de zo-

---

plon-tunnel en de Brennerpas moesten de treinen het opgeven. Eerst moesten bergen sneeuw worden weggeruimd.

Hele dorpen werden geïsoleerd. Er kon niemand uit en er kon niemand in. Alle toegangswegen waren vol sneeuw. Vliegtuigen lieten in zulke plaatsen voedsel en post neer.

Vacantiegers, die in wintersportplaatsen hun plezier zochten, moesten noodgedwongen hun vakantie verlengen, omdat ze er eenvoudig niet weg konden.

De bergdieren, die in 't wild leefden, konden door de sneeuw niet bij de bergweiden komen, en moesten van honger omkomen. Hun klagelijk geschrei weerkaatste tegen de bergen. Geen wonder, dat de mensen telkens in angst zaten voor nieuwe lawines. Er werden lawine-wachters aangesteld, die sirenes lieten loeien, of kerkklokken lieten luiden, als zo'n sneeuwklomp los dreigde te geraken, zodat

de mensen zich tijdig in veiligheid konden brengen.

Ook maakte men wel gebruik van mortieren om sneeuwophopingen naar beneden te schieten en zo lawines te voorkomen.

Wat voelden de mensen hun onmacht tegen deze krachten van de natuur! Zo goed als niets konden ze er tegen uitrichten.

En wanneer hield de dreiging op? Toen er een paar graden vorst kwam en de vochtige sneeuw aan elkaar ging vriezen. De natuur zelf zorgde dus voor uitkomst.

Is 't zo, is dat laatste waar?

Nee, in psalm 147 zingen we het anders. Daar wordt ook over sneeuw en ijs gesproken, maar dan wordt niet de natuur, maar God verheerlijkt! Lees maar eens die psalm in de Bijbel en zing uit je psalmboek maar eens ps. 147 : 8 en 9.

mer het eiland bezoeken. De vlakke zanderige Oostkust was uitstekend geschikt om daar te gaan baden. En waar de rotsige Westkust geschikt voor was?

Dat bleek in de eerste, maar vooral in de tweede wereldoorlog. Die driehoekige, steil uit zee oprijzende rots werd door Hitler tot één grote, bijna onneembare vesting gemaakt. Bunkers, zware kanonnen, kortom alles wat het eiland sterk kon maken, was aanwezig en vooral: onderzeeërs! Heel wat Britse en andere geallieerde schepen werden getroffen door torpedo's, die afgevuurd waren door Duitse onderzeeboten, die hun basis hadden op Helgoland. Geen wonder, dat men Helgoland noemde: Het pistool op de borst van Engeland!

't Lag er ook zo gevaarlijk dicht bij! In de oorlog waren de bewoners al voor een groot gedeelte geëvacueerd. Maar na de oorlog kwam voor Helgoland pas het ergste. Al de bewoners moesten er af. Want Engeland zou het eiland opblazen. Geweldige hoeveelheden springstoffen richtten enorme verwoestingen aan, maar wegvagen konden ze het eiland niet. Wel werden alle militaire installaties vernield.

En konden de bewoners toen terugkeren? Dat dacht je maar. Die moesten rustig in Cuxhafen, de grote voorhaven van Hamburg, of in andere plaatsen blijven.

Nee, de Engelsen moesten voor hun R.A.F. (Royal Air Force = Koninklijke Lucht Macht) het eiland als doelwit gebruiken. De Britse piloten moesten hier leren, hoe ze de bommen op hun doel moesten werpen. Voor de Helgolanders was het er dus te gevaarlijk.

Dit oefenen gaat nu al een paar jaar door. Op het eiland staat dan ook geen huis meer overeind en wat de vroegere bewoners het meest grieft, is wel dit, dat het eeuwenoude kerkhof zelfs niet gespaard bleef. Het ligt totaal omgewoeld.

Kan dat niet anders? Heeft Engeland zelf geen eilandje, ergens ten N. van Schotland, waar weinig of in 't geheel geen mensen wonen, om daar zijn vliegers te laten oefenen?

Want 't zijn niet alleen Helgolanders, die protesteren. Ook de zeelui bijv. hebben er groot nadeel van. Als ze vroeger door storm werden overvallen in de Duitse Bocht, zochten ze vaak beschutting in de veilige haven van Helgoland. Dat toevluchtsoord is er nu voor hen ook niet meer. Maar ook zijn er heel veel mensen, die 't niet kunnen hebben, dat de eilandbewoners zoveel onrecht wordt aangedaan. Er gebeurt zoveel onrecht in de wereld, waarom moet Engeland nu ook nog die paar duizend Helgolanders dit aandoen?

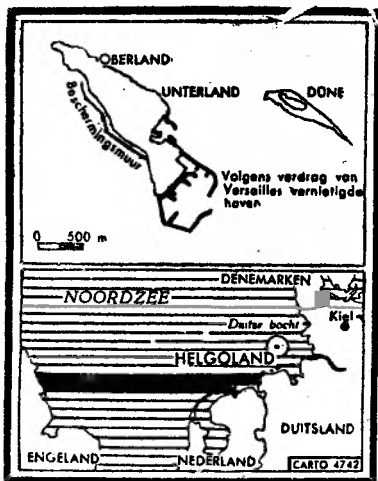
Een paar maal is er nu een groep Duitsers naar Helgoland gevaren om dit „vreedzaam te bezetten". Natuurlijk hielp dit niet. Ze werden er door Duitse politie onder bevel van Engelse officieren weer afgehaald.

Toch hebben ze dit er mee bereikt, dat de aandacht van de wereld weer op Helgoland gericht werd. Van verschillende kanten werd Engeland gevraagd, de Helgolanders recht te doen.

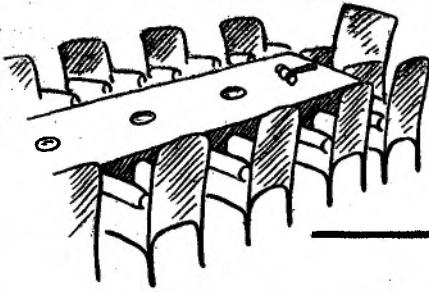
En het resultaat?

Engeland heeft toegezegd, de kwestie van Helgolands toekomst nog eens te overwegen.

't Is te hopen, dat de Engelsen zich dan zullen laten leiden door het recht en dat de verdreven eilandbewoners weer naar hun geboortegrond zullen mogen terugkeren.

KABINETSCRISIS

In de dagbladen die jullie thuis lezen, heb je dit woord de laatste weken al dikwijls gezien, met grote vette letters gedrukt. Om dit moeilijke woord te verklaren moeten we eerst nog eens over de regering van ons land praten.

Ons land wordt geregeerd door Koningin Juliana. Zij kan die moeilijke taak niet alleen af. De koningin benoemt haar ministers. Elke minister heeft een bepaalde taak. Er is een minister voor de geldzaken, de financiën, van het land. Zijn naam is nog al bekend, hé? Er is een minister voor Binnenlandse zaken. Ook één voor Buitenlandse zaken. Voor het Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen. Probeer het hele rijtje maar eens vol te krijgen, door de kranten na te snuffelen.

Elke minister heeft een portefeuille, zo wordt zijn afdeling genoemd.

De ministers vormen samen het Kabinet. Het Kabinet of Ministerie wordt steeds genoemd naar de voorzitter. Het laatste Ministerie was dus het Ministerie-Drees.

MIN. PRES. DR. W. DREES

De ministers maken plannen en wetten. Ze moeten echter ook goed weten, wat het volk graag wil en wat het volk nodig heeft. Daarom gaat het ministerie praten met mensen die door het volk daarvoor zijn gekozen.

't Zijn de Tweede- en Eerste Kamer, respectievelijk met 100 en 50 leden.

Zij zijn inplaats van het gehele volk, zij vertegenwoordigen het volk. Het is onze Volksvertegenwoordiging, de Staten-Generaal.

De ministers moeten regeren. De Volksvertegenwoordiging niet. Maar de beide Kamers mogen en moeten zeggen, of de ministers het goed of verkeerd doen.

Nu zijn de Regering en de Tweede-Kamer het de laatste tijd voor een groot gedeelte niet samen eens over de kwesties Nieuw-Guinea en de opbouw van ons leger. Daar zijn scherpe woorden gesproken in de Tweede Kamer. Zó, dat alle ministers besloten om aan de Koningin te zeggen, dat ze geen ministers langer kunnen zijn. De ministers waren het ook niet eens onderling. De ene wilde zus en de andere zo. Het Kabinet trad af. Ze mogen hun werk niet in de steek laten, ze moeten zo lang doorgaan tot er nieuwe ministers komen. Het Ministerie heet dan demissionair. Er is een Kabinets-crisis. Ziezo, nu zijn we dan bij dat moeilijke woord beland.

En hoe moet het nu?

De Koningin wijst nu iemand aan, die een nieuw kabinet moet vormen. Hij wordt kabinetsformateur. De kabinetsformateur krijgt het een poos erg druk. Hij moet zien mannen te vinden, die geschikt zijn voor minister en . . . die het in hoofdzaak ook samen eens zijn, hoe ze zullen regeren.

Hij moet dus praten, praten! Gelukt het hem, dan deelt hij dit de Koningin mede. H.M. benoemt dan de nieuwe ministers.

Nu werd eerst minister Stikker kabinetsformateur. 't Gelukte hem niet! Daarna waren het dr. Drees en mr. Van Schaik. Ook deze moesten hun opdracht terug geven. Thans heeft mr. M. P. L. Steenberghe een opdracht ontvangen. De heer Steenberghe heeft de opdracht in beraad gehouden.

Gidsen voor de zeeman

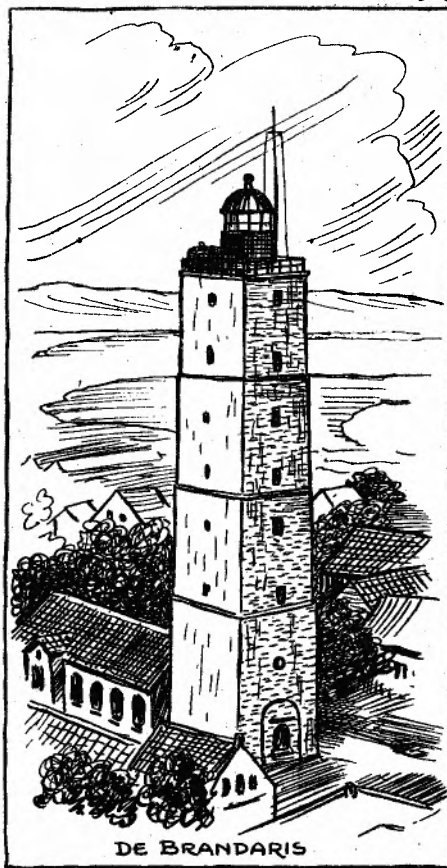
De oudste vuurtoren in ons land is de Brandaris. In 1594 werd hij ge-

In de donkere nacht zijn de vuurtorens gidsen voor de zeeman. Zij wijzen hem de weg naar de veilige haven.

In heel oude tijden bouwde men reeds vuurtorens. De bekendste is die van Alexandrië. Omstreeks 280 jaar voor Chr. werd hij gebouwd op het eilandje Pharos. Men noemde hem één van de Zeven Wereldwonderen. Op deze toren werd eerst een houtvuur gebrand. Later stookte men, in een ijzeren korf, een kolenvuur. Nog later werden vetkaarsen, omgeven door een glazen kast, gebruikt.

Duizenden schepen hebben koers gehouden naar zijn licht.

Onze oudste „vuurtorens” waren de vuurbakens, die waarschuwden dat de gevreesde Noormannen waren gekomen om te roven en te plunderen. In: „Kuno, de zoon van Siward” lees je hierover een spannende geschiedenis. Siward merkt de landing van Noormannen en weet nog het vuurbaken aan te steken. Het kost hem het leven. Maar toch heeft hij zijn stamgenoten gewaarschuwd door deze koene daad. Deze vuurbakens waren er dus om te waarschuwen voor de vijand.

Overleg inzake het bewaken van een vliegveld op Korea door het Nederlands detachement V.N.

bouwd op het eiland Terschelling.

Onze hoogste is die van Den Helder, van veel jonger datum n.l. 1878. Deze vuurtoren is een **gietijzerconstructie**.

Je hebt wel begrepen dat, na hout, kolen, kaarsen, olie, petroleum en gas, thans electriciteit het aangewezen middel voor de verlichting is.

De vuurtoren van Den Helder heeft een lichtsterkte van negen miljoen kaars. Kunstig geslepen lenzen zorgen er voor, dat een sterke lichtbundel wordt uitgeworpen. Het grootste gedeelte van het jaar is de stralenbundel van Den Helder op een afstand van 35 km. te zien.

Elke vuurtoren en elk lichtschip heeft zijn eigen manier om de weg te wijzen. De zeeman behoeft al de lichtbundels, pauzes en schitterlichten niet uit zijn hoofd te kennen. Zijn kaarten en boeken vertellen hem elk ogenblik, welke vuurtoren hij ziet.

In het Kanaal en de Scilly eilanden zijn, soms mijlen uit de kust, op kleine rotsen, vuurtorens gebouwd. Te

midden van de woedende golven staan ze daar! Zulke torens moeten wel heel stevig worden gebouwd.

In Eddystone (Zuid-Engeland) is zo'n toren drie maal overgebouwd, omdat de **fundering** niet bestand was tegen de kracht der golven.

Voor de mond van de Gironde staat een vuurtoren waarover 26 jaar gebouwd is: van 1584—1610. De vuurtorenwachter heeft hier wel een eenzame post. Hij moet de lichten verzorgen, maar ook door de **radio-telefonie** de in nood verkerende schepen helpen. Om de veertien dagen wordt hij afgelost en neemt een ander zijn eenzame, maar verantwoordelijke post, over.

De stille, zwaaiende lichtbundels zijn van zeer groot belang. De zeeman bepaalt er zijn koers naar.

Verleden jaar strandden er vier schepen op de Deense kust. De stuurlieden waren de koers kwijt geraakt, omdat een lichtboei niet brandde.

Die was gedoofd, doordat er een rups in de olieleiding was gekropen!

De „sneeuwpop” heeft zeker weinig moeilijkheden opgeleverd!

Hier volgt de oplossing.

Horizontaal: 1 Sym • 2 nisje • 3 espen • 4 eerst • 5 uien • 7 sober • 8 citadel • 9 handappel • 10 aardnoten • 11 andermaal • 12 toewijzing • 13 schadelijk • 14 Emmerik • 15 nonnen.

Verticaal: 1 (langs de linkerkant) sneeuw • 7 (idem) schaatsen • 16 ijspret • 17 baanrijden.

In de 10 volgende zinnen zitten plaatsnamen uit Nederland verborgen. In iedere zin slechts één. Zoek ze er maar eens uit.

1. Ga je mee een spelletje dammen?
2. Lust je een ulevel? Pak er dan maar één.

3. Terwijl ik stond te wachten, kwam de vent er al aan.

4. Toen wij het bos inkwamen, zagen we een eekhoortje wegspringen.

5. Och, wat ben je dom! Men had dit niet van jou verwacht.

6. Als het koud is, heb jij altijd een erg rode neus.

7. Met een snelheid van 15 mijl, stoomde de boot de Nieuwe Waterweg uit.

8. Heb je wel eens van uranium gehoord?

9. Je zou je naar denken over die lastige sommen.

10. De kinderen gingen op een Woensdagmiddag samen in het bos spelen.

Je hoeft niets op te zenden!

„KON-TIKI“

8000 KM. OP EEN VLOT
OVER DE GROTE OCEAAN

WETENSWAARDIGHEDEN

(II).

Tussen de oorlogsschepen in de marinehaven van Callao is het vlot „Kon-Tiki“ gemaakt.

Negen van de dikste balsabomen, gele bamboestokken, riet en groene bananenbladeren vormen het materiaal voor het vlot, waarmee zes blonde Noordelingen een reis gaan maken van duizenden kilometers lang. Geen spijker of stukje ijzerdraad wordt gebruikt. Met henneptouw worden de stammen vastgesjord. Een dwarslaag van 9 dunnere balsabomen daar overheen, een bamboehut er op, 2 stevige masten, waaraan het zeil kan worden vastgemaakt, nog een baardige kop van Kon-Tiki zelf op het zeil geschilderd en . . . klaar is het vlot!

Lijkt het niet dwaas? Een open vlot van 14 m. lang en 6 m. breed ligt daar nu startklaar naast de blauw-groene stalen onderzeeërs van Peru.

Maar dit vlot is een heel preciese nabootsing van het vlot, waarop zo'n 1500 jaar geleden, Kon-Tiki met z'n enkele getrouwen, de Stille Oceaan bevoer en behouden in Polynesië aankwam. Als die het kon, dan meent Dr. Thor Heyerdahl het ook te kunnen.

Een sleepboot brengt hen buiten de baai en als straks de touwen worden losgegooid, zijn het alleen maar meewarige blikken, die het armzalige vlot nakijken.

En wat deze bootslui — en andere

mensen met hen — denken?

„Geen veertien dagen houdt dit vlot het uit. Het doordrenkte balsahout zal zwaar worden en weldra zinken“.

„De touwen houden het niet, schuren kapot en het vlot ligt uit elkaar“.

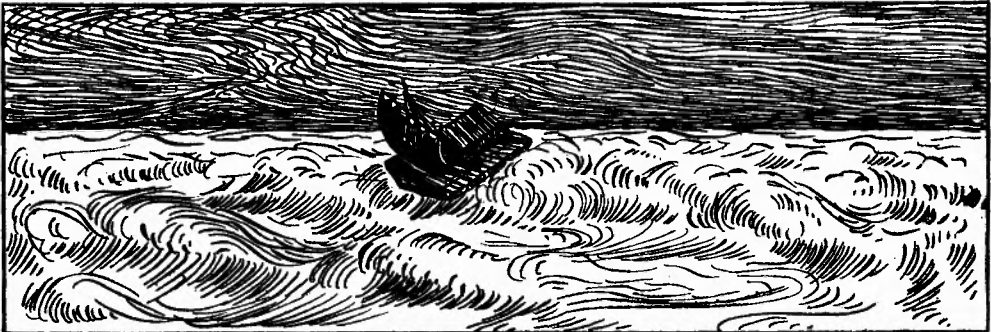
„Dit logge ding wordt bij de eerste de beste hoge golf onderste boven gekeerd“.

Maar het stoere zestal zelf gaat juist vol moed de Oceaan op, de wazige, oneindige horizon tegemoet.

De kalme, rustige deining verandert spoedig in een woelige zee, als een sterke Zuid-Oostenwind — de passaat — gaat waaien.

't Wordt de volgende dag een ware worsteling tegen de krachten der zee. Hoge golfvruwen met witte kammen komen nu op hen af. Angstig klemmen de mannen zich vast en wachten vol spanning, welke stortbuien op hen zullen neerdalen. Maar er gebeurt niets. Hoog wordt „de Kon-Tiki“ opgeheven, laag zinkt hij weer neer in een golfdal. En de mannen merken het als een hele opluchting, dat het vlot heel rustig over de dreigendste golfkammen heen komt. Wondervreemd: de „Kon-Tiki“ rijdt er gewoon over heen.

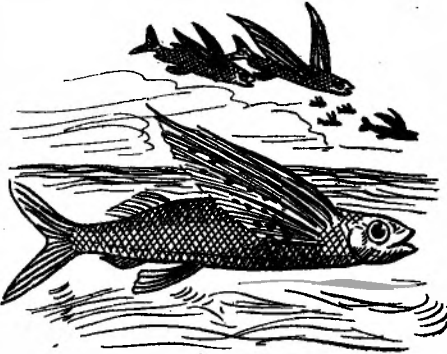
Als deze drie marteldagen voorbij zijn, beseffen de mannen niet, dat ze nu meteen de moeilijkste dagen van heel hun reis hebben gehad. Van de dreigingen, de hoogte der golven, trekken ze zich verder niets aan. Als een

lange slee glijdt „Kon-Tiki” over de Stille Oceaan, al maar verder het Westen in.

Aan boord heeft ieder z'n eigen taak — kok, marconist, enz. — terwijl er natuurlijk ook enkele dingen, als stuurwacht bijv., gezamenlijk worden gedaan.

Het eerste werk van de kok is, 's morgens eerst de vliegende vissen verzamelen, die in de nacht op het vlot zijn gestrand. Met grote snelheid schieten deze vissen het water uit en zeilen een eindweegs over het water heen,

tot hun snelheid verbruikt is. Een dikke vliegende vis als lokaas buiten boord en je hebt in een ogenblik een zware dolfijn of bonits te pakken.

Eens krijgt één der mannen, midden in de nacht, iets kouds tegen z'n gezicht. Hij tast om zich heen en grijpt een lang, dun kronkelend dier beet. 't Blijkt een gevreesde roofvis te zijn, van een meter lang, met een bek vol scherpe tanden, die echter allemaal omgeklapt kunnen worden. Als het vreemdsoortige dier 'es bekeken en betast wordt, schiet er een lange, witte vis uit z'n bek te voorschijn. Zelfs nog één, twee wonderlijke diepzeevissen.

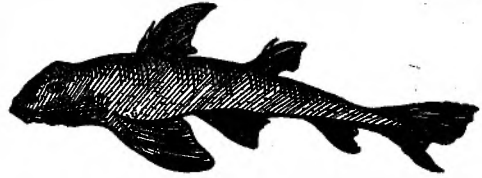
Thor Heyerdahl en z'n mannen zijn de eerste mensen, die deze vis levend hebben gezien. Het is de slangenmakreel.

Maar deze is niet de enige nieuwsgierige gast, die op komt dagen.

Vooral in de nacht staan deze mannen soms sprakeloos. Als de zee gaat lichten en de gloeiende plankton deeltjes over hun blote voeten spoelen, is

er een diepe bewondering. Plotseling kunnen zo uit de diepte, twee lichten de ogen opduiken naast het vlot, alleen maar kijkend naar het licht van de lantaarn.

In een andere donkere nacht dreven er lichtgevende monsters om het vlot

PORT JACKSON HAAI

heen, met een afmeting van wel 6 à 8 m. 't Waren geen walvissen, die op vaste tijden moeten lucht happen. Mogelijk waren het walvishaaien. De kop van dit dier is breed en plat als een kikker, waarin 2 kleine oogjes en een vervaarlijke bek van anderhalve meter. Het lichaam eindigt tenslotte in een dunne staart, waarop de puntige staartvin staat. Voor deze enorme muil, waarin zo'n 3000 tanden en kiezen, zwermen in groot getal de loodsmannetjes, zebra-gestreepte visjes, die altijd in de omgeving blijven. Op het

Zij-aanzicht

Bovenaanzicht

REMORA-VIS

logge lichaam zaten remoravissen vastgezogen, die leven ten koste van het grote monster.

Hij bleef het vlot maar volgen. Rustig, helemaal niet kwaadaardig. Eén krachtige beweging van deze kolossale spierenklomp, zou het hele vlot hebben kunnen breken. De lengte was zo'n 16 m., het gewicht moet volgens dierkundigen, zo'n 15000 kg. zijn.

Eén van de mannen heeft echter geen geduld meer. Hij neemt een harpoen, waaraan een sterke vanglijn en stoot deze de walvishaai in z'n kop. De rustige zee van daarnet, is nu ongekend wild geworden. Twee van de

GOUD OP ARUBA

Je weet zeker wel op welke kaart van de atlas je het eiland Aruba kunt vinden?

Op je kaart vind je voor de kust van Venezuela: Aruba, Bonaire en Curaçao. Gemakkelijk te onthouden: A, B, C. Achter de naam van ieder eiland staat op mijn kaart een N. Dat betekent dus, dat deze A-B-C-eilanden aan Nederland behoren.

De oude bewoners van de eilandengroep Kleine Antillen zeiden: „Oro Huba”, d.w.z.: „Er is goud”. Men bedoelde het Westelijkste van de drie. In de loop van de jaren verbasterde het: Oro Huba tot Aruba.

In onze tijd is Aruba het eiland van het „vloei-bare goud” geworden, want de olie-industrie bracht er grote welvaart.

Maar er is ook echt goud! Er zit voor miljoenen aan goud in de grond. Dat zou je niet zeggen, als je het eiland gaat bekijken. Het land is meestal erg droog. De waterput en de waterkoopman op zijn ezeltje spelen er een belangrijke rol.

Juist op deze droge plaatsen is er in de regentijd goud te vinden. Het blijft een kunst het te bemachtigen. De goudzoekers onder de Arubanen weten er echter wel raad op.

Na een flinke regenbui trekken ze, gewapend met zeef of emmer er op uit. Ze gaan naar de kleine rivieren of „rooien”, waarin het water snel stroomt. Het snelstromende water laat veel slib achter. Tussen dit slib bevinden zich de kleine goudkorreltjes.

Daarvoor hebben ze dus een zeef of emmer bij zich. Natuurlijk moet je een goede neus hebben om de juiste plaats te vinden. De Arubaan vindt niet genoeg om rijk te worden. Als hij een beetje geluk heeft wel genoeg om een

aardig sieraad te maken.

Een echtpaar woonde bij een rooi. In de rooi was een dam van takkenbossen. Het water stroomde door deze dam heen, maar het slib bleef achter. Uit het slib haalden ze genoeg goud om er van te kunnen leven.

Toen in 1825 een veelbelovende goudader werd ontdekt, trok de Nederlandse regering het recht op alle vindplaatsen aan zich. Later gaf ze vergunningen, concessies, aan 'n mijnbouw-maatschappij.

De ene Mij. na de andere gaf het echter op. De ontginning of exploitatie werd te kostbaar. Er zijn nog een viertal, die stil liggen. Een Canadese maatschappij was het laatst aan bod, maar zij heeft ook het bijltje er bij neergelegd.

Straks zullen er wel eens weer nieuwe gegadigden komen opdagen.

Want.... goud schittert!

mannen slaan achterover, drie worden gewond, de vanglijn knapt als een draadje af en het monster is verdwenen en keert niet meer terug.

Als jullie goed meegeleefd hebt, kom ik de volgende maal nog eens en voor het laatst terug, om uit „Kon-Tiki” het verdere verloop te vertellen.

HOE DE BIJBEL IN TIBET KWAM

In het Novembernummer heb je iets kunnen lezen over Tibet, „het dak der wereld”.

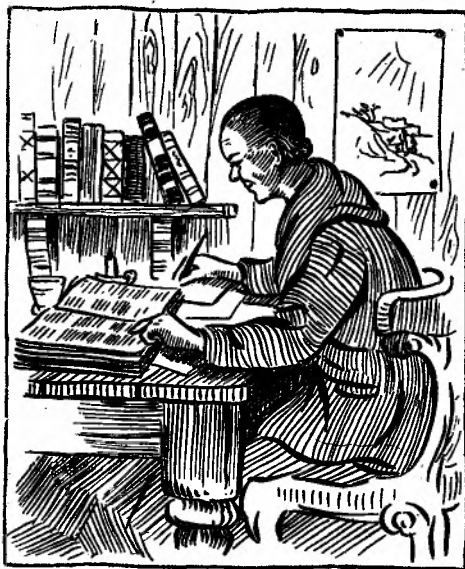
Lees het nog maar eens over, als je die krant nog bij de hand hebt. Dezer dagen las ik in het blad „De Kruisbanier” een stukje, dat daar prachtig op aansluit. Hier volgt het:

„In 1855 of 1856 gebeurde er in Tibet iets, wat grote beroering veroorzaakte, n.l. de moord op de Dalai Lama, de regent en heerser van Tibet. Dit was een verschrikkelijke misdaad in dit land, waar de Boeddhistische leer verbiedt iemand te vermoorden of van het leven te beroven. De politieke raadsman van de Dalai Lama werd ervan verdacht mede bij deze misdaad betrokken te zijn, en om deze reden emigreerde deze zeer ontwikkelde man van Tibet naar Kashmir. Zijn naam was Gergan, wat „raadsman” betekent; hij kocht een woning op een vruchtbare vlakte, maar was zeer eenzaam in dit vreemde land.

Na korte tijd kwamen twee zendingen van de Broedergemeente. Heide en Pagell, die twee en een half jaar door India hadden gereisd, deze afgelegen streek bezoeken. Zij ontmoetten Gergan, die hun leermeester werd in de Tibetaanse taal, en hen ook hielp de Bijbel te vertalen. In het jaar 1883 werd het Johannes Evangelie — 't eerste Evangeliegedeelte in het Tibetaans — in Duitsland gedrukt. Gergan zelf werd, voor zover men weet, geen christen, maar stierf als Boeddhist in het jaar 1890.

Inmiddels liet Gergan een zoon na, Yoseb Gergan, die met grote belangstelling de gemeenschappelijke arbeid van zijn vader met de twee vreemde zendingen aan het uiterst moeilijke vertaalwerk had gadegeslagen, en deze begreep, dat het boek, waar zij zo druk mee bezig waren, bij deze vreem-

delingen boven alles in de wereld geliefd was. Op zevenjarige leeftijd kreeg de knaap een copie van de vertaling in handen, en ondanks zijn jeugdige leeftijd werd de Bijbelse inhoud waarheid voor hem en de weg tot het christelijk geloof; op twaalfjarige leeftijd beleed hij dit openlijk en sloot zich bij de zendingen aan. Het was een zeer leergierige jonge man, die verdere schoolontwikkeling zocht; na elf jaren van studie had hij zijn opleiding voltooid en stond hij bekend als een vooraanstaand en scherpzinnig geleerde. De regering bood hem dan ook hoge posities aan, maar hij weigerde deze, door te zeggen, dat hij Christen was en zijn leven wilde wijden aan

de voltooiing van het werk, dat in zijn jongensjaren begonnen was, om zo het Evangelie naar zijn vaderland, Tibet, te brengen.

Aan hem is het te danken, dat de gehele Bijbel in het Tibetaans is vertaald. Meer dan vijf en twintig jaar

ALLEERLEI

Een Hagenaar had de gewoonte om, wanneer hij uitging, zijn geldkistje op een onopvallende plaats te zetten, namelijk in het vuilnisvat. Daar zouden eventuele dieven toch wel niet zoeken. Dezer dagen deed hij dit weer, doch hij vergat het kistje 's avonds uit de ongewone bewaarplaats te nemen. De volgende dag toen de ophaaldienst van de Gemeente-reiniging kwam, zette hij het vuilnisvat buiten op straat en pas nadat de ophaalwagen reeds lang gepasseerd was, herinnerde hij zich zijn vergissing. Met spoed begaf de man zich naar de politie, die zich in verbinding stelde met de Gemeente-reiniging. De ophaalwagen was inmiddels reeds leeggestort in een wagon van de trein, die het Haagse huisvuil naar Drente brengt. Op het kantoor van de Gemeente-reiniging wist

men echter precies, in welke wagon de inhoud van de bewuste ophaalwagen was gestort. De wagon werd uit de trein genomen en de inhoud werd er uitgehaald, waarbij het geldkistje, dat een gouden horloge, een gouden ketting, sieraden en honderd gulden bevatte, aan het licht kwam.

Provincies langs de Perzische Golf worden geteisterd door een hevige sprinkhanenplaag. Millioenen sprinkhanen hebben het gehele gebied kaal gevreten en geen grassprietje overgelaten. De oogst is geheel verloren gegaan. De zwermen sprinkhanen zijn naar het Noorden getrokken.

Vier vliegtuigen en twee afdelingen kameeltroepen zijn door de regering ingeschakeld bij de bestrijding van de plaag.

---

lang werkte hij samen met het Britse Bijbelgenootschap.

Het was de bedoeling, dat de gehele Tibetaanse Bijbel omstreeks 1940 gedrukt zou worden, maar toen kwam de oorlog en daarmee gebrek aan papier, zodat men moest wachten tot

na het eind van de oorlog. Thans is het werk in volle gang, doch Gergan, die op 11 Augustus 1946 een revisie van de vertaling beëindigd had, stierf enkele dagen daarna. Maar zijn Bijbelvertaling ligt gereed om in Tibet verspreid te worden".

Het eerste Kameelcorps van het Indische leger werd dezer dagen per trein naar New Delhi vervoerd om deel te nemen aan een parade. De 54 kameelen reden op open goederenwagens, waarop een laag zand was aangebracht om verwondingen te voorkomen en waaraan ze met hun poten waren vastgebonden om te beletten, dat zij er af sprongen. Na aankomst in de Indische hoofdstad werden ze flink schoongemaakt.

Een kameel eet acht kilo woestijngras en ruim vier kilo graan per dag. Maar ze kunnen desnoods een week zonder voedsel en water. Een kameel wordt gemiddeld vijftien jaar oud. Op woestijngrond halen deze beesten een snelheid van zestien kilometer per uur.

In Thomasburg Lunenburg verloor een boer, ijverig op de akker in de weer, een sleutel. Hij zocht lange tijd, maar tevergeefs. Toen hij geruime tijd later aardappelen aan het delven was,

vond hij de sleutel geheel in de aardappel ingegroeid.

Hij heeft besloten de aardappel met de sleutel als een curiosum op het terrein van de landbouw voor het nageslacht te doen conserveren.

In Noord-Duitsland is in zo uitgebreide mate hondsfolheid geconstateerd, zich uitbreidende in de richting van Denemarken, dat door de Deense autoriteiten in Zuid-Jutland maatregelen zijn genomen om te voorkomen, dat de ziekte de grens overschrijdt. Alle honden, die niet aan de ketting liggen, moeten hier muilkorven dragen. Uit het besmette gebied mogen geen honden Denemarken worden binnengebracht.

De Sphinx te Gizeh in Egypte wordt aan een schoonheids- en verjongingskuur onderworpen. Werklieden zijn bezig het stof der eeuwen van deze reusachtige leeuw met het gezicht van een mens, te verwijderen.

GRIJZE WOLF

... vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer die hij doodt. Door de mist verdwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nederzetting der „Bleekgezichten” aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spion en sluiten hem op in een blokhut.

Het dochtertje van de Zending-dokter verzorgt hem in het geheim. In het voorjaar maakt hij plannen om te ontvluchten. Dit gelukt. Hij komt terug bij zijn stam. In de zomer mag hij mee op de krigstocht tegen de Blanken. In hem woedt de tweestrijd. Moet hij zijn eed houden, geen blanken te sparen of de belofte aan Mady om geen wraak te zullen nemen? Hij redt Mady en vlucht met haar naar het fort der Blanken. Op deze tocht wordt zij gebeten door een giftige slang. Grijsze Wolf zuigt de wond uit met gewonde lippen. Bijna stervend bereikt hij met Mady het fort.

Langzaam verstrijken er enige uren. 't Gaat al donkeren en nog steeds zitten die twee naast het veldbed, waar op Grijsze Wolf roerloos rust. Soms lijkt het alsof hij al dood is, maar dan voelt dokter Jackson aan het nauw merkbaar kloppende hart, dat er nog leven is. En zolang er leven is, is er hoop!

Fluisterend heeft Mady haar vader het angstige avontuur verteld. En nu pas begrijpt zij, waarom Grijsze Wolf na gisteravond plotseling veranderd is. Wat een held, om zich zó vrijwillig te offeren! En nog wel voor een blanke, een meisje zelfs, dat bij de Indianen nauwelijks in tel is...

Op zijn beurt heeft vader haar verteld van zijn angst na het horen van de onheilstijding, dat het kamp overvallen was. Alleen die ene pelsjager had op 't nippertje kunnen vluchten, maar volgens hem zou verder niemand de aanval overleefd hebben....

Overtuigd, dat ook Mady omgekomen was, had hij vannacht al op weg willen gaan naar het verbrande kamp en alleen het gerucht, dat de woeste Indianen nu op weg waren naar deze nederzetting, had hem er van weerhouden. Maar aan de martelende onzekerheid moest een eind ko-

men, de brandende vraag: leeft zij nog of niet?, moest een antwoord hebben. Daarom was 't zijn plan geweest morgenochtend vroeg op pad te gaan, om haar te zoeken en — dood of levend — te vinden.

Nu is dat alles niet meer nodig. Nu is zijn meisje veilig en ongedeerd hier dicht bij hem. „God alleen zij dank, Mady”, zegt hij zacht. „Hij heeft een Indiaan willen gebruiken om jou te redden en ook mij gelukkig te maken. Een Indiaan, één van die Roodhuiden, waarop wij, blanken, altijd zo laag neerzien. Als hij nu maar mag blijven leven”....

Mady knikt, maar zegt niets terug. Ze kan niets zeggen. Haar hart is te vol en telkens, als zij naar die onbeweegelijke gestalte naast haar kijkt, dringen de tranen weer naar voren. Ja, als hij maar mag blijven leven... En ook in haar dankgebed smeekt zij God om hem te sparen, hem het leven, dat langzaam schijnt weg te vloeien, terug te geven....

Buiten rumoert het nog. In de stille nacht klinken telkens voetstappen, er wordt gepraat, soms ook geschoten... Dokter Jackson zegt, dat alles in staat van verdediging wordt gebracht, omdat 't niet onmogelijk is, dat de Indianen ook hier een aanval zullen wagen.

Mady schrikt op uit haar gepeins. Dus ook hier is zij nog niet veilig? Maar zij wil niet vluchten, zij laat Grijsze Wolf niet alleen....

„Wees maar niet bang, kindje. Je bent hier veilig hoor. 't Bestaat niet, dat de Indianen deze versterkte nederzetting kunnen overmeesteren. Als zij tóch een aanval doen, is 't gekkenwerk. Het fort met zijn kanonnen beheerst alles, er is een sterke bezetting van geoefende soldaten en alle mannen van 't dorp zijn bewapend en op alles voorbereid. Zelfs al zijn er honderden

Indianen, dan maken zij met hun primitieve wapens toch niets klaar tegen de tientallen aan onze kant”.

Maar Mady is er toch niet gerust op. Zij heeft ook zulke verschrikkelijke dagen achter de rug en Grijze Wolf heeft haar zulke sterke verhalen verteld over de macht en de kracht van zijn stamgenoten, dat zij rilt bij de gedachte, dat deze een aanval zullen doen.

Enfin, zij moet het alles maar rustig overgeven. God heeft haar tot nu toe zo wonderlijk bewaard, dat Hij ook verder wel voor haar zorgen zal.

Driftig tikt een wekkertje de seconden weg. Uur na uur verglijdt en daar, op het bed, blijft alles stil. Soms beweegt de jonge Indiaan zich even, dan gaat er een lichte trilling door zijn lichaam of kramp er een pijnlijke trek over zijn gezicht. Dokter Jackson weet het wel: daarbinnen wordt een felle strijd gestreden tussen gif en tegengif. Wie zal het winnen, de dood of het leven?

't Is eigenlijk een wonder, dat zijn lichaam nog zó lang weerstand heeft kunnen bieden aan de verwoestende werking van het slangengif: nu al meer dan vier en twintig uren. Dat kan al-

leen een ijzersterk gestel, een oergezond lichaam en... een onverzettelijke wilskracht. Of zou het een wonder van God zijn?...

Plotseling slaat de bewusteloze zijn ogen op. Verwonderd kijkt hij zoekend rond, angstig en verwilderd. Dan ziet hij bij het flauwe licht van de petroleumlamp de twee bekenden: zijn „blanke zuster” en haar vader. En meteen sluit hij de ogen weer, zijn gezicht ontspant zich: nu is alles goed.

Is het... is het nu afgelopen met hem? Nee, Goddank niet. Nog heel flauw blijft zijn adem gaan. En weer blijft 't lang stil. Totdat hij opnieuw bij kennis komt. Lang blijft zijn stille blik op Mady rusten en 't is alsof hij zich alles herinnert. En in een onverwachte helderheid van geest zegt hij duidelijk: „Grijze Wolf gaat nu naar de eeuwige jachtvelden. Hij heeft zijn eed aan de Medicijnman gebroken en dit is zijn straf. Maar hij heeft zijn blanke zuster, die goed voor hem was, van de dood gered. Nu zal hij de Grote Geest ontmoeten en.... en...” Plotseling stokt zijn stem en komt er angst in zijn ogen, die zo rustig stonden.

„Wat zal de Grote Geest zeggen? Ga weg, verrader, ga weg” verstaan die twee bij zijn bed. „O, wat wordt het donker. Donker...”

Hij wil overeind rijzen, maar valt machteloos weer neer. Dan fluistert hij in een dodelijke angst: „Bidt voor Grijze Wolf tot de Grote Geest der Bleekgezichten. Bidt voor...”

Weer valt er een beklemmende stilte in de kleine kamer. Nu strijdt Grijze Wolf zijn laatste wanhopige strijd. De strijd om het Licht. En hier staat de dokter machteloos, hier kan Mady hem niet helpen.

Is het heus? Kunnen zij hem werkelijk niet bijstaan in dit donker ogenblik? Ja, dat kan wel. Hebben zij dan niet hun geloof, hun gebed? En is God niet machtig om deze zoekende Indiaan in genade aan te nemen? Volgens zijn geloof zal hij altijd in 't donker blijven, omdat hij niet in een eervolle strijd als een held gevallen is;

omdat hij een verrader is geweest door een blanke te helpen. De „eeuwige jachtvelden” zijn immers alleen voor de dappere krijgers?.... Maar Christus heeft het anders geleerd, heel anders.

Mady ziet zijn angst om de Grote Geest der Indianen te ontmoeten. Die zal hem verstoten, maar.... God niet. Dan pakt zij z'n hand en brengt haar mond dicht bij zijn oor.

„Luister, Grijsze Wolf, luister goed”, zegt zij langzaam en duidelijk. „Vader en ik hebben je toch verteld van de Here Jezus, die uit de hemel is gekomen, om de mensen die in Hem geloven, voor eeuwig gelukkig te maken? Hij kwam ook voor de Indianen op aarde, ook voor Grijsze Wolf. Je moet niet bang zijn voor Hem. Hij offerde Zijn leven voor de mensen, zoals jij je leven hebt gegeven voor mij. Geloof nu in Hem, dan zal het licht worden, voor eeuwig licht. Later, als.... als vader en ik ook dood zijn, zullen wij elkaar weer in de hemel bij Hem ontmoeten en dan zullen wij voor altijd gelukkig zijn”....

Zij kan niet verder, de tranen verstikken haar stem. Maar 't is of het licht wordt bij Grijsze Wolf. Zijn trekken ontspannen zich en er komt weer rust in zijn starende ogen.

„Ook voor Grijsze Wolf, ook voor Grijsze Wolf”, stamelt hij, nauwelijks hoorbaar. En vast knijpt hij Mady's hand, alsof dit hem helpt in deze harde strijd. Dan ineens, klaar en helder: „Licht!”. Meer niet. Maar hij sluit zijn ogen en er glijdt een brede, gelukkige glimlach om zijn mond...

Even heeft Mady nog hoop, dat hij ingeslapen is en straks weer wakker zal worden. Maar vader zegt, dat hij hier op aarde nooit meer zal ontwaken — en dan maakt zij langzaam haar hand los uit zijn verstijvende vingers.... Zij weet nu: Grijsze Wolf heeft zijn laatste strijd gestreden. En hij heeft overwonnen.

***

Als weinige uren later het krijgsgewul van zijn stamgenoten zich vermengt met het donderen der kanonnen en het knetteren der geweren,

is het of hij vredig ingeslapen is. Hij hoort niets meer van het rumoer en weet niet, dat Grote Arend en zijn mannen vergeefs stormlopen; dat de dappere Indianen als rijpe halmen worden weggemaaid door de snelle kogels. Overmoedig geworden door hun eerste succes hebben zij deze aanval te onvoorbereid en te haastig uitgevoerd — en dat is hen noodlottig. De verdedigers zijn op alles voorbe-

reid en met bebloede koppen moeten zij, na zware gevechten, afdeinen.

't Is hard voor Grote Arend. Hard en bitter om te moeten retireren voor de Bleekgezichten.

Vele getrouwen moet hij achterlaten op het slagveld, maar hij weet niet, dat zo heel dichtbij één van zijn liefste krijgers ligt, slapend. Voor eeuwig slapend. Pas jaren later zal hij dit te weten komen.

(Slot volgt).

6e JAARG., No. 12 — MAART 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Vele Nederlanders, die naar Nieuw-Zeeland gaan, om daar een nieuw bestaan op te bouwen, zullen ongetwijfeld getroffen worden door de natuur, welke vooral in DartValley, in Otago, de meest Zuidelijke provincie, van een overweldigende schoonheid is. Het vervoer is er echter noch gemakkelijk noch snel en geschiedt op primitieve wijze. Gedurende het droge seizoen trekken lastdieren met hun begeleiders, die materiaal en levensmiddelen, naar de verafgelegen boerderijen moeten brengen, door de bedding van de rivier de Dart, die als een zilveren lint traag door het bergachtige landschap stroomt.

OOST-EUROPA.

Als je ziek bent, moet de dokter komen. Hij schrijft je meestal een drankje, poeders of pillen voor. Als 't heel erg is, stuurt hij je naar 't ziekenhuis. 't Kan ook gebeuren, dat je voor je gezondheid naar een andere plaats moet, naar een sanatorium of een vacantiëkolonie.

Maar wist je wel, dat Moskou de laatste tijd ook zo'n sanatorium of vacantiëkolonie lijkt te worden? Misschien denk je, dat dit een grapje is, en daar kon je wel eens gelijk in hebben.

't Zijn vooral voorname communisten, die voor hun gezondheid een poosje naar Moskou moeten. Daar heeft men blijkbaar heel bekwame „dokters”, die precies weten, welke behandeling hun patiënten nodig hebben.

Zo moest de Franse communisten-leider Thorez enige maanden geleden zwaar ziek per vliegtuig naar de Russische hoofdstad vervoerd worden om daar behandeld te worden. De Franse dokters waren, naar 't schijnt, niet knap genoeg, om hem weer op te doen knappen.

De communistische dokters kun-

nen dat beter. Thorez is nu weer zo goed als genezen!

Tijdens zijn verblijf daar in Moskou heeft hij bovendien nog wat gratis les in de communistische leer gekregen, zodat hij bij zijn terugkomst in Frankrijk precies weet, hoe hij verder zijn partij moet leiden. Of zou dat laatste misschien de voornaamste reden zijn voor zijn Moskouse kuur?

Ook de Italiaanse collega van „kammeraad” Thorez is voor herstel van gezondheid naar de Russische hoofdstad geweest. En met succes! Volkomen genezen is hij in zijn vaderland teruggekeerd.

't Was hard nodig, dat deze Togliatti weer thuis kwam. Want evenals in meer Europese landen, waren ook in Italië heel veel communisten 't niet meer met hun Russische meesters eens. Begrijp eens aan, zij wilden heel eenvoudig niet meer naar hen luisteren; zij zouden hun eigen boontjes wel doppen! Nu mag Togliatti proberen deze revolutie in zijn partij te bedwingen. Als hij het maar te zeggen had in Italië, dan zou hij die oproermakers wel een toontje lager leren zingen! Maar Italië heeft nu eenmaal geen communistische regering.

Dat is anders in Tsjecho-Slowakije. Daar heeft iedereen te doen, wat Rusland beveelt. Drie jaar geleden kwamen de communisten aan de macht. Hun leider, Gottwald, werd president van de republiek en Dr. Clementis minister van buitenlandse zaken.

En toen begon het....

„Hoor eens, jongens”, zeiden de Russen (natuurlijk hebben ze het wat deftiger gezegd, maar hier kwam het op neer) „jullie hebben in je land veel zware industrie. Dat verkopen van locomotieven, wagons, vrachtauto's enz. naar het Westen moet nu uit zijn. Die gaan voortaan naar Rusland, begrepen?

En in de volgende vijf jaar moet je de productie verdubbelen. Jullie hebt

je mooie baantjes aan ons te danken, maar denk er om, dat het met het leveren van die industrieproducten in orde komt! Wij zullen Tsjecho-Slowakije wel koren sturen.

En dan nog iets....

De mensen in jullie land behoeven het niet beter te hebben dan in Rusland. Dat spaart geld en dat kunnen we beter gebruiken".

Gottwald en Clementis met hun kameraden hadden het lesje begrepen. Ze zouden hun best doen.

Maar....

De arbeiders in de fabrieken voelden er niet veel voor om harder te werken, minder te verdienen en in slechtere omstandigheden te leven.

Ze deden langzaam aan. In plaats van meer, kwamen er nu minder producten uit de fabrieken. Niet het dubbele, zoals de Rus had gevraagd, maar minder dan de helft van de vroegere productie werd afgeleverd. Wat de communistische regering ook probeerde om dat anders te krijgen, 't hielp niets.

't Eerste gevolg was, dat de graan invoer uit Rusland stop gezet werd. 't Brood kwam weer op de bon.

En 't tweede gevolg was, bezoek van Russische „zuiveraars". Die zouden wel eens even schoon schip maken! Vooraanstaande regeringspersonen werden afgezet en in de gevangenis gezet, beschuldigd van sabotage en spionage. De fabrieken kregen andere leiders. Duizenden partijleden werden uit de partij gezet, weggezuiverd! En dat wil zeggen, dat velen van hen nooit de vrijheid zullen terugzien.

President Gottwald schijnt zich voorlopig nog te kunnen handhaven. Hij beschuldigt fel zijn vroegere vrienden, die de een na de ander worden gearresteerd.

En Clementis? Men hoorde lange tijd niets van hem. Tot plotseling het gerucht ging, dat hij per vliegtuig in West-Duitsland was aangekomen, en over Wenen naar Joego-Slavië was gevlucht.

't Gerucht bleek niet waar te zijn. De voormalige minister van buitenlandse zaken is evenals zoveel anderen gearresteerd. Nu wacht hij in de gevangenis zijn vonnis af.

JOEGO-SLAVIË. Met dit land is Rusland op 't ogenblik lang geen goede vrienden, al regeert daar ook een communist. Want deze, maar schalk Tito, is volgens Rusland de aanstoker van alle onrust in de andere landen. In elk geval heeft hij een heel slecht voorbeeld gegeven aan andere communisten.

Napoleon moet eens gezegd hebben tegen zijn broers, toen hij hun een koningskroon bezorgde: „Zorg er voor, eerst te denken aan mijn belang, dan aan dat van Frankrijk en ten slotte aan dat van het land, waarover je regeert".

Zoiets is ook het geval met de communisten. Eerst moeten ze denken aan Ruslands belang, eerst de bevelen uit Moskou blindelings opvolgen. Pas dan komt het belang van 't eigen land aan de beurt.

Maar Tito moest daar op den duur niets van hebben. Hij draaide de zaak om: eerst het belang van Joego-Slavië en daarna de Russische bevelen eens bekijken. Gingen die bevelen naar Tito's mening tegen het landsbelang in, dan lapte hij die bevelen aan zijn laars.

Moskou boos natuurlijk. Maar Tito bleef zich van alle dreigementen niets aantrekken. Toen de Russen niet langer steunden met graan en industrieproducten, probeerde Tito zich meer bij het Westen aan te sluiten. Hij zorgde voor een sterk leger om zich mogelijke aanvallers van het lijf te kunnen houden. Want alle buurlanden zijn ongeveer onder communistisch bewind.

Komt er een aanval, dan zal misschien Rusland zich, net als in Korea, in naam afzijdig houden, maar Bulgarije, Roemenië, Hongarije, Tsjecho-Slowakije en Albanië zullen dan de kastanjes wel uit het vuur moeten halen. Rusland kan dan wel stilletjes steunen met vliegtuigen en wapens.

Mensen, die net als Tito, wel communist willen blijven, maar zich niet door Moskou willen laten ringeloren, noemt men nu Titoïsten. Ze zijn al in vele landen. In Italië alleen al tienduizend!

BINNENLAND

VAN HEUTSZ.

In Februari van dit jaar is het honderd jaar geleden, dat Van Heutz werd geboren te Coevorden.

Toen hij zestien jaar was, vertrok hij naar Kampen. In Kampen kon je in die tijd worden opgeleid tot militair bij het z.g.n. instructiebataljon.

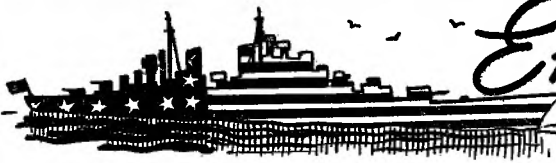
De knapen waren trots op hun uniform, al was ook de dienst voor hen zwaar en streng.

Op één en twintig-jarige leeftijd legde Van Heutz de eed als officier af. Weldra ging hij naar Indië. Spoedig zat hij op het onrustigste gedeelte van de gehele archipel, n.l. Atjeh.

Ja, met die Atjehers hebben we heel wat te doen gehad. Ze maakten zich

telkens schuldig aan zeeroof. Nu hadden wij aan Engeland beloofd te zullen zorgen voor veiligheid in de wateren om Atjeh. Op zijn beurt beloofde Engeland ons, dat het van het eiland Sumatra zou afblijven, alleen Atjeh bleef onafhankelijk.

Telkens als de Atjehers een Engels schip overvielen, moest ons land de schade vergoeden of het losgeld voor de bemanning betalen. Gingen we ons bemoeien met de zeeroof, en dat moesten we immers van Engeland, dan kon Atjeh een ander land om hulp vragen. Hoe kwam het dan met Sumatra? En Atjeh heeft getracht onder het oppergezag van Turkije te komen. Later heeft het hetzelfde geprobeerd met

Engelse trots gekrenkt

Uit onze vaderlandse geschiedenis weten we, dat in de Engelse oorlogen de Nederlanders wel dapper tegen de Engelsen gevochten hebben, maar dat we toch langzamerhand de heerschappij ter zee aan Engeland hebben moeten afstaan.

Een paar eeuwen lang was er dan ook geen land, dat zo'n grote en sterke vloot bezat als Engeland.

De Engelsen waren daar trots op. Maar onlangs vielden ze zich erg op de tenen getrapt.

Dat kwam naar aanleiding van het Atlantisch Pact, het verbond tussen Amerika en de West-Europese staten. Samen wil men een leger, vloot en luchtmacht vormen om sterk te staan tegen een mogelijke Russische aanval.

Opperbevelhebber van het Atlantisch leger is de Amerikaanse generaal Eisenhower. Nu ja, dat namen de Engelsen. Maar onlangs vertelde de Engelse premier Attlee in het Britse La-

gerhuis (dat is zoveel als onze Tweede Kamer) dat er besloten was, ook een Amerikaanse admiraal te benoemen tot opperbevelhebber van de gezamenlijke Atlantische zeestrijdkrachten. Toen brak de storm los!

Moest Engeland zich zo diep verneeren, om ook deze functie door een Amerikaan te laten vervullen? Was er dan geen Engelse admiraal bekwaam genoeg? Engeland was toch altijd de voornaamste zeemogendheid geweest? Had ook in de laatste oorlog de Britse vloot niet drie keer zoveel Duitse onderzeeboten tot zinken gebracht als de Amerikaanse? Al deze vragen bewezen, dat de Engelsman zich er nog niet bij neer kan leggen, dat Amerika hem boven 't hoofd gegroeid is. Zijn trots was gekrenkt.

Maar al dit opspelen zal wel niet veel baten. Engeland zal moeten leren, dat het op zijn beurt, de heerschappij ter zee aan een ander moet afstaan.

Italië, de U.S.A. en Frankrijk. Nog net bijtijds kon ons land ingrijpen.

We kregen **permissie** van Engeland! Niet geheel gratis! Onze laatste bezitting in Afrika, de Goudkust, werd aan Engeland verkocht.

Nu kon een klein **expeditieleger** naar de hoofdstad Kota Radja trekken. Jaren lang is er strijd geweest met Atjeh. Van 't begin af werd de zaak verkeerd aangepakt, waardoor

veel heldenmoed nutteloos werd verspeeld. De Atjehers folterden elke vijand dood, die hun levend in handen viel.

't Was Van Heutz een doorn in het oog, dat de zaken zo gingen. Hij wilde door schepen de kust **blokkeren** en **patrouilles** sturen door geheel Atjeh, om rust en orde te herstellen.

Dit is Van Heutz gelukt ook. Uit die tijd is ook bekend geworden onze latere Dr. Colijn. Eerst moest Van Heutz niets van die „biddende officier” hebben. Later werd Colijn zijn **adjutant**.

Van 1904—1909 was Van Heutz zelfs Gouverneur-Generaal van Indië. Zoals hij in Atjeh rust, veiligheid en orde had gebracht, heeft hij het gedaan in geheel Indië van Sabang tot Merauke.

Hij heeft de daden van J. P. Coen gevolgd, maar niet diens geloof.

Indië ging onder het bestuur van Van Heutz een periode van welvaart tegemoet, die een einde nam met de Japanse invasie in 1941.

Tussen Nijmegen en Berg en Dal vind je het kleinste dorp van Nederland.

Het is Persingen. Het aantal inwoners bedraagt... 27! Om de middeleeuwse kerk staan vier huizen. Twee er van staan geboekt als café. Wijse-lijk hebben de cafébazen hun zaak maar **gecombineerd** met een boerenbedrijf. Van de dorpelingen kunnen ze niet leven!

Vroeger moet Persingen veel groter geweest zijn. Waarom zou er anders zo'n flinke kerk staan?

De geschiedenis gewaagt van een vesting. In 1332 stond er een slot. Om dit slot moet nog al eens hevig gevochten zijn.

De resten van het kasteel en het dorp werden in 1809 door een gewel-

dige overstroming met ijsgang vernield. 't Kerkje op de hoge terp bleef echter bestaan.

Het werd een tijdlang als woonhuis gebruikt en gedeeltelijk gesloopt. Later heeft de gemeente Ubbergen kerk en toren gekocht voor f 500. Het is toen **gerestaureerd**. Thans staat het onder bescherming van **Monumentenzorg**.

Het staat er stil, ledig, dood. Geen lofzang, geen gebed stijgt er uit op.

In de bevrijdingsdagen van 1944 bood de hooggelegen kerk een schuilplaats voor de patiënten uit het **sanatorium** in Beek. Rondom Persingen klotste het water van de overstromende polder. Granaten gierden door de lucht. Toen zal er tussen de eeuwenoude muren wel weer veel gebeden zijn.....

Oost-West

Een thans 28-jarige Amsterdammer heeft al enkele avontuurlijke tochten achter de rug.

In 1943 werd hij gedwongen in Duitsland te werken. Het beviel hem er bijster slecht! Maar ontvluchten naar het vaderland zou heel moeilijk gaan: overal stonden immers de loerende wachten.

Daar zag hij op een goede dag een Wehrmachts goederentrein. Onopgemerkt wist hij zich er te verbergen. Het was wel in het hol van de leeuw. Hier zou men wel het allerlaatste een verstekeling zoeken.

't Gelukte! Hij kwam in Bordeaux terecht, maar van daar gingen ook weer treinen naar Nederland....

Nu werkte hij de laatste tijd in Amsterdam bij een expeditie-firma. Hij moest veel vracht van emigranten verzorgen. Toen be kroop hem de lust om ook eens een kijkje over de oceaan te nemen.

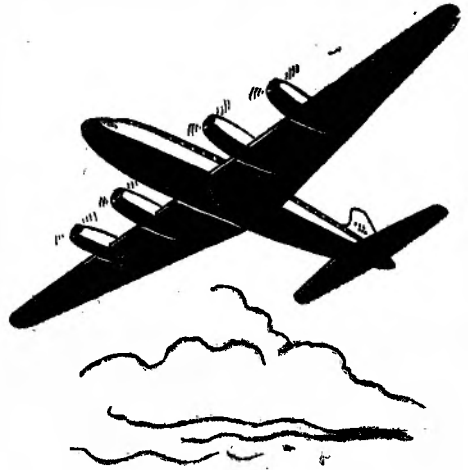
Als werkend passagier maakte hij de overtocht met een Engels kolenschip.

Met vijf en twintig dollar op zak, stapte hij op Canadese wal. Het beviel hem slecht in Canada. Hij wilde graag terug. Nergens was echter een plaats op een schip te krijgen. Geld voor de reis terug per vliegtuig had hij ook niet. De Nederlandse consul kon ook niet helpen, want die krijgt veel te veel verzoeken van Nederlandse emigranten, die graag terug willen!

Hij belandde eindelijk op New Foundland, in de hoofdstad St. John. Hij probeerde aan boord van een vliegtuig te komen om „liftend” naar 't vaderland te komen. Geen succes. Tot.... hij zich wist te verstoppen in een tank-auto en in de onmiddellijke nabijheid kwam van een K.L.M. vliegtuig. Het Canadese grondpersoneel zag in hem een van de K.L.M.

mensen en liet hem zijn gang gaan. Tussen vliegtuigbanden en dozen had hij zich spoedig verstopt. Net zat hij daar, bijna opgevouwen, of de marconist kwam uit de cockpit. Deze ontdekte hem niet.

Voor de start klommen douanebeambten in het vliegtuig voor controle. Langer dan een half uur onderzochten ze de bagage. Met zaklantaarns beschenen ze ieder hoekje.... de verstekeling zagen ze niet. De motoren ronkten

en de zilveren vogel zweefde weg...

Na ruim vier uur kroop de avonturier te voorschijn. De bemanning keek wel verbaasd, toen plotseling de onbekende passagier verscheen.

Op Schiphol liep het nog niet zo vlot. Hier werd hij langdurig ondervraagd door de politie. Hij moest een stuk tekenen, waarin hij beloofde de reiskosten, f 1200, aan de K.L.M. te zullen betalen, zo spoedig hij dat kon doen.

Toen mocht hij de bus pakken en naar huis gaan. — Oost-West, thuis 't best!

Rattenvangers.

Toch wel eens gehoord van de rattenvanger, die met muziek alle ratten uit hun schuilplaats lokte?

Neen? Vraag je onderwijzer dan maar eens of hij je van deze meneer iets wil vertellen.

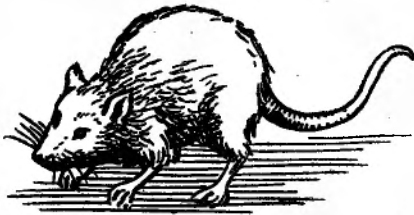
Ratten, vooral de bruine ratten, zijn schadelijke knagers. Naar schatting is er in Nederland een aantal van, (schrik niet!) tien miljoen ratten!

Men rekent dat elke rat per dag zeker voor één cent schade aanricht. Dat bezorgt ons land elk jaar een schade van ruim 35 miljoen gulden. Ja, reken maar eens na! En minister Lieftinck zit al zo krap in de millioenen.

De bruine rat berokkent niet alleen schade door zijn voortdurende honger, maar ook door zijn knaaglust.

Knagen moet hij wel, want zijn voortanden groeien regelmatig door. Door verwoed knagen aan houten balken of loden pijpen houdt hij zijn gebit op de juiste lengte.

De schade die de ratten veroorza-

BRUINE RAT

ken, is al groot, maar als overbrengers van besmettelijke ziekten zijn ze ook gevreesd.

Elke rat heeft zijn eigen roofgebied.

Dit jachtgebied gaat hij in een strijd op leven en dood verdedigen tegen indringers. Sterft er een rat, dan wordt het onverdedigde gebied dadelijk bezet door een nieuwe gegadigde. Het rattengeslacht kan zich met een grote snelheid uitbreiden.

Om een rattenplaag te voorkomen is er een voortdurende actie nodig.

De Plantenziektenkundige Dienst te Wageningen houdt zich ook bezig met de strijd tegen de ratten.

Men weet dat de bruine rat in de winter bij voorkeur onder onze huizen zit. Daar is het warm en er zijn lekkere hapjes te roven. Heel dikwijls lokken de mensen zelf hem naar hun woning. Ze gooien keukenafval zo achter het huis. Geen wonder, dat de rat dicht bij deze weldoeners gaat wonen. Hij zorgt er wel voor zijn huisheer uit de weg te blijven.

In de zomer gaat de rat naar het veld, om daar zich te goed te doen aan het gewas.

In de wintermaanden is de bruine rat dus het gemakkelijkst te vervolgen. De Plantenziektenkundige Dienst ging ook deze winter streekacties leiden om de ratten uit te roeien. Grote massa's giftige rattenkoekjes werden gefabriceerd en in gemeentehuizen opgestapeld.

Vrijwilligers trokken er in de vroege morgen op uit, om op alle plaatsen waar rattensporen waren gevonden, koekjes neer te leggen. Ratten die van 't vergif hebben gegeten, trekken zich terug in een afgelegen hoekje om te sterven. Dode ratten, kadavers, worden zelden gevonden na zo'n klopjacht.

In dit nummer nemen Redactie en Uitgever afscheid van de leerlingen die op 31 Maart de school verlaten. Ze hopen dat jullie met genoeg „O.E.K.” hebben gelezen en nu trouwe lezers worden van de „grote” Christelijke kranten. Aan de leerlingen die blijven en de nieuwe lezers kunnen we mededelen dat de volgende jaargang weer een nieuw feuilleton heeft:

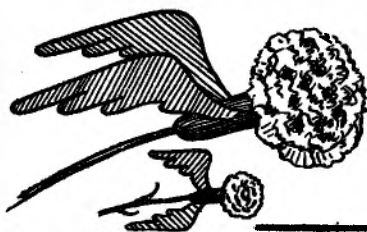
„Een heikneuter”, door Wieland Wouters.

Hebben wij in Nederland, in onze tijd, nog iets te maken met het grote werk, dat de jaartallen 1415, 1627, 1731, draagt?

Ja, dat hebben we. En daarover wil ik nu in dit slotstukje nog iets vertellen.

In die eerste helft van de 18e eeuw, toen de broeders hun zendingsdienst begonnen, was Nederland nog een van de grootste zeevarende mogendheden. Onze koopvaardij schepen doorkruisten alle wereldzeeën en legden op de meest onbekende kusten aan. Geen wonder, dat de broeders, die scheepsgelegenheid zochten naar Oost en West, die in Nederland gingen zoeken. 't Ging met die schepen toen niet zo vlot en regelmatig als nu. Vaak moest men maanden wachten, eer men met zo'n zeilboot mee kon. Daarom zag men uit naar een plaats, waar de broeders konden wachten en op hun verhaal komen van de wekelange voetreis, die ze dan al achter zich hadden. De Herrnhutters waren hier geen onbekenden. De graaf van

Zinzendorf had enkele malen Nederland bezocht en hier opwekkings-samenkomsten gehouden. Ook de weduwe van Johan Willem Friso (die in 1711 bij de Moerdijk verdronk), Maria Louise, prinses van Oranje, werd in haar hart gegrepen. Op een van haar bezittingen, bij IJselstein, bood zij de broeders verblijfplaats aan. Zij bouwden hier een groot herenhuis en noemden het „s Herendijk". Ze hadden er ook nog een andere naam voor, n.l. „Posthuis des Heren", omdat hier de moede reizigers kwamen rusten, alvorens verder te gaan. Later is dit Posthuis overgeplaatst van IJselstein naar Zeist. Een rijke Amsterdamse koopman, Cornelis Schellinger, die ook door de Herrnhutters tot waarlijk geloof was gekomen, kocht daar voor hen het oude Slot, een rijke bezitting, die van Driebergen tot de Bilt en Huis ter Heide reikte. Hier is in de loop der jaren een grote Herrnhutter gemeente gegroeid, die de beide pleinen, het Broeder en het Zusterplein bewoont. Een van de grootste huizen is

BLOEMEN

naar Perzië

Bij ons stonden in Februari de bloemen op de ruiten. Te Aalsmeer, in de glazen kassen, bloeiden achter de ruiten de anjers. De beroete schoorstenen tussen de kassen vertellen je wel, dat er flink gestookt is, om zo vroeg reeds bloemen te hebben.

De anjers van Aalsmeer hadden wel een bijzondere bestemming. Ze moesten dienen voor de tafelversiering op de bruiloft van de sjah van Perzië.

Philips en de K.L.M. boden dit

kleurige geschenk van vijftienhonderd anjers met zes honderd takken plumosus aan.

Met een vliegtuig van de K.L.M. zijn de bloemen vervoerd.

De kweker heeft er bij het plukken rekening mee gehouden, dat de bloemen enkele dagen onderweg waren. Verwelken deden ze niet. Op de bruiloft hielpen de frisse bloemen van Aalsmeer het huwelijk van de Perzische sjah luister bij te zetten.

"KON-TIKI"

8000 KM. OP EEN VLOT
OVER DE GROTE OCEAAN

WETENSWAARDIGHEDEN

III.

In de vroege morgen van de 30e Juli schiet de uitkijkpost uit de mast naar beneden, om z'n makkers te wekken.

Hij heeft land gezien.

Voor het eerst, na 93 dagen van water en lucht.

Vogels scheren krijsend over het vlot, alsof ze Kon-Tiki een uitnodiging komen brengen om aan land te komen.

Hoe graag het zestal het ook wil, ze kunnen het niet. Machteloos staan ze tegenover de machtige zeestroom, die hen net langs het eiland voorbij voert. En met zwijgende bliken staren ze naar het eerste Polynesische eiland, dat ze wel mogen zien, maar niet betreden.

Maar ze fleuren weer op, als ze de volgende dag achter de horizon twee wolken zien omhoog stijgen, alsof er twee locomotieven staan te dampen.

Zoveel weten ze wel, dat daar twee eilanden moeten liggen. De kaart die aan boord is, noemt de beide namen. Het zuidelijkste heet Angatau.

Rustig rolt Kon-Tiki in de richting

"LAND IN ZICHT"

het kantoor van het Zeister Zendingsgenootschap, waar een deel van de grote wereldzending is ondergebracht, n.l. de zending in Suriname en de West. Want de twee grote wereldoorlogen hebben het éne grote werk in verschillende delen uiteen doen vallen. Het deel, dat Nederland toeviel, is onze West. Er is een groot werk geschied, daar in Suriname. De Creoolse kerk is geen zendingkerk meer, maar een eigen landskerk met eigen predikanten, onderwijzers en zendingelingen. Want altijd nog zijn er in die uitgestrekte gebieden Bosnegers en Indianen, die nooit van de Here Jezus hebben gehoord en die Hem toch zo nodig hebben in hun strijd met de duistere geesten. Behalve het werk van de prediking is daar ook nog het werk van de medische zending, die eigenlijk op zichzelf ook een prediking is van naastenliefde om Jezus' wil. Daar is de leprozerie „Bethesda”, waar de vele

melaatsen verpleging vinden. En daar is, meer naar het Bosland toe, het Prinses Juliana-ziekenhuis, dat openstaat voor alle lijdenden, van welk ras ze ook zijn. En steeds nog trekken er mensen uit Holland, of ook wel uit Denemarken, op uit, om samen met de Surinaamse broeders en zusters het grote werk voort te zetten. Al de draden, ook de vele zorgen, komen samen in dat grote huis op het Broederplein, het kantoor van het Z.Z.G., het Zeister Zendingsgenootschap.

Wanneer je deze zomer op een schoolreisje in Zeist mocht komen, is er gelegenheid iets van deze Herrnhutter gemeente te zien en te horen vertellen, alsook van het zendingswerk in Suriname. Er is altijd iemand, die gezelschappen, ouderen of jongeren, ontvangt en rondleidt. Men kan zich zelfs te voren opgeven bij het Z.Z.G., Broederplein 25, Zeist.

van de wolk, tot de vierde dag een kreet uit de masttop wordt gehoord: „Land in zicht”.

Kon-Tiki wordt al vast in feesttooi gestoken. Alle vlaggen die aan boord zijn: een Noorse, een Amerikaanse, een Peruaanse, een Zweedse, een Britse en niet te vergeten een Franse — want het gaat nu regelrecht op een Frans eiland toe — worden gehesen. En nu wordt uitkijken de boodschap, want vóór het rustige eiland ligt een geniepige vijand op de loer. Als die hen te pakken krijgt, zijn ze onherroepelijk verloren. De zee is woedend. Kokend witte golven beuken op deze vijand en spatten hoog uiteen. Het is... een koraalrif! O, die scherpe koraalriffen; hoeveel schepen zijn er niet tegen te pletter geslagen.

Langzaam schuift Kon-Tiki langs de grimmige gordel met z'n vuurrode tanden. Maar er is geen opening te vinden. Plotseling ontdekken onze mannen mensen op het strand. Even later komt een kano, met krachtige slagen voortbewogen, op Kon-Tiki toe. Wat een ontmoeting! Twee Polynesiërs tegenover zes blanken, met drukke gebaren, zonder elkaar te begrijpen.

Onderwijl daalt de schemering, spoedig door de duisternis gevolgd. Na korte tijd krioelt het van Polynesiërs. Met man en macht proberen enkele kano's de logge Kon-Tiki te houden en naar het eiland te slepen. De stemming wordt van weerszijden enthousiast. Vanavond feest rondom het vuur, dat reeds is aangestoken op het eiland. Maar o, die taaie Oostenwind, die sterke stroom, die logge Kon-Tiki. Langzaam maar zeker drijft Kon-Tiki af. De kano's, als sterke trekhonden er voor, kunnen niet langer het afdrijven verhinderen. En Knut, één van de zes, zit op het eiland om hulp te halen. Zal het hem gelukken om op tijd terug te komen? Zal Kon-Tiki met 5 man z'n tocht verder gaan voortzetten? Met lichtsignalen wordt onophoudelijk uit de mast geseind: „Kom terug, kom terug!” Maar al wie komt, Knut komt niet terug. Tot 10 uur toe wordt in de nacht het seinen volgehouden. Zonder resultaat. Half elf!... Ineens worden in het pikdonker stemmen ge-

hoord. En 't was als een wonder... uit een bemande kano springt Knut ineens aan boord van Kon-Tiki. Een zucht van verlichting gaat op! De inboorlingen worden royaal getraceerd en verdwijnen zo vlug ze kunnen.

Maar het gelukkige zestal is weer compleet. Het schone Angatau ligt voorgoed achter hen. Dat was de tweede teleurstelling. Zou het een derde maal gelukken ergens vaste voet aan land te mogen zetten?

Nog 3 dagen wordt er gevaren, zonder land te zien!

Maar dan vaart Kon-Tiki, zonder meer te kunnen uitwijken, recht op de onheilspellende Raroia-riffen af. Hoogstens enkele uren nog... en Kon-Tiki zal te pletter lopen op de koraalriffen. Nu wordt in koortsachtige haast alles aan boord voorbereid op botsing. De reddingsvesten worden gereed gehouden. Voor het laatst zendt Torstein met z'n korte-golfzender een: „Good bye”, de wereld in.

De deining wordt nu wilder. De branding op de wit en rood gespikkelde koraalgordel buldert met donderend geweld! Dan komt het grote moment. De balsabomen beginnen te zwiepen. Kon-Tiki wordt hoog opgetild en daarna overspoeld door een enorme watermassa. Nog blijft hij drijven. Een tweede, een derde golf, als om alles in elkaar te drukken. Toen kwam de vierde, één van wel acht

„AAN LAND”

Ik zeg het allen, dat Hij leeft!

Ik zeg het allen, dat Hij leeft,
Dat Hij verrezen is,
Dat Hij te midden van ons zweeft
En eeuwig bij ons is.

Verzonken in de diepe zee
Is 't vrezen voor de dood,
En elk kan schouwen boven 't wee
Der toekomst morgenrood.

Hij leeft en zal nabij ons zijn,
Wen alles ons verlaat
En zo zal deze dag ons zijn
Een hemel-dageraad.

meter hoog! 't Duurt maar enkele seconden!... Een stoot! Met één slag is de soliede Kon-Tiki, het vertrouwde woonplekje van 6 Noordelingen, veranderd in een verwrongen wrak....

Maar het leven is gered!

Slechts enkele verwondingen en een lichte hersenschudding herinneren aan de onvriendelijke ontmoeting van Kon-Tiki met het rif.

Daar staan ze nu, met een dankbaar hart op een onbewoond eiland vol ongekende pracht. Palmbomen met groene kokosnoten, struiken met wonderheerlijk riekende bloemen, dikke, bloedrode heremietkreeften en lenige hagedissen.

Het zestal staat sprakeloos van bewondering op het warme strand....

De lange tocht over de Stille Oceaan is geëindigd!

Bewoners van een naburig eiland hebben lucht gekregen van de schipbreukelingen. Het opperhoofd bezoekt hen. Zijn naam? Tepiuraiarii Teriifaa-tau. Ziezo, nu heb je ook eens een Polynesische naam gehoord —. Het zestal moet mee. De inboorlingen bereiden hun een feest! Nee maar! Mooie hulameisjes dansen op vrolijke Zuidzeemelodietjes; volksdansen worden er uitgevoerd; er wordt gesproken en niet te vergeten: gegeten en gedronken! Volop!

Als straks met een Franse schoener de koene zeevaarders worden weggehaald, pinkt zelfs het machtige opperhoofd een traan weg en wuiven 127 mensen hun blanke vrienden ten afscheid.

Gegevens uit „Kon-Tiki“
van Thor Heyerdahl.

„DE THUISREIS BEGINT“

ONS WERKHOEKJE

Nu de 10 zinnen uit het Februari-nummer er maar bij, dan zullen we samen de plaatsnamen er eens uithalen.

1. Edam of Ens. 2. Velp of Eén (Dr.). 3. Deventer. 4. Hoorn of Wijhe. 5. Ommen. 6. Roden. 7. IJlst. 8. Leens. 9. Naarden. 10. Oss.

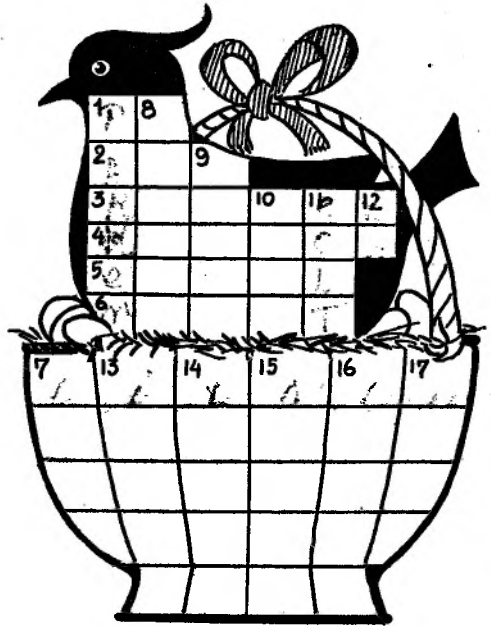
Dan beginnen we nu eens met ons paaskuikentjes te puzzlen — niet te peuzelen, hoor!

Horizontaal :

1. persoonsbewijs (2), 2. ledemaat (3), 3. komt uit een ei (6), 4. deel van een schip, in 't meervoud (6). 5. deel van je been (5), 6. o.t.t. van een sterk werkwoord (5), 7. worden met Pasen veel gegeten (6).

Verticaal :

1. Ander woord voor grijpen (6), 8. kleur + e (6), 9. meisjesnaam (5), 10. ander woord voor val (4), 11. verharde huid (4), 12. een persoon, die zich niet bekend wil maken (2), 7. vogel, 13. altijd (5), 14. vrucht (5), 15. doen de meeste mannen, (5),

16. huishoudelijk voorwerp (5), 17. vrucht (4).

De oplossingen behoeven niet te worden opgezonden.

ALLERLEI.

Toen Henry Ford; de grondlegger van de reusachtige Ford-fabrieken, een jongen van een jaar of zes-tien was, had hij een grote voorliefde voor het repareren van horloges en voor natuurkundige proefnemingen. Zo wilde hij ook eens de kracht van de stoom meten. Daarvoor nam hij een aarden pot, vulde die met water en sloot hem goed af. Toen zette hij deze pot op 't vuur. Je begrijpt wat er gebeurde. Zodra het water kookte, sprong de pot met

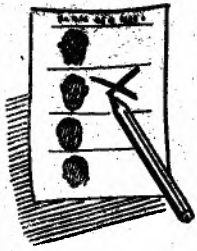
een geweldige knal uit elkaar. De scherven vlogen in het rond en de jonge onderzoeker kwam er niet zonder kleerscheuren af. Hij kreeg een scherf tegen zijn hoofd en heeft zijn hele verdere leven daar de littekens van overgehouden.

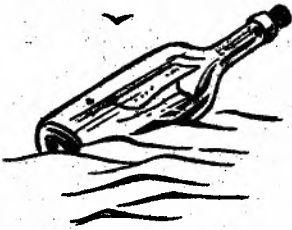
Jaren geleden raakte een veehouder op Urk zijn trouwring kwijt, die via de ruwetong van een kalf in de maag van het dier verdween.

Dezer dagen werd het dier — inmiddels een flinke koe — voor de slacht verkocht. De ring kwam voor de dag....

Duizenden inboorlingen van de Goudkust (Westkust van Afrika) zijn voor het eerst van hun leven ter stembus gegaan. Zij moesten een kruisje zetten achter de gekleurde afbeelding van de candidaat hunner keuze. Een half miljoen kiezers zullen in de eerstkomende dagen 38 kandidaten der wetgevende vergadering kiezen.

Een bakker op het Duitse eiland Sylt heeft een briefje terugontvangen, dat in een fles zat, die hij 22 jaar geleden tijdens een zeereis in Het Kanaal had geworpen. Het was eigenlijk een briefje, dat hij gericht had aan een Duits vriendinnetje, maar in een droevige stemming in zee had geworpen. De fles spoelde aan op het eiland Wight. De bakker heeft het briefje alsnog naar zijn landgenote opgezonden.

In de provincie Zuid-Holland zijn de laatste tijd herhaaldelijk veediefstallen gepleegd. Dezer dagen is men de dieven op het spoor gekomen en wel op een zonderlinge wijze.

Van een landbouwer in Rijswijk werden zeven koeien gestolen. De boer ging met de recherche mee om een onderzoek in te stellen op de verschil-

lende veemarkten. Onderweg van Zwolle naar Leeuwarden — bij Mepel — reed men een veewagen voorbij, die panne had. De rechercheurs stopten en maakten eens een praatje met de chauffeur, terwijl de boer eens achter in de auto neusde. Tot zijn grote vreugde ontdekte hij daar plotseling zijn gestolen beesten.

De rechercheurs zorgden voor de rest.

Een Amerikaans soldaat beklaagde zich bij zijn meisje over haar brieven. Zij waren te kort.

Niet lang daarna kreeg hij een brief van 12 m. lengte

Er waren hier en daar repen chocolade op bevestigd — voor het geval hij honger mocht krijgen — en veertjes om mee in zijn neus te kietelen — voor het geval hij slaap mocht krijgen onder het lezen.

De gemeente Putten zal uit dankbaarheid voor de goede zorgen, die de bevolking van het Duitse dorpje Ladelund besteedt aan de graven van de omgekomen Puttense mannen, de Evangelisch-Lutherse kerk in Eadelund een kristallen bokaal aanbieden. Het geschenk is tevens bedoeld als een herinnering aan het bezoek van de weduwen aan Ladelund in October jl.

Het ligt in de bedoeling op de bokaal gravures aan te brengen van de N. H. kerk te Putten, de plaats vanwaar de Puttenaren werden weggevoerd en van de Evangelisch-Lutherse kerk te Ladelund, waar de predikant van Ladelund, Pastor Johannis Meyer, ondanks verzet van de S.S., de doden van het concentratiekamp een laatste rustplaats gaf.

GRIJZE WOLF

... vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer die hij doodt. Door de mist verdwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nederzetting der „Bleekgezichten” aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spion en sluiten hem op in een blokhut.

Het dochtertje van de Zending-dokter verzorgt hem in het geheim. In het voorjaar maakt hij plannen om te ontvluchten. Dit gelukt. Hij komt terug bij zijn stam. In de zomer mag hij mee op de krigstocht tegen de Blanken. In hem woedt de tweestrijd. Moet hij zijn eed houden, geen blanken te sparen of de belofte aan Mady om geen wraak te zullen nemen? Hij radt Mady en vlucht met haar naar het fort der Blanken. Op deze tocht wordt zij gebeten door een giftige slang. Grijsze Wolf zuigt de wond uit met gewonde lippen. Bijna stervend bereikt hij met Mady het fort.

IX. VERZOEND!

't Is jaren, jaren later. Veel is er in deze tijd veranderd in de wereld — ook in de verhouding tussen Roodhuiden en Blanken. Grote Arend heeft uiteindelijk ingezien, dat verder verzet tegen de overmachtige Bleekgezichten vergeefs en nutteloos is. Daarom heeft hij de vredespijp met hen gerookt en genoegen genomen met een kleiner afgebakend gebied, dat zijn stam als vrij jachtterrein is gegarandeerd. Nu drijft hij handel met de blanken en, al is er wel eens wrijving, tot een openlijke strijd komt het toch niet meer.

Maar er is nóg iets veranderd. Want de stam der Zwartvoeten wordt nu niet alleen bezocht door begerige goudzoekers en pelsjagers, die altijd weer proberen rijk te worden van de Indianen, maar ook door een man en een jonge vrouw, een vader en zijn dochter. En zij komen met een ander doel: niet om zich ten koste van de Indianen te verrijken, doch juist om hen iets te geven. Zij willen die onwetenden gelukkig maken met wat zij zelf bezitten: hun geloof en hun kennis.

Jarenlang lijkt het echter, alsof dokter Jackson op rotsen ploegt: hij ziet geen enkel resultaat op zijn werk onder de Zwartvoeten. Al kort na hun

nederlaag heeft hij het gewaagd om Grote Arend op te zoeken: de vader moest immers weten wat er met zijn zoon gebeurd was en hoe zijn einde is geweest....

Erg vriendelijk was de ontvangst niet, maar de opstandige Indianen waren toch ridderlijk genoeg om de ongewapende blanke ongedeerd voor hun opperhoofd te brengen. En lang heeft dokter Jackson toen met Grote Arend over Grijsze Wolf gesproken. Stil luis-terde de Indiaan toe en toonde eerst goedkeuring noch afkeuring over het gedrag van zijn zoon; maar toen hij alles, alles wist, veranderde zijn houding. Nu weet hij het dus: zijn zoon, op wie hij al z'n hoop gebouwd had en die zoveel beloofde voor de toekomst, is een verrader! Een gemene verrader, een ontrouwe Indiaan die gemene zaak gemaakt had met de blanken!

„Grijsze Wolf heeft zijn verdiende loon”, zegt de vader smartelijk. „De Grote Geest heeft hem gestraft voor zijn afvalligheid en nooit zal hij de eeuwige jachtvelden betreden. Vanaf heden kent Grote Arend zijn zoon niet meer....”

En 't is vergeefs, dat dokter Jackson probeert hem tot andere gedachten te brengen. Wat Grijsze Wolf gedaan heeft, was toch een edele daad; hij heeft immers een ander, aan wie hij het leven dankte, van de dood gered? Is zelfopoffering dan niet één der grootste deugden van een Indiaan? En hij is niet in duisternis gestorven: zijn laatste woord was „Licht!” Nu is hij in de eeuwige heerlijkheid, dat weet dokter Jackson heel, heel zeker.

Grote Arend laat zich echter niet overtuigen. Grijsze Wolf is en blijft voor hem een verrader, die hij niet meer als zijn zoon en als Indiaan erkent. Voor de gehele stamvergadering zal hij hem plechtig afzweren en ver-

bieden ooit nog de naam van Grijze Wolf te noemen. Voor goed zal zijn zoon een vreemde voor hem zijn....

Zo is dit eerste contact met de Zwartvoet-Indianen weinig hoopvol geweest voor de zendeling-arts.

Maar hij geeft de moed niet op en onversaagd zet hij zijn werk voort: het Evangelie te brengen en de lijdenders te helpen. Hij kijkt niet naar ras of huidskleur, want voor God zijn alle mensen gelijk, of zij nu blank of rood of zwart zijn. En daarom laat hij ook de stam van Grote Arend niet los, al verzekert het opperhoofd hem telkens weer, dat zijn bezoeken overbodig en nutteloos zijn.

Later komt de groot geworden Ma-dy hem assisteren bij zijn moeilijk zendingswerk en dan trekken zij er samen te paard op uit. Dikwijls be-

zoeken zij ook de Zwartvoeten en langzaam, heel langzaam weten zij hun vertrouwen te winnen. De oude Medicijnman verzet zich heftig, maar ondanks alle verweer neemt de invloed van dokter en miss Jackson onweerstaanbaar toe. Hoe kan het ook anders? Hebben ooit twee mensen zich zo volkomen weggeschonken aan volslagen vreemden, hebben de Indianen ooit zulke onbaatzuchtige wel-doeners gezien? Zij verplegen en genezen hun zieken, zij leren de kinde-

ren lezen en schrijven en vertellen aan ouden en jongen van de Grote Geest der blanken, die uit liefde tot Zijn schepselen op aarde is gekomen. En 't is vooral de jonge miss, die de harten der Indianen weet te veroveren. Niemand weet haar eigenlijke naam, maar tenslotte staat zij bij iedereen bekend als „de witte Engel” — een naam, die vol liefde en eerbied wordt uitgesproken. En wee degene, die „de witte Engel” een haar zou durven krenken!

Toch duurt het lang, voordat het zaad, dat zij in zware, moeitevolle arbeid zaaiden, vrucht gaat dragen. Dan is Grote Arend een oude, grijze man geworden. Niet meer het stugge, weerstrevende Indianen opperhoofd, de vechtjas in hart en nieren, maar een wijs en bedachtzaam leider, die zijn volk voorgaat op de nieuwe wegen. En 't is niet dan na zware innerlijke strijd, dat hij aan de saamgeroepen Zwartvoeten plechtig verklaart, met de oude godsdienst te zullen breken. Voortaan zullen hij en zijn gezin de God dienen van „de witte Engel”... Zijn besluit staat vast en het is na rijp beraad uit volle overtuiging genomen. Willen de mannen nu een nieuw opperhoofd kiezen — goed, hij zal zich vrijwillig terugtrekken.

Zo ver komt het echter niet, want ieder weet wel, dat zij geen beter stamhoofd kunnen hebben dan Grote Arend, die niet te evenaren is in wijsheid en inzicht. Waarom zouden zij dus een ander opperhoofd kiezen? Maar wat vooral de doorslag geeft: meerdere Zwartvoeten hellen over naar de nieuwe godsdienst, doch durven alleen niet, omdat hun leider niet voor-ging. Nu kunnen zij zich echter ook vrij uitspreken....

Zo gebeurt het wonderlijke, dat zendeling Jackson korte tijd later een heel groepje Indianen met hun vrouwen en kinderen in naam van de Drie-enige God mag dopen. Wat een zegen! En diepe, diepe blijdschap is er in het hart van „de witte Engel”, als zij — naast Grote Arend gezeten — de plechtigheid mag meemaken. Slechts één ontbreekt er in het voor-naamste Indianengezin: Grijze Wolf

— en dat tempert haar vreugde een beetje. Als hij dit eens had mogen beleven!.....

Grote Arend doet geen half werk. Dat heeft hij nooit gedaan en zal het dus ook als Christen niet doen. Hij weet het: een ware Christen mag geen haat koesteren en.... diep in zijn hart leeft nog altijd iets van haat tegen zijn afgezworen zoon. Niet meer zo fel als in 't begin — met de jaren is zijn wrok jegens de „verrader” wel wat afgesleten, maar toch altijd bleef Grijze Wolf de verafschuwde, de uitgestotene.

Uren... ja, dagenlang heeft Grote Arend over deze voor hem zo gewichtige zaak met „de witte Engel” gesproken. En eindelijk, eindelijk gaat hij het ook anders zien. Dan ontdekt hij Gods wonderbare leiding in het leven der mensen. Want als Hij Grijze Wolf niet gebruikt had om het meisje te redden, zou zij nooit de weldoenster der Indianen zijn geworden. Wellicht zou hij, Grote Arend, dan ook nimmer verlost zijn geworden van het doodarme heidendom, had hij misschien nooit deze nieuwe rijkdom, dit grote geluk gevonden..... En was Grijze Wolf niet in hetzelfde geloof gestorven, als nu zijn vader verworven heeft?

Daarom hakt Grote Arend de knoop radicaal door. Hij mag en kan als Christen geen haat meer hebben tegen zijn zoon en — al is het een zware gang voor de trotse Indiaan — hij zal zich, over 't graf heen, nog met hem verzoenen.

Samen met zijn vrouw maakt hij de lange reis naar de nederzetting, waar hij eens de nederlaag moest lijden. In de loop der jaren is het dorpje uitgegroeid tot 'n stad en Grote Arend voelt zich wat onwennig tussen deze stenen straten. Maar nog altijd is het 't centrum der zendingsactie van dokter Jackson.

Door hem en zijn dochter worden zij gastvrij ontvangen en dan gaan zij op een lichte lentemorgen met z'n vieren naar het kleine kerkhof, dat al lang niet meer gebruikt wordt. Alles

is er oud en vervallen en verwaarloosd, maar er is één graf dat zorgvuldig onderhouden wordt. Nooit heeft het onkruid kans het te overwoekeren, nooit is het zonder verse bloemen. Dat is het smalle graf van een kleine Indianenjongen, die niet vergeten wordt.

Nu staan daar zijn oude vader en moeder voor 't eerst bij zijn laatste rustplaats en met ontroering lezen zij het opschrift in het Indiaans en het Engels op het eenvoudige houten kruis: „Hier rust Grijze Wolf, de dappere Indiaan, die zijn leven offerde om een blanke te redden”.

Grote Arend heeft in zijn lange leven nog niet vaak geschreid. Misschien wel nooit. Maar nu kan hij zijn tranen niet weerhouden en hij schaamt er zich niet voor. Dan maakt de oude Indiaan een zegenend gebaar boven het kruis en zegt plechtig: „Mijn zoon ruste in vrede. Wat hij gedaan heeft, was goed. Grote Arend is trots op zijn dappere daad en erkent hem als zijn grote zoon. Tot weerziens hierboven, Grijze Wolf”...

Zó is het goed. En stil als zij gekomen zijn, verlaten zij dat kleine graf, waarop een vroege voorjaarszon gouden lichtplekjes tovert. Als een belofte.

(Einde.)